

Weer veilig thuis

Henriëtte Blaauw

bron

Henriëtte Blaauw, *Weer veilig thuis*. Met illustraties van Willem Hardenberg. Gebr. Kluitman, Alkmaar 1925 (derde druk)

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/blaa012weer03_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m.

‘Zóó heeft het gezeten,’ zei Lientje.

I. Bij de Grootouders.

‘Grootmoedertje, doet u de deur eens even voor ons open, we willen er zoo erg graag in!’ riep Hans, een aardig ventje van bijna zes jaar. Hij hield Lientje, zijn tweelingzusje, stevig bij de hand en meende dadelijk met haar in de kamer te kunnen stappen. Maar dat viel tegen, want de deur bleef gesloten.

‘Stil maar, Hans, ik zal eens kloppen, dan komt oma wel,’ zei Lientje. ‘Grote menschen roepen immers ook niet, als ze in de kamer willen.’ Ze kromde haar wijsvingertje en bang, het knokkeltje te bezeeren, tikte ze heel voorzichtig aan.

‘Klop, klop,’ klonk 't bijna onhoorbaar. ‘Klop, klop, klop!’

Geduldig bleven ze wachten, maar toen ze weer geen gehoor kregen, wou Lientje den moed al opgeven en maar naar den tuin teruggaan.

Daar wou Hans echter niets van weten, en boos, zoo lang op den overloop te moeten staan, riep hij: ‘Jij bent zeker benauwd, je vingers te breken. Is dat nou kloppen!’

Meteen zette hij zijn vuist op de deur en ging zoo hard aan 't bombardeeren, dat hij er rood van werd.

‘Zoo moet je doen, domme meid,’ onderwees hij Lientje. ‘Als er nou niet iemand komt, weet ik 't niet.’

De beide kleuters luisterden aandachtig, maar nog hoorden ze daarbinnen geen geluid. Daarop probeerden ze, om de beurt door 't sleutelgat te gluren en toen ook dit hen niet verder bracht, zei de kleine zus verdrietig: 'Toe, laten we nou maar gaan, Hans.'

'Ze spelen zeker verstoppertje,' fluisterde de jongen, die de zaak toch wel wat geheimzinnig begon te vinden. 'En ik denk dat grootvader en grootmoeder lekkertjes zitten te dutten,' veronderstelde Lientje. 'Ze zijn toch niet doof. Laten we maar weer naar Annie teruggaan,' drong ze aan. 'Strakjes krijgen we nog een standje omdat we zoo'n leven maken.'

'En ze hooren er niks van,' mopperde Hans, 'nee, daar hoef je niet benauwd voor te zijn. We krijgen toch al brommen, omdat we onze kleertjes zoo gescheurd hebben.'

'Dat vertellen we niet dadelijk, Anna zit ze immers te maken, Hans.'

'Nou, ik wil en zal er in,' riep 't ventje opeens beslist. 'Als we zoo hard mogelijk met onze voetjes tegen de deur schoppen, moeten ze wel wakker worden. Op "drie" beginnen we allebei tegelijk. Lientje, goed opletten, hoor.' De kleine meid wou nog een woordje zeggen, maar Hans deed net of hij 't niet merkte en begon: 'Een, twee...'

'Ja, maar ik durf niet,' aarzelde zusje.

'Flauwerd, dan doe ik 't alleen,' klonk 't kordaat en nu ging de jongen zoo geducht met zijn rechtervoet aan 't werk, dat de mooie, glimmende verf hier en daar leelijk beschadigd werd.

'Sst, schei maar gauw uit, ik hoor grootmoeder praten,' riep zusje blij, terwijl ze Hansje aan z'n broekspijp trok, om hem 't schoppen verder te be-

letten.

‘Zie je wel, hoe meer lawaai hoe beter,’ zei 't ventje voldaan en juist wou hij Lien in z'n opgewondenheid een dikken zoen geven, toen de deur open ging en grootmoeder voor hen stond.

‘Is me dat een leven, 't lijkt wel, of ons huis door een troep soldaten bestormd wordt,’ lachte het vriendelijke oudje. ‘k Heb van schrik zooveel steken van mijn breiwerk laten vallen, dat ik wel twee brillen mag opzetten om 't weer goed in orde te krijgen.’

‘Twee brillen op één neus, kan dat? vroeg haar kleindochter ongeloovig. De oude dame werd echter geen gelegenheid gelaten, het kind te antwoorden, want met een diepen zucht smeekte het ongeduldige Hansje: ‘Och, laten we nou naar binnen gaan, 'k heb toch niet voor niemendal zoo lang op de deur geschopt.’

‘Je hebt gelijk, vent,’ lachte mevrouw Verbeek en meteen nam ze het tweetal bij de hand om ze naar hun eigen stoeltjes bij 't raam te brengen. Wat was 't gezellig in de huiskamer, nu het theeblad op tafel was gezet en het water in den ketel een avondliedje zong. Nu de kleintjes met zooveel moeite binnengedrongen waren, leek 't ook net, of alles er nog prettiger uitzag dan anders. De bloemen op de tafel stonden zoo frisch in 't kristallen vaasje en het klokje op den schoorsteenmantel liet erg duidelijk zijn regelmatig ‘tik-tak, tik-tak’ hooren.

Toen Hans als een deftig heertje in zijn leuningstoeltje was gaan zitten, vroeg hij opeens: ‘Waarom liet u ons eigenlijk niet binnen, oma? Zoo maar eens voor een grapje?’

‘Nee, ik was onder 't breien in slaap gevallen,’ bekende ze eerlijk. ‘En 't is maar goed, dat jullie mij hebt wakker gemaakt, anders zou grootvader

strakjes zijn kopje thee gemist hebben.’

‘En wij ook,’ liet Lientje er met een ondeugend gezichtje op volgen. ‘Hè, mogen wij ook wat in onze eigen kopjes? Voor dit ééne keertje maar, omdat we u zoo knap geroepen hebben.’

‘Bah, en jij durfde niet eens,’ riep Hans verontwaardigd. ‘Ik heb 't gedaan en niemand anders.’ Ja, nu was de ondeugd trotsch op zijn werk, maar als grootmoeder op dat oogenblik de beschadigde deur had gezien, zou hij zusje zeker in 't standje hebben laten deelen.

Intusschen was 't donker geworden en begonnen de kleine woelwaters zich te vervelen. ‘Weet je wat, ik ga maar weer ‘oievaartje’ spelen, besloot Lientje. Meteen stond ze op en trok haar rechterbeentje in de hoogte. Een dwaze gewoonte, die zij van meester Langbeen had afgezien en bijzonder aardig scheen te vinden.

‘Of zullen we opa eens gaan verrassen,’ riep Hans, op den ouden heer wijzend, die een eind verder, met den rug naar hen toe en half achter een courant verscholen, zat te knikkebollen.

Maar dat durfde hij toch niet goed te wagen, wel wetend, hoe weinig grootpapa op ‘verrassingen’ gesteld was, als hij zijn dutje deed. De kleine baas besloot dus maar, den tijd te korten, met allerlei leelijke gezichten te trekken tegen de deftige heeren en dames, die daar al zooveel jaren in hun mooie lijstjes tegen den muur hadden gehangen.

Het ruime en hooge vertrek met de drie breede ramen was altijd de huiskamer van de verschillende families geweest. Om de tafel en ook langs den wand stonden stoelen met fluweelen ruggen en zittingen. Alles was even mooi en kostbaar. Een piano, die altijd gesloten bleef, was naast een kast met

glazen deuren gezet, waarachter heel wat moois te zien was. Er stonden twee kruiwagentjes, een paar emmertjes en klompjes, alles van zilver. Ja, met die spulletjes had grootmama, toen zij nog klein was, dikwijls gespeeld. Dan stond er nog een Chineesch popje, dat zijn Chineesch kopje met het Chineesche staartje en de Chineesche oogjes o, zoo aardig naar alle kanten kon bewegen, als men er tenminste eerst een duwtje aan had gegeven. Ook was er nog een Turksch prinsje, niet echt natuurlijk, dat met gekruiste beentjes uit een vervaarlijk lange pijp zat te rooken en verder een opgezet pauwtje, dat wèl eenmaal echt was, maar nu altijd in de kast moest staan, om te pronken met zijn schitterende veeren. Eindelijk lagen er nog een heeleboel schelpen van allerlei kleur, die grootpapa vroeger, toen hij nog verre reizen deed, voor zijn vrouw had meegebracht.

En dit alles had daar ook al jaren gestaan, want mijnheer en mevrouw Verbeek waren hier dadelijk na hun huwelijk komen wonen en hadden er veel goeds, maar ook heel veel droevigs ondervonden.

Zij hadden maar één kind, een zoon, waar ze heel veel van hielden.

Maar toen hij groot was geworden en al kinderen had, begon hij te sukkelen en juist was hij kapitein geworden, toen hij op zekeren dag onverwacht stierf.

De arme ouders waren diep bedroefd, toen zij dat treurige bericht kregen, en waar moesten de tweelingetjes blijven, die hij onverzorgd achterliet?

Mijnheer en mevrouw Verbeek waren dadelijk op reis gegaan, om de kleuters te halen, want de huishoudster, die na den dood van 't lieve moedertje, bij de kinderen was gekomen, moest nu een andere betrekking zoeken.

De grootouders waren dadelijk besloten voor de

opvoeding van de kinderen te zorgen. Ze waren nog maar een jaar oud en daarbij zoo teer, dat ze als kasplantjes opgekweekt moesten worden. En wie zouden dat met meer liefde kunnen doen dan de grootouders? Het buiten ‘Vredelust,’ was ruim genoeg om 't tweetal te herbergen en de oudjes konden zooveel hulp nemen als ze wilden.

‘t Was aardig om te zien, zooals de grijze man Lientje in zijn armen wiegde en haar de flesch gaf, vóór de reis werd ondernomen. En grootmoeder deed haar best Hansje te troosten, die in zijn slaap werd gestoord en niet veel lust scheen te hebben, mee te gaan. Maar in den trein kwam hij tot bedaren en de tweelingen sliepen nog als roosjes, toen ze in hun nieuwe woning werden binnengedragen.

‘O, wat een mirakel lieve schatjes,’ riep Mie, de keukenmeid, die al een uur op den uitkijk had gestaan. ‘Als ze maar wat molliger waren, mevrouw, maar de schaapjes zullen hier wel opknappen, dat geef ik u op een briefje.’

‘Ja, Mie, 't zal aan ons niet liggen,’ zei mevrouw Verbeek droevig. ‘De kleintjes missen al zooveel.’

Voor de nieuwe huisgenootjes was alles keurig in orde gebracht. Twee heldere wiegjes stonden naast elkaar in de huiskamer te wachten en toen de kinderen voorzichtig in de donzen nestjes werden gelegd, voelden ze zich zoo tevreden, dat ze kraaiden van pret. Dat was de eerste belooning die de grootouders voor de moeilijke taak kregen, die ze op zich hadden genomen.

Al heel gauw tooverde het zomerzonnetje een kleurtje op de zachte wangetjes en vóór de winter in 't land kwam, waren Lientje en Hans zoo opgeknapt, dat ze wel een paar bloeiende roosjes leken,

die aan 't zelfde stammetje gekweekt waren. Hoe aardig dit nu ook was, toch vonden de huisgenooten het wel eens lastig, want het gaf, vooral in den eersten tijd, toen ze allebei nog dezelfde babykleertjes droegen, dikwijls aanleiding tot vergissingen. Meermalen kreeg de één een dubbele portie eten, terwijl de andere niets in het kleine buikje had, en al heel gauw van den honger begon te huilen.

Maar op zekeren dag, toen het kindermisje Hansje weer zoo goed bedeed had, want de jongen was meestal haantje de voorste, zei grootmoeder tegen het ventje: 'Wacht, kleine gulzigaard, daar zullen we nu eens voorgoed een stokje voor steken. Dacht je misschien dat alles voor jou was? Nee, baasje, dat heb je mis.' Meteen haalde ze een groote doos te voorschijn, waarin allerlei lintjes van verschillende kleur geborgen waren. De jongen stak zijn handje al uit om een flinken greep in den bonten voorraad te doen, maar grootmoeder hield het knuistje nog juist bijtijds vast en zei: 'Kijk, als jij nu een rood strikje om je polsje krijgt en Lientje een blauw, dan kan niemand zich meer vergissen.' Het manneke danste in zijn stoel van pret, toen zijn rechterarmpje zoo mooi versierd werd en zusje, bang, dat ze weer vergeten zou worden, kwam als een klein eendje aangewaggeld en legde haar armpje in grootmoeders schoot. De heldere oogjes keken mevrouw Verbeek zóó smeekend aan, dat deze natuurlijk dadelijk begreep wat de kleine wilde en het blauwe lint om haar polsje bond. Toen vergiste niemand zich meer en kregen ze allebei eerlijk wat hun toekwam.

Maar kleine kindertjes worden grooter en toen de tweelingetjes ook wijzer werden, vonden zij dat onderscheidingsteeken heel kinderachtig en gooiden het vaak stilletjes weg. 't Was hun schuld dat de men-

schen zich weer vergisten en zoo gebeurde het wel, dat de een beknord werd voor een stoutigheidje dat de andere had bedreven. De ware bengel zat dan ergens in een hoekje en verkneuterde zich, dat het zoo goed was afgeloopen.

Maar al die grapjes hielden natuurlijk op, toen Hansje een ‘echte jongen’ werd en een ‘zakkenbroek’ aan kreeg, en laarzen, waarmee hij stappen kon als de beste generaal. Natuurlijk waren de grootouders niet weinig trotsch op hun pleegkinderen en ze beijverden zich het hun zoo prettig mogelijk te maken. Ze voelden er zich nog niets te oud voor spelletjes met hen te doen en dikwijls genoeg werd de oude heer als paard gebruikt als Hans een rijtoertje door de kamer wou maken.

Maar toch werden de kleintjes niet verwend, omdat bedorven kindertjes later meestal nare, ontevreden menschen worden, van wie niemand houden kan. Zij moesten altijd dadelijk gehoorzamen als hun iets werd opgedragen en o wee, als ze jokten of er niet voor uit durfden komen wanneer ze iets gedaan hadden dat niet in den haak was. Natuurlijk haalden ze wel eens kattedwaad uit en piepten, door 't ravotten, de bloote knieën door de kousen, maar dat was niet zoo erg, als ze een ander maar niet hinderden. De grootouders hadden hun eigen jeugd gelukkig nog niet vergeten en daarom konden ze ook heel wat van het rumoerige tweetal verdragen.

't Was Hans vooral die de meeste lesjes moest hebben, want hij gunde zich nooit den tijd zijn speelgoed op te ruimen. Zag hij kans, Lientje er voor te spannen, dan kwam hij er goed af, maar bedankte ze voor de eer, knechtje van haar broertje te zijn, dan bleef de boel rondslingeren en werd hij er eindelijk met den neus bij gehaald. Ook had het Hans al

heel wat moeite gekost, zijn babbeldondje te houden, als de grootouders samen aan 't praten waren. Menig keertje was hij de kamer uitgestuurd, omdat hij zijn lip liet hangen, als hij zijn zin niet kreeg.

‘Als je 't bokkepruikje weer hebt afgezet, mag je binnenkomen, hoor jongen,’ zei grootmoeder dan met het kalmste gezicht en het ventje zorgde er wel voor gauw weer een zonnig snuitje te zetten. Want nergens was 't zoo gezellig, als in de groote, ouderwetsche huiskamer van 't kasteel ‘Vredelust.’

Intusschen was grootvader wakker geworden en dat was maar gelukkig ook, want de kinderen, die van verveling geen raad meer wisten, hadden, terwijl mevrouw Verbeek even uit de kamer was gegaan, een mooi plan bedacht.

‘Weet je wat we doen,’ zei Hans, ‘we gaan met pijl en boog op de neuzen van alle menschen schieten, die hier in de kamer tegen den muur hangen. En wie 't beste raakt, krijgt een koekje uit grootmoeders trommeltje.’

‘Ja, maar dan moeten we eerst vragen of we dat hebben mogen, want we kunnen 't natuurlijk niet maar zoo wegpakken,’ riep Zusje verschrikt.

‘Nee Lien, maar dat koekje krijgen we vast van oma en wel twee ook, als we zoo zoet aan 't spelen zijn.’

‘En zou er dan geen bobbel op al die neuzen komen?’ vroeg Lientje, die 't spelletje toch wel wat wonderlijk vond.

‘Natuurlijk niet, 't zijn immers geen echte,’ lachte de kleine vent. ‘Laten we nou maar gauw beginnen.’ Juist had hij een stoel bij de kast geschoven om pijl en boog tusschen den speelgoedrommel uit te halen, toen de oude heer vreeselijk be-

gon te kuchen. De jongen tuimelde van schrik bijna omver; zijn geweten scheen op dat oogenblik ook niet zoo heel zuiver te zijn, want hij zette den stoel dadelijk weer op z'n plaats en duwde de deur van de kast dicht.

‘Heb ik geslapen, kinderen, nee toch?’ zei de oude heer, terwijl hij den bril, dien hij op den neus had gehouden, in de hoogte schoof, om zijn oogen uit te wrijven.

‘Nou, òf u,’ riep Lientje, ‘en u knorde net als een biggetje. Maar nu moogt u niet meer gaan dutten hoor, want 't is hier zoo akelig ongezellig.’ Grootvader gaapte nog eens een keertje en vroeg toen, de kamer rondkijkend: ‘Waar is oma gebleven?’

‘Net naar boven gegaan, wacht, 'k zal haar wel even roepen,’ zei Hans, in de hoop nu eindelijk een kopje thee te krijgen. Meteen was hij de kamer uitgewipt en nu maakte Lientje gauw van de gelegenheid gebruik, gezelligjes op grootvader's knie te klauteren. Dat was haar lievelingsplekje en ze wist heel goed, dat de oude man wàt blij was met de kusjes die ze hem op zijn wangen, zijn voorhoofd, ja, overal uitdeelde.

‘Je bent mijn eigen, lief grootvadertje,’ vleide ze, ‘en ik vind je veel liever dan alle andere menschen die hier aan den muur hangen. Ze kijken zoo akelig streng. Hans en ik kunnen ze niet uitstaan met die lange krullen en...’

Daar werd de kruk van de deur omgedraaid en kwam mevrouw Verbeek met haar kleinzoon binnen.

‘Eindelijk, eindelijk wakker geworden, oudje?’ vroeg ze vriendelijk. ‘Als er hier een kanon afgeschoten werd, zou je 't nog niet hooren, denk ik.’

‘Hoe dan?’ vroeg de goede man verbaasd.

‘Wel, de kinderen hebben straks het huis haast afgebroken om binnen te komen en je sliep maar rustig door.’

‘Wat, ik had de kleine deugnieten al een pluimpje willen geven, omdat ze zoo stil waren geweest als muisjes,’ lachte grootvader.

‘Als muisjes, die niet knabbelen zeker,’ riep het verstandige Hansje, want hij herinnerde zich nog heel goed, wat een vervaarlijk leven die zoogenaamde lieve diertjes pas geleden nog maakten, toen hij 's nachts wakker werd en niet meer slapen kon van al dat ‘muizengeknabbel.’

‘En hoe lang zijn jullie hier al binnen?’ vroeg grootvader.

‘O, al wel honderd jaar!’ schaterde Lientje, ‘en ik heb telkens weer op een ander beentje gestaan toen ik “ooievaartje” speelde. Heusch, op 't laatst wist ik zelf niet meer hoeveel beentjes ik wel had.’

‘Zoo, zoo,’ lachte de oude man, ‘dat is een gek geval, beste meid. Als je de kluts zoo kwijt bent, zal ik je eens op weg helpen. Kom eens hier en laten we samen eens gaan tellen.’ Met een ondeugend lachend gezicht trok grootvader haar naar zich toe, gooide haar achterover op zijn knieën en pakte haar stevige kuit vast. ‘Waar zijn nu de andere stelten van den ooievaar?’ vroeg hij, ‘ik heb er maar twee gevonden.’

Lientje, die nog eens met een ernstig gezichtje ging zoeken en eindelijk tot de ontdekking kwam, dat ze zich vergist had, wipte van grootvaders knie, en danste vroolijk de kamer rond. ‘Sliep uit, opa, 't was maar een fopperijtje,’ riep ze. ‘Wat kunnen we u toch mooi beetnemen!’

‘Wacht maar meisje, ik zal je wel leren,’ zei mijnheer Verbeek met zijn vinger dreigend. ‘Maar

vertel me eens, wat kwamen jullie hier eigenlijk doen?’

‘O, van alles, we zouden ook op de portretten gaan schieten, maar dat leuke spelletje doen we nou later,’ vertelde Lien.

‘Wat zeg je, op de portretten schieten? - Wat bedoel je, kind?’ viel oma uit.

Hans vond 't hoog noodig, nu ook een woordje te zeggen en stotterde met een vuurroode kleur: ‘Och, ze zeurt, we hebben zoo lang tegen de deur geschopt, om u een nachtzoen te brengen.’

‘En om te hopen, dat oma en opa heel lekker zouden slapen!’ voegde Lientje er wat beteuterd bij.

‘Nu, 'k wensch jullie dan 't zelfde,’ zei mijnheer Verbeek. ‘Maar denk er aan, dat je vooral met je oogjes dicht slaapt, hoor!’

Dit grapje herhaalde hij iederen avond weer, als de kleintjes door Anna, het kindermisje, naar beneden gestuurd werden om goeden nacht te zeggen. Sloeg het koekoeksklokje zeven uur, dan wisten ze, dat ze één, twee, drie, weer naar boven moesten verdwijnen.

Maar vanavond gingen de kinderen, tegen hun gewoonte, niet dadelijk weg. Ze bleven eerst besluiteloos staan, draaiden toen een beetje rond en keken elkaar benauwd aan.

‘Hansje is heel zoet geweest!’ zei Lientje en verlegen keek ze vóór zich.

‘En zus ook!’ riep de kleine vent, terwijl hij heel parmantig met beide handen in zijn zak, vlak vóór grootpapa ging staan.

‘Zoo?’ lachte de oude heer, ‘dat doet me plezier. Maar dat hoort ook zoo. Kinderen moeten altijd zoet zijn.’

‘Ja, maar zoo is 't toch niet precies,’ bekende

Lientje en ze keek o, zoo schuldig.

‘Nee, niet precies,’ klonk de echo naast haar.

‘Kom,’ zei grootvader, die wel begreep, dat hun misdaad zoo groot niet kon zijn.

‘Vertel maar wat je voor kattedwaad hebt uitgevoerd.’

‘Maar 't was - eigenlijk Puck,’ stamelde Lientje, de zaak hoe langer hoe onduidelijker makend.

‘Ja, Puck!’ riep de kleine man, en oogenblikkelijk liet hij er op volgen: ‘Maar eigenlijk toch ook weer niet!’

‘'t Wordt steeds gekker!’ zei grootvader. ‘Wie heeft er nu eigenlijk wat verkeerd gedaan? Kom, vertel het nu eens precies, Hans.’

‘Och,’ begon deze, ‘wij beidjes liepen wat hard, want we wouen Puck krijgen, maar 't ging net omgekeerd, want we struikelden en vielen holderdebolder over elkaar. Toen heeft die leelijke hond ons te pakken genomen en ons gewoonweg verscheurd.’

‘Verscheurd, net als een tijger?’ vroeg grootpapa, die moeite had zich goed te houden. ‘Dat is verschrikkelijk!’

‘Ja, maar niet echt,’ kwam Lientje tusschenbeiden, ‘want we zijn er immers nog.’

‘Hu nee, hij at ons niet op,’ riep Hans op geruststellenden toon. Maar alleen beet hij onze kleertjes leelijk kapot.’

‘Wat zeg je daar, zijn je kleertjes gescheurd?’ klonk 't nu uit het hoekje waar grootmoeder zat. ‘De mooie witte jurk, die pas nieuw is, en Broertjes trui, waar nog geen enkel gaatje in te zien was?’

‘Ja,’ knikte Lientje, ‘allebei.’ Meteen liep ze naar de oude dame toe, sloeg haar armpjes om den hals en zei troostend: ‘'t Is niks, hoor! want Anna heeft de gaten al lang weer bij elkaar getrokken.’

Doch mevrouw Verbeek, die maar al te goed wist, wat die ‘dichttrekkerij’ van Anna beteekende, was niet erg gerustgesteld en zei: ‘Nee, werkelijk kinderen, jullie moeten wat zuiniger op je kleertjes zijn, anders zie je er nooit eens netjes uit.’

‘Maar zus kon 't heusch niet helpen,’ bracht Hansje pruilend in 't midden.
‘Tenminste, dat zegt zus zelf!’

‘En Broer ook niet!’ pleitte Lientje. ‘Tenminste dat zegt hij óók zelf!’

‘Ja, jullie kunt het wel helpen, want als je niet zoo wild waart geweest, zou het niet gebeurd zijn,’ zei grootmama een beetje boos, en de kinderen lieten 't lipje op 't onderste knoopsgat hangen.

De oude heer echter, die het niets prettig vond dat zijn lievelingen een standje kregen en op het punt van kleertjes-scheuren lang zoo streng niet was als zijn vrouw, zei vroolijk: ‘Nu, maar ik zal dien stouten Puck eens flink onderhanden nemen en hem aan 't verstand zien te brengen, dat hij mijn kleinkindertjes nooit meer zoo toetakelen mag. Tenminste, als hij de kunst niet verstaat, ze weer netjes op te knappen.’

Dit grapje had het gewenschte gevolg. De wolkjes trokken weg van de gezichtjes en de kinderen begonnen hartelijk te lachen. Ze zagen in hun verbeelding Puckie druk naaiende met den bril op z'n neus en een vingerhoed aan, net als oma. Fijn, als Puck de kleertjes verstellen kon, zouden ze nooit meer een standje krijgen.

De kleuters keken nog eens even om naar grootmoeder, die heel ernstig bleef en herhaalde, dat ze allebei voorzichtiger moesten zijn.

Maar Lientje dacht even na en nauwelijks was mevrouw Verbeek uitgesproken of het kleine ding

vroeg, met het ondeugendste gezichtje van de wereld, of oma dan nooit eens haar jurkje gescheurd had, toen ze nog een klein kindje was?’

‘Dat slimme ding!’ lachte mevrouw Verbeek haar man aankijkend en heelemaal vergetend te antwoorden.

Maar grootpa vergat het niet en zei ondeugend:

‘Nu, of ze! Kom maar eens hier, kind, dan zal ik je daar eens een staaltje van vertellen!’

Dit liet Lientje zich geen tweemaal zeggen. In een wip zat ze bij den ouden heer op schoot, nestelde zich dicht tegen hem aan en zei heel ongeduldig: ‘Nou, opa, begin dan, wij luisteren. Nadat de oude heer ook Hans nog op zijn knieën had genomen, begon hij zijn verhaal, zonder er aan te denken dat 't al lang kinderbedtijd was.

II. Het bombazijnen jurkje.

‘Je grootmoeder,’ zoo begon hij, ‘was vroeger een echte wildzang. Ja, ja,’ lachte hij guitig, toen de kinderen hem ongeloovig aankeken, ‘ik bedoel dezelfde grootmoeder, die daar nu zoo rustig vóór ons zit. Nooit kon ze eens gewoon aan haar werk blijven en 't was zoo'n spring-in-'t-veld, dat ze alles onderstboven gooide. Geen stoel bleef op zijn pooten staan, als zij er langs ging, want nooit liep ze bedaard. Ze vloog letterlijk altijd, waar ze ook was, in huis, op straat, op school, zoodat ze niet ten onrechte den bijnaam van: ‘Vliegende Jet,’ gekregen had. Ook vergat ze geregeld haar hoed op te zetten, als zij uitging. Ja, de robbedoes klom als een echt matroosje in de hoogste boomen, sprong over de breedste slooten heen en zag er vaak uit om een cent te geven.

‘Waren grootmoeders kleeren dan nog erger gelapt dan mijn broekje?’ vroeg Hans met een ongeloovig gezicht.

‘Dat is best mogelijk, ventje,’ zei grootvader heel ondeugend. Telkens keek hij eens naar zijn vrouw, die al hoofdschuddend tegenover hem zat en gedurig riep: ‘Maar man, je moogt niet zoo uit de school klappen. Schaam je toch!’

Maar hij schaamde zich volstrekt niet. Integendeel,

hij ging ijverig voort met allerlei kleine ondeugden op te noemen.

De kinderen hadden natuurlijk dolle pret en riepen, toen de oude heer, moe van 't praten, eindelijk opgehouden had: 'Hoezee! Hoezee! Nou weten wij 't pas! Oma is geen braaf boontje geweest en was immers ook niet benauwd voor een winkelhaak, net zoo min als wij.'

'Ja maar,' zei de oude dame, 'dat ging net zoo lang, tot het mijn moeder, die niet rijk was en alles zelf moest naaien, begon te vervelen en zij er voorgoed een eind aan maakte.'

'Wat deed ze dan?' vroegen twee nieuwsgierigaagjes tegelijk. 'Toe, vertel 't ons eens!'

Daarin scheen Oma nu niet zoo heel veel plezier te hebben, maar aangespoord door haar man, die meende, dat het misschien een goede les kon zijn voor de e twee wildzangen, begon ze toch haar verhaal.

'Op zekeren dag,' zoo vertelde ze, 'toen ik weer in een woeste bui mijn jurk gescheurd had, nam m'n moeder mij, zoo slordig als ik was, mee naar een manufactuurwinkel en vroeg den bediende, of hij ook goed voor een jurk had, dat nooit stuk ging.

'O, jawel,' zei hij, en dadelijk kwam hij aanloopen met een rol stof, zóó grof en zóó leelijk, dat moeder er zelf van schrikte, geloof ik. Zij liet er echter niets van merken en vroeg heel kalm: 'Maar is dit wel sterk?'

'O, mevrouw,' zei de man, 'het gaat nooit kapot. Een paard zou het wel kunnen dragen,' en hij lachte om zijn eigen aardigheid.

'En hoe heet het?' vroeg moeder.

'Bombazijn,' antwoordde de winkelier. 'De boeren dragen er allemaal jassen en broeken van, dus nu

kan mevrouw zelf oordeelen. Maar waarvoor moet mevrouw het hebben, als ik vragen mag?’

‘Om er een jurkje van te maken voor een meisje, dat maar niet onthouden kan, dat ze wat voorzigtiger met haar kleertjes moet omgaan,’ zei moeder.

‘O, dan is dit opperbest!’ riep de man, en lachend keek hij eerst naar mij en toen naar het groote gat. Wat kreeg ik een schrik, want eerst toen begreep ik, dat ik dat meisje was! En wat schaamde ik me vreeselijk. Met een hoogroode kleur en dikke tranen in de oogen, trok ik moeder naar mij toe en smeekte haar, om toch nog wat geduld met mij te hebben, en dat leelijke goed niet te koopen. ‘Ik zal zoo keurig op mijn kleeren worden, dat u geen enkel gat meer hoeft te stoppen,’ schreide ik wanhopig.

Maar moeder liet zich niet bepraten. Ze zei, dat ik dikwijls genoeg gewaarschuwd was en straf verdiende. Ze kocht het leelijke goed en begon thuis met zoo'n ijver te naaien, of haar leven er van afhing. De stof was hard en dik, en daardoor prikte zij zich telkens in den vinger. Maar toch had ik niets geen medelijden met haar, ja, ik was zelfs stout genoeg, mij er in stilte over te verheugen.’

‘Dat is niet waar, ik geloof er geen ziertje van,’ riep Hansje opeens, die zooiets niet van zijn lief grootje gelooven kon.

‘En toch is het zoo,’ zei mevrouw Verbeek. ‘Maar later had ik er spijt genoeg van, want ik hield dolveel van mijn moedertje, dat wel streng maar toch heel goed voor mij was.’

‘En kwam er ook bloed?’ vroeg Lientje, voor wie de ergste pijnen niets betekenden, als er geen bloed bij te pas kwam.

‘Dat weet ik niet meer,’ lachte grootma, ‘maar ik vrees van ja.’

‘En toen?’ riep Hans weer, die steeds nieuwsgieriger begon te worden.

‘Ja, en toen?’ herhaalde oma. ‘Toen was het eindelijk klaar en moest ik het aandoen. Maar och, och, dat was me wat! Ik schreide tranen met tuiten, want ik vond het in één woord afschuwelijk! Het was heelemaal zwart en glimmend en daarbij zóó stijf, dat ik mij niet bewegen kon. M'n armpjes moest ik, net als een houten pop, maar voortdurend stijf voor me uit houden.

‘Ziezoo, kind,’ zei moeder, ‘nu kun je klimmen en ravotten zooveel als je maar wilt, maar ik zal vooreerst geen jurkjes meer behoeven te verstellen.’ Meteen stuurde ze me de straat op, om een boodschap te doen.

Maar daar begon mijn verdriet opnieuw, want ik werd natuurlijk door alle meisjes uitgelachen.

Ze waren altijd jaloersch geweest, omdat mijn kleertjes veel mooier waren dan de hare, maar nu zij zagen, dat dit juist omgekeerd was, veranderde hun jaloezie in spot.

‘Kijk, kijk,’ riep de een, ‘daar gaat dokters Jetje heen met een stuk uit Berend z'n broek! Foei, Jet, wat stout van je, want wat mot die stakkerd nou doen? 't Is net zoo koud vandaag!’

‘Ha! ha!’ lachten weer anderen, terwijl ze allerlei bokkesprongen om mij heen maakten en me voortdurend met den vinger nawezen, ‘daar heb je haar nou, die trotsche nuf!’ Ze gingen in een rijtje voor me staan, maakten een diepe buiging en riepen: ‘Dag, bombazijnen Jetje! Dag, bordpapieren kind! Nou ben je geen fijn juffertje meer, net goed, net goed!’ Of 't was: ‘maak nou maar gauw, dat je naar huis toe komt met dat mooie pak, want 't zou toch wel een beetje jammer zijn als er regen

op kwam.’ En in optocht joegen ze me letterlijk naar huis.

Daar ging ik in het donkerste hoekje zitten dat ik maar vinden kon, en begon te huilen, alsof ik nooit weer ophouden zou. Och, och, wat voelde ik mij ongelukkig!

Maar je went aan alles, ook aan de minder prettige dingen en zoo begon ik mijn boerenjurk langzamerhand heel gewoon te vinden. Om je eerlijk de waarheid te zeggen, voelde ik me zoo vrij als een vogeltje in de lucht, omdat ik nu stoeien en ravotten kon, zooveel als ik maar wou, zonder dat ik ooit bang hoefde te zijn er een winkelhaak in te krijgen.

En eens, zoo goed herinner ik het me nog, was ik zelfs in tranen, omdat moeder zei, dat ik mijn ‘bommeltje,’ zooals ik de jurk noemde, moest uittrekken en een ander japonnetje aandoen.

‘Waarom, waarom?’ riepen Hans en Lientje tegelijk, ‘wat 'n gek moedertje!’

‘Ja, dat kwam, omdat ik bij een tante, die trouwen ging, bruidsmeisje mocht zijn en moeder zoo'n leelijke, bombazijnen jurk daarvoor minder geschikt vond. Maar ik was niets op mijn gemak in het fijne tarlatan japonnetje en vroeg telkens aan de andere bruidsmeisjes, of zij niet ‘door mij heen konden zien,’ want het was net, of al m'n kleertjes doorschijnend waren.

De meisjes keken mij met een paar groote oogen aan, want ze begrepen er niets van en dachten, dat het daarboven in m'n bolletje niet pluis was.

Maar toen ik hun het verhaal van het bombazijnen jurkje verteld had, lachten ze er hartelijk om en bekeken me van alle kanten. ‘Nee, wees maar niet bang, je bent goed dicht en zoo netjes als 't kan,’

zeiden ze.

‘En later?’ vroeg Lientje.

‘O, toen werd ik veel bedaarder en kreeg weer gewone jurkjes aan.’

Dit nu scheen Hans nog maar half te gelooven, want hij liep naar grootmama toe, betastte haar van alle kanten en zei, toen hij tot de ontdekking kwam dat zij toch waarheid gesproken had: ‘Ik zou 't toch zoo grappig vinden, als oma nog van die malle kleeren droeg.’

Maar Lientje zei niets. Zij keek ernstig voor zich en besloot, voortaan maar heel voorzichtig te zijn, want anders kon oma die les best eens op haar toepassen en haar ook zoo'n leelijke jurk aandoen. Bah, wat zou ze dat verschrikkelijk vinden. Lientje vond 't zoo prettig mooi te zijn. Hansje, die al lang weer wat anders dacht, en zich nooit zoo gauw bezorgd maakte, vroeg opeens: ‘Opa, wat zijn toch eigenlijk lastposten? Anna zei dat we lastposten waren toen we vielen en vuil werden. Anna zei ook dat we maar weg hadden moeten blijven, vindt u dat nou aardig? En als ze een scheur weer dicht maakt, is alles toch ook weer klaar?’

De kleine man zag zoo rood als een kalkoensch haantje, zoo druk had hij gebabbeld.

‘Dat mag Anna volstrekt niet zeggen,’ viel grootmoeder heel verontwaardigd uit, ‘want zij weet er niets van! Je bent geen lastposten, maar heel, heel lieve kinderen, die wij voor geen geld van de wereld zouden willen missen, ook al scheurden jullie al je truitjes en al je witte jurken tegelijk!’ Het goede oudje was heusch niet minder rood dan haar kleinzoon, toen ze dit zei.

‘En nu gaan jullie een, twee, drie naar bed!’ riep grootvader opeens.

‘Ja maar,’ lachte Hansje, dat een uitgeslagen vogeltje was en bovendien graag het liedje van verlengen zong, ‘nou weten we immers nog niet wat lastposten zijn en dat had ik toch gevraagd!’

‘Da's waar ook!’ zei grootmoeder, ‘k zal 't je nog gauw even vertellen. Lastposten zijn lieve, aardige kleuters met roode wangetjes en groote, blauwe kijkers, die het leven van grootpa en grootma o, zoo vroolijk maken. Zonder hen zouden ze geen schik meer hebben in hun leven. Maar nu, mondje dicht, kleine schelm, en dadelijk naar de koets, want Klaas Vaak begint zijn zandkorreltjes al in Lientjes oogjes te strooien. Zie je wel?’

Het ventje keek grootmoeder verbaasd aan, want hij had de uitlegging nog maar half begrepen, maar toch nam hij zijn zusje dadelijk bij de hand en deed wat hem gezegd werd.

Maar toen de kleintjes uit de kamer waren gegaan en de grootouders rustig bij elkaar zaten, wou het gesprek niet vlotten. Mevrouw Verbeek keek ook lang niet zoo vriendelijk als anders en het was duidelijk te zien dat haar iets hinderde. Onder 't breien beefden haar handen en het geklikklak van de naalden werd hoe langer hoe zwakker. Eindelijk rolde ze langzaam het werk op en legde het in haar schoot.

‘Anna moest zich toch schamen,’ zei ze boos. ‘Maar ik zal haar verbieden, zulke dingen te zeggen. De kinderen konden het eens gaan gelooven dat ze hier te veel waren. *L a s t p o s t e n !* - en ze zijn het zonnetje in huis.’

‘Ja, dat zijn ze,’ stemde mijnheer Verbeek toe. ‘t Is heel anders op “Vredelust” geworden, nu we die twee levenmakertjes om ons heen hebben. En dat ze eens wat kattedwaad uithalen en er uitzien

als echte stropjes, vind ik niets erg. Maar, wijfjelijef,' vervolgde hij opeens ernstiger, 'je zult het met me eens zijn, dat we een groote zorg op onze schouders genomen hebben. Want al doen wij ons uiterste best en zorgen we ook nog zoo goed voor hen, toch kunnen er allerlei dingen gebeuren, waarop wij niet gerekend hebben. En dan,' ging hij zuchtend voort, 'zijn we al zoo oud. Misschen zien wij die twee nooit groot.'

'Dat weet je niet, beste man,' antwoordde zijn vrouw. 'God is goed. Hij zal wel medelijden met onze arme weesjes hebben en ons nog een beetje laten leven. In ieder geval moeten we onzen plicht doen en goede hoop houden. Zoo'n oud besje vind ik me zelf ook nog niet, hoor.'

'De kinderen hebben een lief hartje,' zei de grijsaard, 'en het is een heele troost voor ons, te weten, dat zij zooveel van elkaar houden. Ze zijn letterlijk onafscheidelijk; waar Hans is, kan men ook zeker zijn Lientje te vinden. En wie weet welke verschillende kanten ze later uitgaan.' Met een stevigen trek aan zijn pijp nam hij de krant weer op om zich in 't nieuws te verdiepen.

Maar mevrouw Verbeek bleef zitten peinzen. De vraag van Hansje en het gesprek met haar man, hadden treurige gedachten bij haar opgewekt en dikke tranen vielen langs haar gerimpelde wangen. 'Och, was hun vader toch maar in leven gebleven, wat zou alles dan heel anders geweest zijn,' zuchtte ze. 'Want al wil ik er niet altijd voor uitkomen, toch geeft de opvoeding der kleintjes ook mij vaak veel zorg.'

En toen het eindelijk ook voor haar tijd was om naar bed te gaan, liep zij eerst nog eens even naar haar slapende lievelingen, drukte zacht een kus op

de rozeroode lipjes en stopte hen lekkertjes toe. ‘Slaap maar gerust, schatjes, opa en ik zullen wel voor je blijven zorgen, als we tenminste bij je mogen blijven,’ fluisterde ze.

Daarop ging ze heen, even stilletjes als ze gekomen was en den heelen nacht droomde ze van het lieve tweetal, dat ze nooit meer zou willen missen.

III. Een slecht geweten.

Den volgenden morgen gluurde het zonnetje alweer vroeg door de gordijnen en toen het heel brutaal in 't ledikantje van Hansje keek en zijn wangetjes kuste, werd de jongen wakker en wreef al gapend z'n oogjes uit. Buiten zong het haantje zijn morgenlied en de groote klok beneden in de gang liet zes zware slagen hooren. Hansje dacht er niet meer over te gaan slapen en wachtte geduldig tot Anna zou komen, om hem met aankleeden te helpen. Maar toen er om half acht nog niemand verscheen, stapte hij uit zijn bedje en wandelde op zijn bloote voetjes naar de kamer van Lientje, om te zien, of zij al klaar was. Het kleine ding zat op den rand van haar bed en was juist bezig haar kousen aan te trekken.

‘k Wou dat Anna maar kwam,’ bromde Hans. ‘Is ze bij jou ook nog niet geweest?’

‘Nee, ze heeft hoofdpijn en koorts,’ vertelde Lientje, ‘en nou is ze maar in bed gebleven. Strakjes zal Mie ons komen helpen, fijn hè? Zou een keukenmeisje wel weten, hoe ze mijn haar op moet maken? Misschien heeft ze er niks geen verstand van,’ juichte Lien.

‘Mijn kuif kan ik zelf wel opborstelen,’ riep Hans. ‘Wacht, ik zal Mie verrassen. Als ik m'n hansop

maar eenmaal uit heb en jij de knoopjes van mijn lijfje dicht maakt, kleed ik me in een wijje aan.'

'Ja, maar wasschen, dat is het ergste,' zuchtte Lientje.

'Dan wasch je je maar eens 'n keertje niet, daar ziet geen mensch wat van,' fluisterde Hans. 'We zijn immers zoo schoon als klontjes.'

Maar van dat voorstel wou zijn zusje niets weten. Ze poetste zich zoo schoon, dat Mie, die haar later nog eens goed nakeek, er versted van stond.

'Als jullie nu strakjes ook zoo zoet bent aan 't ontbijt, vind ik je een paar lieve schatjes,' zei de goeide keukenmeid.

'We zullen onze boterhammetjes heel gauw ophappen,' beloofde Hansje. 'En dan gaan we dadelijk naar grootvader en grootmoeder. Die zullen opkijken, als we zoo vroeg klaar zijn.'

Het was gewoonte, dat de kinderen hun grootouders pas goeden morgen gingen zeggen, als ze met Anna, die heel goed voor de tweelingen was, ontbeten hadden. De oudjes konden 's morgens vroeg zooveel drukte niet om zich heen hebben en vonden 't rustiger zich dan niet met 't eten van de kinderen te bemoeien. Waren ze klaar, dan mochten ze binnenkomen.

Dit was telkens weer een feest voor de tweelingen, die op het punt van pretjes nog niet verwend waren.

Maar daarom waren ze dan ook met alles tevreden. En wat Hans en Lientje wel het heerlijkst vonden van deze korte morgenbezoekjes was het hapje van Oma's 'kaasboterham' en het slokje van opa's 'suikerthee.' Een traktatie, die zij echter alleen dan maar kregen, als zij niet gehuild hadden onder het baden, of niets hadden overgelaten van

het ontbijt.

Want zij moesten zijn eendjes, zijn echte duikereendjes worden, zei grootpapa, en niet bang zijn voor koud water, dat zoo gezond is voor klein en groot. Ook mochten ze geen lekkerbekjes zijn, omdat ze anders nooit flinke, krachtige menschen konden worden. En dat wilde hij toch zoo graag.

Op dezen bewusten morgen nu zette Mie de pap voor de kinderen klaar, schoof hun stoeltjes aan de tafel, en hielp hen met de servetjes. Toen slofte ze weer de kamer uit, Hans en Lientje verder aan hun lot overlatend.

Die twee, anders nogal medelijdend van aard, bekommerden zich al bitter weinig om Anna's ongesteldheid. Ja, ze vonden 't wel heel grappig met hun beidjes te zijn, want nu konden ze doen wat ze wilden.

En hiervan profiteerden zij dan ook naar hartelust! Nadat zij saampjes allerlei grapjes verkocht hadden en het telkens uitproestten van 't lachen, gooide Hans opeens z'n lepel neer, schoof zijn bord een heel eind van zich af en zei: 'Mijn buikje is stampvol.' Daarop legde hij zijn armpjes op tafel, keek Lientje lachend aan en vroeg: 'Kun jij nog, zus?'

'Nee, net zoo min als jij,' klonk 't beslist.

'Zouden we dan niet een beetje kunnen overlaten?' vroeg Hansje weer.

'O, jawel,' zei Lientje, 'en een heeleboel ook. 't Lijkt net of de bordjes veel grooter zijn dan gisteren en dat kan ook heel goed,' beweerde ze tegen beter weten in. 'k Ben net een tonnetje rond.'

Met een maar het voorbeeld van haar broertje volgend, knoopte ze haar servetje los en liet zich achter in den stoel vallen.

Op hetzelfde oogenblik hoorden ze een luid ge-

blaf en een haastig gekrabbel aan de deur.

‘Da 's Puck! Onze lieve Puck!’ juichte Hans en hij liet den levenmaker gauw binnen. Dadelijk sprong het dier tegen hem op, besnuffelde hem van alle kanten en liet het staartje, dat niet veel langer was dan de duim van zijn zesjarig meestertje, al kwispelend heen en weer gaan.

‘Wou je met ons spelen, wacht maar,’ zei Hans en in een oogenblik rolleborden ze met hun drietjes over den grond.

Maar opeens scheen Hansje zich iets te bedenken, want hij stak z'n wipneusje parmantig in de lucht en fluisterde zusje wat in 't oor.

Lientje klapte in haar handjes en riep: ‘O ja, dat is mooi!’ En ze ging er op haar knietjes bij liggen, toen Hansje de overgeschoten pap op een bord deed en het Puck voorzette.

De hond, die niet zoo kieskeurig was als zijn meester, stak er dadelijk zijn kleinen mopneus in en ging aan 't smullen, tot er niets meer overbleef. Toen likte hij het andere bord ook nog af, keek met zijn witten snoet de kinderen heel leuk aan, blafte een paar keer, als om hen te bedanken voor al dat lekkers, en ging toen languit vóór hen liggen.

De kleintjes schaterden het uit, maar de leege borden ziende, keken ze elkaar toch verschrikt aan.

‘O, broer!’ zuchtte Lientje.

‘O, zus!’ zei Hans beteuterd, ‘nou is 't op.’

‘Ja, alles,’ klonk 't benauwd uit Lientje's mond, ‘en hoe zou 't nu gaan met 't hapje van oma's kaasboterham?’

‘En met 't slokje van opa's suikerthee?’ riep Hans. ‘Dat gaat m'n neusje leelijk voorbij.’

‘Was Anna ook maar niet ziek geworden,’ mopperde Lientje, de schuld niet bij zichzelf maar bij

een ander zoekend. ‘Dan hadden we alles zelf opgegeten, broer, en zouden we ons lekker proefje nog in 't zicht hebben.’ Tot slot begon de kleine meid van akeligheid te huilen, en nu kreeg Hans zoo'n medelijden met haar dat hij zijn armpjes om haar hals sloeg en zei: ‘Stil maar, zus, ik weet wat. Als oma vraagt, of we alles opgegeten hebben en de borden leeg zijn, dan zeg ik ‘ja.’

‘Maar...’ fluisterde Lientje een beetje verlegen, ‘is dat geen jokkentje, broer?’

‘Ja,’ zei de jongen, ‘dat geloof ik wel, maar in ieder geval toch maar een heel, heel kleintje. Want ze zijn leeg. Zie maar!’ en hij wees naar de borden, die zóó schoon afgelikt waren, of ze pas uit de handen van het zindelijkste keukenprinsesje kwamen.

‘Ja, er is heusch niets meer op,’ stemde kleine zus toe, die toch wel met 't plannetje ingenomen scheen.

Och, hadden ze er maar aan gedacht dat een klein jokkentje net zoo verkeerd is als een volslagen leugen, en de treurige gevolgen er van ook meestal niet uitblijven.

‘Lien, Hans!’ hoorden ze Mie opeens roepen. ‘Jullie moeten dadelijk bij opa en oma komen!’

Aan niets meer denkend dan aan de tractatie vlogen ze de kamer uit en kwamen hijgend bij de grootouders.

Na ze allebei een stevigen zoen gegeven te hebben, gingen ze op hun teenen staan en keken begeerig naar alles, wat op tafel stond.

Geen wonder ook, want er was heel wat om in te smullen. Beschuitjes, zoetemelksche kaas, krentenbroodjes, honing, versche eitjes, rookvleesch, roode en witte muisjes, ja, te veel om op te noemen.

Zij hadden in stilte al een keus gedaan, maar durfden niets vragen, omdat zij bang waren, dat grootmoeder over hun pap zou beginnen en dat mocht natuurlijk niet.

‘k Wou dat ik grootvader en grootmoeder tegelijk was, dan zou ik al dat lekkers achter elkaar opeten en jij?’ vroeg Hansje zacht.

‘Ja en dan dronk ik nooit meer melk met rimpelige vellen,’ zei Lientje en ze keek verlangend naar het heerlijke hapje, dat grootpapa daar juist in den mond stak. ‘t Was duidelijk te zien, dat het ontbijt hem best smaakte.

‘Hebben jullie je goed gewasschen, vanmorgen?’ vroeg opeens de heer Verbeek.

‘Ja opa, kijk maar,’ antwoordde Lientje, terwijl ze hem haar snuitje toestak.

‘En alles opgegeten?’

O, wee, daar kwam het, het vreeselijke oogenblik, waarop ze afgesproken hadden, een leugentje te vertellen.

De kinderen gaven eerst geen antwoord, keken elkaar verlegen aan, en kregen vuurroode wangetjes.

‘Nu?’ vroeg oma, terwijl ze zich een boterhammetje met kaas klaarmaakte. ‘Ik hoor niets. Was ‘t op?’

‘Ja, oma. Tenminste - onze borden waren leeg, ge... gelikt,’ stamelde Hans, er in zijn angst niet aan denkend hoe leelijk hij zich vergiste.

‘En heel schoon ook!’ riep Lientje, die haar broer in dit moeilijke oogenblik graag een handje wou helpen.

‘G e g e t e n !’ verbeterde grootpapa, ‘want likken doet alleen onze Puckie maar.’ En meteen gaf hij hun het slokje suikerthee voor belooning.

Geen wonder, dat hun wangetjes op dat benauwde

oogenblik nog veel en veel rooder werden.

‘Jullie bent brave kinderen,’ zei mevrouw Verbeek, die hen niet had aangezien. ‘Het doet me plezier, dat ik jullie nu weer van mijn kaasboterham kan laten happen.’

Die goede oudjes! Zij hadden alles eens moeten weten!

Zonder een woord te zeggen, aten de kinderen de tractatie op, doch het smaakte hun lang zoo fijn niet als anders. Ja, ze hadden moeite de lekkernij door hun keeltjes te krijgen.

Eindelijk waren ze klaar en begon mevrouw Verbeek het ontbijtgoed af te wasschen.

Dat deed ze altijd zelf, niet alleen omdat ze een bedrijvig huismoedertje was, maar ook omdat ze bang was dat er soms iets van gebroken zou worden.

En dat zou haar geducht gespeten hebben, want ze was zuinig op het kostbare servies, omdat het een erfstuk van haar moeder was.

Alleen Lientje mocht, op haar manier, nu en dan eens helpen, omdat ze alles erg voorzichtig deed en er gewoonlijk zóó vriendelijk om vroeg, dat grootmama den moed niet had, het haar te weigeren.

Maar nu scheen het kleine ding er niets geen lust in te hebben, want ze bleef stil vóór zich kijken, toen grootmoeder begon. Ook Hans zag er uit of hij zijn laatste oortje versnoept had.

‘Scheelt er wat aan, kinderen?’ vroeg eindelijk mevrouw Verbeek.

‘Nee, Oma,’ jokten ze allebei tegelijk.

‘Ik dacht het zoo, omdat je zoo stil bent,’ en de oude dame keek de twee kleine deugnieten zóó strak aan, dat ze 't bijna niet konden uithouden. ‘Die slimme oma, ik geloof, dat zij alles weet,’ dacht

Hans. ‘Ze doet zoo raar.’

Maar oma wist niets. Wel begreep ze, dat er iets gebeurd moest zijn, maar wat het was, kon zij natuurlijk niet raden.

‘Ik zal het toch wel gauw te weten komen,’ dacht ze. ‘De kinderen kunnen nooit lang een geheimpje of stoutigheidje voor mij verzwijgen. En dat is maar goed ook. Zij weten trouwens ook wel, dat grootmama nooit erg knort. Zoo'n klein beetje, nu ja, dat moet wel eens.’

Daar Hans en Lientje echter geen plan schenen te hebben, iets te vertellen, begon grootmama maar over koetjes en kalfjes te praten. Ze deed hun 't verhaal, dat toen ze zoowat even oud was als Hansje en Lien, h a a r kindermeisje ook eens ziek werd.

‘Ik weet nog best, hoe vreeselijk ik dat vond,’ liet ze er even later op volgen.

‘Waarom?’ vroeg Hans dadelijk. ‘Had u dan ook iets gedaan, dat niet mocht?’

‘Nee, dat niet,’ antwoordde mevrouw Verbeek, wie dat ééne verradelijke woordje niet ontgaan was. ‘Maar ik was zóó aan Truida gewend, dat ik geen enkel prettig spelletje bedenken kon en rondliep als een schaapje zonder herder.’

‘Maar,’ riep de jongen opeens, ‘t was toch wel fijn, want toen hoefde u de boterhammen zeker ook niet op te eten.’

‘Dat kun je begrijpen, twee groote, versche kadetjes moesten er in.’

‘Hè, heerlijk, versche kadetjes,’ herhaalden beiden tegelijk.

‘Ja, maar er was geen koek of kaas, of rookvleesch of honig op! O nee, niets van dat alles.’

‘Maar u mocht toen toch zeker alles doen, wat u wou,’ zei Lientje, voor wie de kale kadetjes al

niet heel begeerlijk meer waren.

‘Och ja,’ lachte mevrouw Verbeek, ‘maar ik had er gauw genoeg van, en was wàt blij, toen ik eindelijk weer moest doen, wat Truida wou. Want, beste kinderen, gehoorzamen is vaak heel wat gemakkelijker dan vrij te zijn en zelf alles te moeten doen.’

Nee, dat vonden de tweelingen niet en zij dachten weer aan de overschotjes, die Anna hen natuurlijk opgedrongen zou hebben en die nu veilig en wel in Puckie's maagje zaten.

‘Maar als we groote menschen zijn, dan hoeven we toch niet meer te gehoorzamen?’ vroeg Lientje met een bedrukt gezicht.

‘Natuurlijk wel,’ antwoordde mevrouw Verbeek, ‘maar dan gehoorzaam je geen grootouders meer, en ook geen Anna's of Truida's, maar wel dit,’ en zij wees naar de plaats, waar hun hartjes zaten.

‘Wat is dat dan?’ vroeg de kleinzoon nieuwsgierig.

‘Dat is, wat wij gewoonlijk ons *g e w e t e n* noemen,’ zei het oudje, ‘en waaraan wij allen, al worden wij ook nog zoo oud, steeds moeten gehoorzamen.’

De tweelingen keken elkaar even aan, maar zeiden geen woord. ‘Het waarschuwt ons altijd trouw, als wij wat verkeerd willen doen. En daarom is het noodig, dat ook kinderen, zelfs jonge kinderen al, naar die stem leeren luisteren. Doen zij dat niet, dan worden zij er later altijd voor gestraft,’ vervolgde de oude dame ernstig.

‘Hoe bedoelt u dat?’ vroeg Lientje.

‘Wel, als jullie, om maar eens iets te noemen, vanmorgen het een of ander hadt willen doen, dat niet mocht, dan wed ik zeker, dat het stemmetje van

binnen zachtjes geroepen zou hebben: 'Niet doen, Lientje! Niet doen, Hans!'

'Ja,' fluisterden de twee kleine zondaars, want werkelijk hadden zij zoo iets gehoord.

'En als je het nu toch eens gedaan hadt,' vervolgde mevrouw Verbeek, 'dan weet ik zeker, dat je nu een heel vervelend gevoel daar van binnen zoudt hebben, een gevoel, alsof er steeds een klein wormpje zat te knagen. En dat zou dan de bedoelde straf zijn, de straf, die nooit uitblijven kan.'

'Ja,' knikten weer de tweelingen, zonder hun oogen op te slaan.

'Maar,' ging mevrouw Verbeek voort, die nog niets vragen wou, omdat zij het veel aardiger vond, als de kinderen uit eigen beweging hun kleine ondeugden vertelden, 'ik zit hier te praten, of jullie oude luidjes bent en je komt pas kijken. Misschien heb je wel niets van al mijn gebabbel begrepen. Ga nog maar gauw wat spelen, voordat de juffrouw komt.'

Dit lieten de kinderen zich geen tweemaal zeggen. Met één sprong waren ze de kamer uit en in de gang, waar ze een diepen zucht slaakten, omdat zij zich op 't oogenblik vrijer voelden dan bij de schoot van grootmoeder.

IV. Van kwaad tot erger.

‘Vooreerst vertel ik geen leugentje meer, dat weet ik wel,’ besloot Hans, terwijl hij zijn arm vertrouwelijk door dien van zijn zusje stak.

‘Dat stemmetje riep van binnen zoo akelig hard. 'k Was heusch bang dat oma 't hooren kon en ons geheimpje verklapt zou worden.’

‘En mijn hartje klopte zoo gek in de keel, net of 't er uit wou springen,’ zei de kleine meid. ‘O wat ben ik blij dat we goed en wel de kamer uit zijn. Brr, zag je oma's groote oogen wel, 't leek wel of ze ons wou opeten.’

‘Ja, 't was net de wolf van Roodkapje,’ meende Hans. ‘Hu, ik kan er nog van griezelen.’

Langzaam liep het tweetal de breede trappen op, in de richting van de kinderkamer. Nu Anna daar niet was, zouden ze zich in hun eigen speelhoekje pas veilig voelen. 't Leken wel twee echte boosdoeners, zoo zachtjes slopen ze de kamer in en onwillekeurig keken ze nog eens rond.

Om wat te doen te hebben, haalde zus de leien en boekjes voor den dag, die noodig waren, voor de les van juffrouw van Dalen. Dit was een jong meisje uit den omtrek, dat de kinderen 's morgens al spelend een uurtje onderwees.

‘Toe, help eens even zoeken, ik kan de griffels

niet vinden,' zei Lientje ongeduldig en meteen probeerde ze Hans bij zijn mouw uit z'n stoeltje te trekken. Maar, o wee, wat zag ze daar achter zijn rug liggen? Het bord, dat ze Puckie nog geen uur geleden heel hadden voorgezet, lag in vier stukken op den grond.

'O, wat vreeselijk, wie heeft dat nou gedaan?' schreide het verschrikte Lientje.

'Ikke niet,' stotterde broer, die bij 't zien van de ramp zoo wit werd als een tafellaken. 'Maar zou Puckie misschien...'

'Ja, Puckie,' viel Lientje hem in de rede, 'Puckie heeft 't vast gedaan, maar hij kan 't niet helpen, want hij is maar een hondje.'

'Of 't is vanzelf gekomen,' zei Hansje, 'want ik heb 't bord heel op mijn stoeltje gezet, toen alles op was.' Maar zusje vond dat al te gek en toch ook weer bang, haar lieveling Puck verkeerd te beschuldigen, zei ze: 'Och, je komt 't toch niet te weten en kapot is kapot.'

Maar de hond wist het wel en had hij kunnen praten, dan zou hij zeker verteld hebben, dat hij, toen de kinderen naar beneden gehold waren, erg wild tegen den bewusten stoel opgesprongen was, om te zien, of er nog niet wat voor hem te bikken viel. Toen had hij met zijn rechter voorpoot net zoo lang aan het bord gekrabbeld, tot het op het uiterste randje was komen te staan. En juist op het oogenblik, dat hij zijn gulzig tongetje voor een allerlaatst likje had uitgestoken, was hij vreeselijk geschrokken, omdat het bord zoo opeens met een geduchten slag op den grond viel.

Met hangenden staart, voor zoover dat stompje van een staart tenminste hangen kon, was hij toen weggegaan en had zich ergens in een donker hoek-

je verstopt. Van schrik en angst durfde de boosdoener zich vooreerst niet vertoonen.

‘Zóó heeft 't gezeten,’ zei Lientje, terwijl ze de scherven aan elkaar paste.

‘Ja zóó!’ herhaalde Hans, al even verslagen als zij.

‘Ik durf 't niet te zeggen,’ snikte Lientje.

‘Ik ook niet,’ fluisterde Hans, ‘want Mie zegt, dat 't oma's duurste borden zijn.’

En dat was ook zoo. Al vroeg in den morgen had Mie ze met de rest van 't mooie eetservies uit de kast gehaald, omdat er dien dag een paar menschen zouden komen eten. En voor 't gemak had ze er dadelijk maar twee afgenomen om daarin de pap van de kinderen te doen.

‘Zou oma erg bedroefd zijn?’ vroeg Lientje.

‘Dat denk ik wel,’ antwoordde Hans. ‘Misschien huilt ze wel tranen!’

Wie weet, hoe lang ze nog over het ongeluk zouden gebabbeld hebben, als zij niet gestoord waren geworden door de komst van juffrouw van Dalen. Uit angst dat deze iets van de ramp zou merken, stopten zij de scherven gauw in de speelgoedkast en deden de deur op slot.

Zij waren lang zoo oplettend niet als anders in de les, waarom de juffrouw hun telkens vroeg, wat zij toch wel in hun bolletjes hadden. 't Was toch werkelijk niet zoo moeilijk te onthouden, dat tweemaal t w e e geen z e s maar v i e r was.

Na de les kwam Anna, die zich weer wat beter voelde, boven, en zei, dat ze hun boterhammetjes maar in de kinderkamer moesten opeten, daar de grootouders al met hun gasten uit rijden waren.

‘Hè, en hebben ze ons niet eens goeden dag gezegd?’ riep Lientje, die zooiets niet van de oudjes

gewend was.

‘Dat hebben ze expres niet gedaan,’ zei Anna, ‘omdat ze 't zoo jammer vonden dat jullie niet mee konden gaan. Maar -’ en nu keek ze de kamer rond, ‘da's waar ook. Waar is toch het andere bord gebleven, dat jullie vanmorgen gehad hebt? Mie zegt, dat ze er maar één mee naar beneden heeft genomen.’

‘Is 't dan niet in de keukenkast?’ vroeg Lientje en zij keek met een schuin oogje naar de plaats, waar de scherven verborgen lagen.

‘Nee,’ zei Anna, die nog steeds rondkeek.

‘Zou oma heel erg bedroefd zijn, als 't gebroken was?’ vroeg Hans.

‘Nou of ze,’ riep Anna, ‘want 't heeft een boel geld gekost!’

‘Wel zoo'n boel als er daar in mijn spaarpot zit?’ vroeg de jongen weer. Hij wees naar de speelgoedkast, waar hij te midden van al zijn andere schatten ook zijn spaarduitjes, vier blanke kwartjes, zorgvuldig bewaarde.

‘Dat weet ik niet,’ hernam Anna. ‘Maar al had je er ook nog zooveel in, dan zou het je toch niks geven, want die borden kun je nergens meer koopen. Ze zijn al zoo verschrikkelijk oud.’

‘O,’ riep Hans en hij gaf een zucht van verlichting, ‘dan is 't ongeluk ook niemendal, want wat heeft oma nou aan ouwe borden? Nieuwe zijn veel mooier!’

‘Zoo denk ik er over, vent,’ lachte Anna, die op dit punt al even onnoozel was als ons zesjarig kereltje. ‘Maar dat doet je grootmoeder niet, en daarom hoop ik maar, dat het terecht komt. En dat zal ook wel,’ ging ze geruststellend voort, ‘want beenen heeft het niet, en dus kan 't niet weglopen.’

Misschien dat Mie 't liet vallen en toen de stukken stilletjes heeft weggestopt! Maar dat zou al heel leelijk van haar zijn, want dan krijgt natuurlijk een ander de schuld.'

O, wat klopten toen opeens weer die hamertjes van binnen en wat vonden de kinderen zichzelf slecht. Verbeeld je dat Mie of Anna misschien voor iets beknord werd, wat zij gedaan hadden.

En zij maakten een afspraakje met elkaar, om, zoo gauw als de grootouders thuis kwamen, alles te gaan vertellen, want zij kregen het waarlijk àl te benauwd.

Er waren dan ook drie vreeselijke dingen gebeurd, zei Hans en hij telde ze op zijn vingers na. Ze hadden de pap niet opgegeten, dat was één; - gejoekt, dat was twee - en 't bord gebroken, dat was drie.' 't Leek wel of alles tegelijk moest komen.

Ze besloten maar wat in den tuin te gaan spelen, want het weer was bijzonder mooi. De zon had de bloempjes wakker gekust en er woei een lekker zacht windje.

Alle dagen kon men hen daar zien stoeien en draven, want de grootouders waren er op gesteld dat ze veel in de lucht kwamen. Niets was immers beter dan een gezonde beweging buiten; zelfs in 't hartje van den winter waren ze, warmpjes ingestopt, in den tuin te vinden. Ze waren niet bang voor een blauw neusje en koude handen, van 't ravotten werden ze immers ook weer lekker warm.

Als alle kindertjes maar zoo deden, dan zouden velen niet zulke bleeke wangetjes hebben en hoefden ze ook geen leelijke drankjes te slikken. Maar koudkleumpjes kruipen bij de kachel en worden dan bij 't minste tochtje ziek. Doch lang niet iedereen heeft echter zoo'n mooien tuin en 't zijn vooral de stads-

kinderen die 't minst bedeed zijn.

‘Vredelust’ was heerlijk gelegen en men vond er van die echt gezellige plekjes, zoals men ze alleen nog maar op heel oude buitens aantreft.

Er waren, bijvoorbeeld, tal van paadjes in, door de kinderen slinger-de-slangers genoemd, waar ze, zoo beweerden ze, nooit weer uit konden komen, als ze er eenmaal in waren. 't Leek wel een doolhof, zoo moeilijk was 't den weg te vinden. En in de donkere boschjes gingen ze vaak verstoppertje spelen, juist tegen den tijd dat ze naar bed moesten. Ook was er een grooten vijver met een hoog hek er omheen, waarin zij nu en dan met grootpapa gingen visschen, zonder echter ooit iets te vangen, om de eenvoudige reden, dat er geen vischjes in waren en deze dus niet ‘happen’ konden. Een lievelingswerkje was 't van de kinderen zodenbanken te maken, die zóó sterk waren, dat ze soms met alles en alles wat er op zat, naar beneden kwamen tuimelen.

Hans en Lientje hadden ieder ook een tuintje, ‘Rozenlust’ en ‘Bloemengeur,’ geheeten, waarin 's zomers de mooiste bloemen gekweekt werden. Maar kwam de herfst aan, dan maakte Hans van zijn tuin een roovershol, en daar bewaarde hij allerlei schatten. Oude poppen van Lientje, afgedankte paardjes, prentenboeken, van alles was er te vinden, maar niemand mocht het wagen een voet op de geheime plaats te zetten. Zelfs zijn zusje was de toegang soms verboden.

‘Zullen we maar weer naar huis gaan, ik verveel me hier wel een beetje,’ zei Lientje, die zich nergens rustig voelde. ‘Ik ook,’ bekende Hans, ‘maar wat zullen we thuis doen, daar zit je gewoon opgesloten. Hè, 'k wou dat er maar niks gebeurd was,’ zuchtte hij. ‘We kunnen best een heel erg

standje krijgen, als de aap uit de mouw komt.’

‘Laten we 't rijtuig met de vreemde visite opwachten,’ stelde 't zusje eindelijk voor. ‘Ik ben zoo nieuwsgierig, hoe die menschen er uitzien. Niemand kan immers ruiken dat we kwaad gedaan hebben. En bovendien, als er visite is, krijgen we toch zoo gauw geen brommen. Kom, ga je mee naar den straatweg?’ drong Lientje aan, toen haar broertje maar geen antwoord gaf en van angst op zijn nagels bleef bijten.’

‘Ikke niet, 'k zou je danken,’ klonk 't eindelijk beslist. ‘Als opa mij een pak voor m'n broek geeft, wat dan? O, ik wou, dat hier een groote berg was, ja, zoo hoog als de lucht en dan klom ik daar boven op. Niemand zou me kunnen vinden, alleen de engeltjes achter de wolken en die zouden niet boos op me zijn.’

‘En dan?’ vroeg Lientje.

‘En dan kwam ik nooit terug,’ zei Hans met een bevend stemmetje. ‘Net zoomin als paatje.’

Bij die gedachte raakte hij zoo van streek, dat hij in huilen uitbarstte.

‘O, broer,’ riep Lientje bibberend van angst, terwijl ze zich stevig aan het ventje vastklemde, ‘wat doe je toch raar. Als je boven in den hemel bent dan... dan...’

‘Dan ben ik dood,’ ging hij stamelend voort, ‘dan zou - oma misschien niet meer - boos op mij zijn en opa ook niet. - Jij en Puckie kregen ook geen brommen, want je kon gerust vertellen dat ik het allerstoutst was geweest, omdat ik alles bedacht had.’

Maar Lientje knikte geweldig met haar hoofd en zei dat ze hem nooit in den steek zou laten. Maar dan mocht hij ook niet naar de engeltjes gaan, want dat vond ze een veel te griezelige reis.

Hansje lachte door zijn tranen heen toen zijn zusje hem zoo stevig omhelsde en zijn hartje klopte ook niet zoo angstig meer.

Intusschen waren ze al pratend langs den vijver gewandeld en nu liepen ze zonder doel hand aan hand voort, tot ze aan de tuindeur kwamen, die helaas, open stond.

Maar de kinderen vonden dat echt leuk, want nu konden ze zonder moeite op den straatweg komen, waartegen Hans ook geen enkel bezwaar meer had. Misschien waren de grootouders ook al lang van hun rijtoertje thuis.

Druk babbelend liep het tweetal voort, zonder er aan te denken, dat Vredelust al een heel eindje achter hen lag. Maar toen Lientje haar beentjes begon te voelen, stelde ze haar broertje voor, terug te keeren.

‘Zie je ginds dat troepje menschen wel aankomen?’ vroeg Hans. ‘Laten we hier nou rusten tot die voorbij zijn, en dan gaan we weer naar huis.’

Lientje vond dat voorstel uitstekend en ging dadelijk aan den kant van den weg zitten, om zoo lang mogelijk van 't schaduwrijke plekje te genieten.

‘Kijk eens wat een gekke menschen dat zijn,’ lachte Hans toen ze naderbij kwamen.

De troep bestond uit een man, twee vrouwen, en een jongen van een jaar of veertien.

Allen zagen er even armoedig uit en aan luchtgaatjes in rokken en jassen ontbrak het niet.

De man, een ruwe kerel, met een vuil, vies gezicht, pikzwart haar en woest rollende oogen, liep naast een kar met aardewerk, die getrokken werd door een ezel, zóó stijf en stram, dat hij bijna niet voort kon.

Toch had zijn baas niets geen medelijden met het

dier, want telkens gaf hij het een geweldigen slag met een dikken knuppel, welke liefkoozing dan gewoonlijk nog gepaard ging met een paar leelijke scheldwoorden.

‘k Hoop eigenlijk maar dat ze ons niet zien,’ fluisterde Hans, toen de bedelaars - want heel veel meer waren het niet - voorbij kwamen.

Maar de man had hen al in de gaten en liep met reuzenstappen op de kinderen toe.

‘Dag, ventje, dag, jongejuffrouw. Ook iets koopen? Mooie kopjes en schoteltjes of zoo?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei Hans met een pieperig stemmetje, ‘en ga maar weer gauw weg, man, want we vinden 't niks prettig met je te praten.’

‘Zoo, zoo? en waarom niet, als ik vragen mag?’ vroeg de koopman.

‘Omdat je ons zoo boos aankijkt,’ antwoordde de jongen eerlijk.

Juist had hij dit gezegd, of daar kwamen ook de vrouwen aan en toen ze de tweelingen zagen, gaven ze elkaar een duwtje en wierpen den man een knipoogje toe.

‘Dag, mijn liefjes, dag, beste kindertjes!’ riep er één, die de vrouw van den koopman bleek te zijn. ‘Wil ik jullie eens een mooi verhaaltje vertellen?’ en meteen ging ze naast Lientje zitten.

‘Nee, grootmoeder vertelt ons wel verhaaltjes!’ riep het verschrikte Lientje en vlug schoof ze een eindje op zij, uit vrees nog meer aangehaald te worden.

‘Nou, nou, niet zoo brutaal, klein ondeugend nest,’ zei de vrouw, die Kee heette, ‘anders -’

Maar de kinderen hoorden het slot van de bedreiging niet, want ze waren in een wip opgesprongen en liepen als haasjes weg.

Maar Liesbeth, de zuster van den koopman, die er veel vriendelijker uitzag, riep hen terug en toen Hans even omkeek, om te zien wat ze eigenlijk wou, zag hij dat ze een bord in de hoogte hield. Dit leek sprekend op dat van grootmoeders servies en in hun blijdschap alle angst vergetend, liepen ze hard terug.

‘Als we dat hebben,’ zei de kleine vent, terwijl hij begeerig zijn handjes naar het gewenschte voorwerp uitstak, ‘dan hoeven we ook niks te vertellen, want daar zie ik toch wel erg tegen op.’

‘Ja en dan hoeft oma ook niet bedroefd meer te zijn en krijgt Puckie geen klappen!’ voegde Lientje er bij.

Zij waren nog te jong, om onderscheid te zien tusschen de sierlijke klimoprankjes van het gebroken bord en de groffe, leelijke bladeren, die op dat van den koopman waren. Grootmama's fijn, Japansch porcelein vonden ze niets mooier dan dit lompe, goedkoope aardewerk.

De vrouw, die wel zag hoe blij de kinderen waren, liet hun het bord nog eens van alle kanten bekijken en zei: ‘Ja, 't is mooi, hè? Ga thuis maar eens gauw vragen, of ze 't ook koopen willen. Ik heb er nog meer van!’

‘Nee,’ riep Hansje opgewonden, ‘dat moet toch immers niet! Oma mag 't juist volstrekt niet weten. 't Is een geheim!’

‘En oma en opa zijn misschien ook nog wel uit rijden; we zijn stilletjes den tuin uitgelopen,’ vertelde Lientje openhartig, ‘dus weten we ook niet of ze alweer terug gekomen zijn.’

‘Zóó, zóó,’ zei Kee, die goed geluisterd had en meteen fluisterde ze haar man iets in 't oor.

Deze scheen ook erg in zijn nopjes te zijn, want

hij schudde goedkeurend het hoofd, grinnikte even en zei: 't Kan niet mooier, 't kan werkelijk niet mooier.'

'Toe, man, geef me nou het bord,' riep Hansje ongeduldig. 'k Wil 't zoo erg graag hebben.'

'Maar heb je dan geld?' vroeg de koopman.

'Nou, òf ik,' zei het ventje niet weinig trots. 'En een heeleboel ook. In de speelgoedkast van de kinderkamer hebben we een spaarpot en daar zit 't in.'

'Ga het dan gauw halen, zus kan wel zoo lang hier blijven.'

Maar daarin had de kleine meid geen zin en voordat een van allen er op bedacht was, liep zij haar broertje achterna en riep: 'O, ik ben toch zoo bang voor die rare menschen, ze kunnen ons best kwaad doen.'

'Malle meid,' antwoordde het wijze Hansje, 'ik ben toch bij je. Wees nou maar blij dat we weer een bord terug hebben. Nou hoeven we niks meer in de benauwdheid te zitten, want niemand merkt er wat van.'

Op een sukkeldrafje liepen de tweelingen naar huis terug en den tuin in.

'Ik zal 't geld wel gauw halen,' fluisterde Hans, 'wacht maar even.'

Op zijn teenen liep hij de achterdeur in en sloop naar boven om het verlangde geld te halen.

Van Bienen, zoo heette de koopman, had intusschen de anderen met de kar vooruit gestuurd, nadat hij eerst braaf door moeder de vrouw beknord was, omdat hij zoo onvoorzichtig gehandeld had.

'Nou loopt het misschien mis!' had zij gezegd. 'Wat kan ons dat beetje geld schelen.'

Maar van Bienen was 't daar niet mee eens geweest.

Hij kon 't veel te best gebruiken, en was ook niet bang dat de kinderen zouden wegblijven. Met 't onverschilligste gezicht van de wereld en zijn handen in den zak, begon hij te fluiten, draaide zijn vrouw den rug toe, en beval haar en de anderen heen te gaan.

Maar toen de tweelingen wat lang uitbleven, hij wist ook niet, dat ze nog een heel eindje te loopen hadden, werd hij toch een beetje bang en beschuldigde zichzelf, dat hij den zin van zijn vrouw niet gevolgd had.

Maar hij gaf den moed nog niet op en bleef nog even wachten.

‘Man, man, hier is onze spaarpot!’ hoorde hij opeens roepen, en toen hij zich omkeerde, zag hij 't aardige tweetal aankomen. Van blijdschap rammelde Hans zóó hard met het blikken doosje, dat van Bienen er van schrok en riep: ‘Wees stil, kwajongen, je zoudt de heele buurt bij elkaar trommelen en dat is nou niet noodig. Hoeveel heb je meegebracht?’

Hansje, die nog hijgde van 't harde loopen, trok z'n schouders op en gaf zijn schat aan van Bienen. ‘'t Is allemaal voor jou,’ zei de jongen gejaagd. ‘Ik kan gauw genoeg weer wat bij elkaar sparen. Als wij 't bord maar hebben, zijn we klaar.’

‘Ja, dat begrijp ik,’ mompelde de koopman. ‘Zie maar dat je 't krijgt, manneke.’

‘Is 't dan weg?’ snikte de jongen wanhopig en Lientje, niet minder bedroefd, ging druk aan 't zoeken.

‘Mijn vrouw is er al mee vooruit,’ zei van Bienen. ‘Ze kon hier toch niet met 't bord blijven staan. Als je grootouders met 't rijtuig langs gekomen waren, zouden ze 't dadelijk gezien hebben en wat dan? Ze konden wel denken, dat wij 't

uit jullie huis hadden meegenomen.’

Hansje dacht even ernstig na en moest van Bienen wel gelijk geven. ‘Ja, we mogen 't ook wel goed verstoppen,’ zei hij. ‘Anders zouden we ons zelf nog verklappen.’

De koopman, die toch wel aardigheid in 't leuke spannetje had, keek wat vriendelijker toen hij hun voorstelde het bord te gaan halen. Even dacht hij er zelfs over, de kinderen naar huis terug te sturen en zijn boos plan te laten varen, maar hoe zou z'n vrouw daarover denken? Nee, hij moest nu doorzetten. Dus nam hij de kinderen bij de hand en sloeg een zijpad in, dat hen veel verder van Vredelust bracht.

Vroolijk en onbezorgd als een paar vogeltjes die pas hun nestje verlaten hadden, liepen ze naast den vreemden man voort. Strakjes zouden ze immers 't bord krijgen, waardoor de treurige gebeurtenis van dien dag weer geheel goed gemaakt kon worden.

V. In het bosch.

Toen ze al een heel poosje geloopt hadden en er van de vrouwen en den jongen nog geen spoor te zien was, begonnen de kinderen wel een beetje sip te kijken en vroeg Lientje angstig: 'Waar ga je toch met ons naar toe, man?'

Van Biemen gaf geen antwoord en stapte stevig door.

'Och, geef mij m'n spaarpot maar weer terug, dan gaan we gauw naar huis,' smeekte Hans, die bijna niet meer voort kon.

Maar daar had van Biemen natuurlijk niets geen plan op en hij prevelde zoiets van: 'Nee, als ik een vogeltje gevangen heb, laat ik het niet gauw los. - Zoo dom niet.'

Maar toen de jongen schreiend zijn verzoek herhaalde, zei de man dat hij stil moest zijn, want dat ze nog maar een heel klein eindje te loopen hadden en dan bij de kar waren. 'Daar maken we dan den spaarpot open,' beloofde hij, 'en ik geef je het mooiste bord, dat er te vinden is. 'Wacht maar, je zult wel over me tevreden zijn,' zei hij lachend, terwijl hij met zijn ruwe hand een traan van Hansje's wang veegde.

Nu waren de tweelingen weer een poosje tevreden en met een lachje op de lieve gezichtjes en

nieuwe hoop in 't hart, stapten ze dapper verder.

Van Bienen, die 'reuzenbeenen' had volgens Lientje, was intusschen wat langzamer gaan loopen, omdat hij wel zag, dat de kinderen moe werden en telkens over de boomwortels struikelden.

Maar nog konden zij hem niet bijhouden, want, angstig en gejaagd als hij was, vergat hij telkens weer zijn goed voornemen, en ging aan het draven, alsof de heele wereld hem op de hielen zat.

Eindelijk kon Lientje dan ook niet meer. Zonder iets te zeggen, liet ze van Bienen los en ging languit op den grond liggen.

Dit oponthoud nu maakte hem boos; hij beurde haar onzacht op, zei, dat ze niet weer zoo mal mocht doen en legde toen zijn groote, vuile hand op haar mondje, om haar het schreeuwen te beletten.

'Kijk eens, mijn arm vingertje bloedt,' bracht ze er nog met moeite uit.

'O, dat is niks, daar moet zoo'n flinke meid niet van weten,' klonk 't kort. 'Kom maar hier, ik zal er wel een lapje om doen, dan gaat 't gauw weer over.' En een vuilen, viezen doek uit zijn zak halend, wikkelde hij er het gewonde vingertje in.

'En nou 'voorwaarts marsch!' commandeerde de handige dokter, het kind op zijn arm nemend. 'Houd jij me maar bij een slip van mijn jas, m'n jongen,' zei hij tegen Hans. 'En flink meestappen, hoor.'

Het arme Lientje voelde zich erg ongelukkig in de armen van dien grooten man en begon nog harder te schreien.

Niet alleen dat zij nog al pijn had, maar van Bienen keek haar telkens zoo dreigend aan en snauwde haar soms zoo toe, dat zij haast geen adem durfde halen.

Nu en dan keerde zij zich om naar Hansje en riep dan met een allertreurigst stemmetje: ‘Dag broertje, da-ag!’ Ze hoopte nog dat hij haar wel redden kon uit deze booze handen, maar als het ventje haar dan zoo erg droevig toeknikte, begreep zij wel, dat hij haar niet helpen kon en er al even ongelukkig aan toe was als zij.

Na ongeveer een uur geloopt te hebben, kwamen zij in een groot bosch, en toen vroeg Hansje, of zijn beentjes nu ook eens rusten mochten, omdat ze haast niet meer voort konden. Van Bienen zei opnieuw, dat daar niets van komen kon, want dat ze eerst de kar ingehaald moesten hebben.

Dat viel het jongske geducht tegen en in tranen uitbarstend, riep hij: ‘Ik wil nou in 't geheel geen bord hebben en ik zal alles wel aan oma vertellen. Die mag me net zooveel standjes geven als ze maar wil en opa er bij. Jou vind ik een echte stouterd,’ voegde hij er openhartig aan toe, welke gulle ontboezeming hem een klap om de ooren bezorgde.

Met twee zulke levenmakers kon van Bienen niets beginnen en daarom liep hij met hen naar een kreupelboschje toe, zette Lientje op den grond en zei aan de kinderen, dat ze stil moesten blijven zitten, tot hij met 't bord terug zou komen.

‘Nee, niet met 't bord, maar met grootmoedertje,’ riep de jongen. Doch van Bienen deed, of hij hem niet hoorde en ging kalm voort: ‘Als je nou doodstil bent, dan zal er niks gebeuren, maar zoo gauw als jullie gaat schreeuwen, stuur ik de wolven en de slangen naar je toe en die eten je met huid en haar op.’

De tweelingen rilden al bij die gedachte en drukten de lipjes stijf op elkaar. Maar lang konden ze zich niet stilhouden, want opeens vroeg Lientje weer:

‘Maar als we nou heel, heel zoet zijn, mogen we dan naar huis?’

Er volgde geen antwoord en de man liet de kinderen alleen.

Doch toen hij nog even terugkwam en zich overtuigde dat ze niet weg liepen, streek hij ze vriendelijk over de blonde krulles en zei dat ze maar niet bang moesten zijn.

Hand aan hand en met dikke tranen in de oogen zaten de kinderen daar op 't zachte mos. Telkens keken ze angstig om zich heen, want ze meenden steeds geluid te hooren. 't Was hier dan ook wel heel griezelig, vonden ze. Anna had hun altijd zulke vreeselijke dingen verteld van dit donkere bosch. Volgens haar was 't er nooit veilig, omdat er wilde dieren in woonden, die voor den dag kwamen als ze honger hadden en op alles loerden.

Brr, nu waren zij er zelf in met hun beidjes en ze zagen op dit oogenblik ook geen kans, er uit te komen. Wisten de grootouders dat nu maar, want die hadden beloofd dat ze goed voor de kleinkinderen zouden zorgen.

O, wat moesten zij hier toch beginnen?

Hoe later het werd, hoe banger ze keken en bij ieder geritsel van een vallend blaadje sprongen zij verschrikt op en klemden zich aan elkaar vast. Kwam er een haasje of een konijn voor den dag, dat vliegensvlug langs hen schoot, dan meenden ze, dat de verscheurende dieren op den loer lagen om hun strakjes kwaad te doen.

En toch durfden zij er niet met elkaar over praten, omdat ze bang waren, dat hun stemmetjes in 't bosch gehoord zouden worden en de boosdoeners dan nog eerder een bezoek kwamen brengen.

Intusschen was het weer erg veranderd. De zon scheen al lang niet meer. Donkere wolken pakten zich samen, terwijl ook de wind voortdurend heviger werd.

In de verte begon het te rommelen. Nu en dan vloog een bliksemstraal door de lucht, waarna ook de regen in stroomen neerviel.

De kinderen waren dicht onder de lage struiken gekropen, maar toch werden ze doornat, zoodat ze in hun angst bijna weer naar den man begonnen te verlangen, van wien ze straks niets hadden willen weten.

En steeds duidelijker begon dat stemmetje van binnen te praten. Hadden ze 't niet verstaan, dan zouden ze in die bange oogenblikken toch opperbest geweten hebben, wat het hun te vertellen had.

‘Och, wat vreeselijk toch dat we onze borden niet leeg gegeten hebben,’ waagde Lientje eindelijk te zeggen.

‘En hadden we maar niet gejoekt,’ fluisterde Hans achter zijn handje.

‘Of dadelijk van 't bord verteld,’ zuchtte zijn zusje weer.

‘Ja, waren we maar zoet in den tuin gebleven en niet het hek uitgegaan,’ klonk opnieuw het benauwde stemmetje van Hans.

‘Dan zou er misschien nog niks gebeurd zijn en zaten we nou gezelligjes bij grootvader en grootmoeder.’

En zoo gingen zij nog een heel tijdje door, altijd maar weer er over pratend wat ze dien dag voor kwaads uitgevoerd hadden. O, wat zouden ze 't graag ongedaan gemaakt hebben.

Maar wie verkeerde dingen doet, moet de gevolgen ervan ondervinden, al waren ze, helaas, voor

de kinderen wel heel groot. Lientje was onder 't gesprek met broer hoe langer hoe bleeker geworden en deed eindelijk, moe van alle narigheid, haar oogjes toe.

‘O,’ riep Hans, zich over het half slapende zusje heenbuigend. ‘Zeg eens wat, je bent toch niet dood?’

‘D a t geloof ik niet,’ klonk het zachte stemmetje van Lientje. ‘Maar, o, m'n hoofdje doet zoo zeer en 't gaat net als vanmorgen in mijn - wat was 't ook weer? Hoe noemde oma dat ding?’

‘Geweten,’ zei het ventje.

‘Ja, precies - 't geweten, altijd gaat het hier maar van klop, klop!’ en zij greep naar haar hoofdje.

‘Stil maar,’ fluisterde Hans. ‘Ik zal jou wel stilletjes naar oma brengen,’ en toen, alle bedreigingen van den boozen koopman in den wind slaande, stond hij op, nam Lientje, zoo goed en zoo kwaad als 't ging, in zijn armen en trachtte met haar weg te loopen.

Maar al heel gauw schoten zijn krachten te kort. Het zusje zakte al verder en verder onder zijn armen uit en riep dat ze stikte, zoo vast had hij zijn ééne armpje om haar halsje geslagen. En, vóór hij nog tien pas verder was, lag hij met zijn zwaar vrachtje op den grond.

Maar waar was van Bienen onderwijl gebleven?

Nadat hij een heelen tijd voortgelopen en verschillende laantjes van het bosch doorkruist had, vond hij eindelijk de twee vrouwen weer terug.

Toen deze hem zonder kinderen zagen aankomen, schrokken ze geducht en kwamen hem al hard tegemoet loopen.

‘Hoe is 't, zijn ze niet teruggekomen?’ riepen ze.

‘Maak je toch niet dadelijk zoo dik,’ antwoordde de man wrevelig.

‘Waar zijn ze dan?’

‘Ginds in 't bosch! 'k Heb ze op een veilig plekje geborgen. De arme schapen konden niet verder en 't ging toch ook moeilijk, ze allebei op mijn rug te nemen.’

‘En wat nou?’ vroeg Kee. ‘t Beste is, ze op den ezel te zetten en hier naar toe te brengen. Maar 'n moeite dat ik met dat tweetal gehad heb, schreeuwen geen gebrek! 't Leken wel magere varkentjes. Gelukkig ben ik geen sterveling tegengekomen. Maar,’ en hij keek zoekend rond, ‘waar is Piet?’

‘Weg, om jou te zoeken. 't Duurde zoo schrikkelijk lang, we maakten ons ongerust, dat je verdwaald was.’

‘Hm!’ bromde van Bienen, nu op zijn beurt Keetje erg dom vindend. ‘Die apenkop loopt zeker weer te lummelen en komt in 't eerste uur niet terug. Hij heeft de zaak toch, hoop ik, niet gesnapt?’

‘k Geloof 't niet,’ zei z'n vrouw. ‘Maar hij zal er wel achter komen, want 't is een slimmerd.’

Intusschen had van Bienen al grommend en brommend Grauwte losgemaakt en dreef het dier met stokslagen voor zich uit.

Hij had wel gelijk gehad, want heel veel meer dan lummelen en luieren deed Piet op dat oogenblik niet. Hij vond het veel te prettig, nu eens geheel vrij te zijn en dus gaf hij zich niet de minste moeite Van Bienen op te zoeken. Hij had vreeselijk het land aan hem, en hoe minder hij hem zag, hoe liever het hem was.

Van Bienen was dan ook zijn vader niet. Hij had den jongen, toen hij wees was geworden, tot zich genomen, in de hoop heel veel diensten van

hem te zullen hebben.

En hierin had hij zich niet vergist, want Piet was niet alleen heel sterk, maar over 't algemeen ook bijzonder ijverig.

Maar gelukkig was hij niet, want zijn baas behandelde hem gewoonlijk niet best.

Zelden of nooit kreeg hij een vriendelijk woord van hem en voor het minste grapje dat hij uithaalde, kreeg hij de zwaarste straf.

Alleen Liesbeth, Van Bienens zuster, hield van den jongen en menigmaal stopte zij hem, als hij het niet kon uithouden van den honger, heimelijk een stuk brood toe. 'Een deugniet ben je, dat is waar,' zei ze dan lachend, 'maar toch. - Hier, eet dit hapje maar gauw op.'

Vandaag was de baas echter nog al in z'n hm, en daarom liep de jongen, recht in zijn schik en vroolijk fluitend, door de groote lanen van het bosch. Maar opeens stond hij stil en hield op met fluiten, omdat een zacht gehuil zijn aandacht trok. Even bleef hij wachten en toen hoorde hij fluisterend zeggen: 'Daar komt wat, zouden dat nu die leelijke wolven zijn?'

'Nee,' antwoordde een ander zacht stemmetje, 'want wolven fluiten niet, maar misschien is 't wel een -'

Voor welk ander vreeselijk dier men hem hield, is Piet nooit te weten gekomen, want het woord werd zoo zacht gefluisterd, dat hij er geen letter van verstond.

Toch wou hij weten, wie hij zoo bang had gemaakt en daarom keek hij achter het boschje, vanwaar het geluid gekomen was.

Hij sloeg de handen in elkaar van verbazing, toen hij daar de twee kleine kleuters, die hij een paar

uur geleden nog op den straatweg had gezien, naast elkaar op het gras zag liggen.

‘Wat doen jullie hier?’ riep hij verbaasd. ‘Weggelopen van vader en moeder? Foei, schaam je wat! Je zult leelijk brommen krijgen, als je weer thuis komt.’

‘O nee,’ riep Hans opstaande. ‘Die booze man heeft ons meegenomen voor het bord en ons beloofd, ons weer naar oma en opa toe te brengen.’

Nou heeft hij ons in den steek gelaten, vind je dat niet leelijk?’

Daar ging Piet opeens een licht op. Nu begreep hij, waarom van Bienen daar straks achtergebleven was en de vrouwen zoo geheimzinnig met elkaar gefluisterd hadden. Telkens waren ze onrustig geworden, als zij dachten iemand te hooren.

De kinderen waren stilletjes meegenomen, dat wist hij nu zoo vast als twee maal twee vier was.

‘Wat een leelijke streek!’ riep hij, terwijl hij z'n vuisten balde en de kinderen medelijdend over hun bolletjes streek.

‘Och toe, jongen,’ smeekte Lientje, ‘wil jij ons weer naar huis brengen, dan zal oma zoo blij zijn en jou zeker wel wat lekkers geven.’ Overtuigd dat hij het dadelijk zou doen, stond ze op en stak hem haar armpjes toe.

‘Dat kan ik niet, stumperd,’ zei Piet. ‘Als die man gezegd heeft dat hij je naar je grootmoeder zal brengen, komt hij hier secuur terug, daar kun je van op aan. St - ik geloof warempel, dat hij daar al is,’ en nauwelijks had Piet dit gezegd, of hij liep hard weg.

Hij had zich niet vergist, want werkelijk stond daar opeens van Bienen bij het boschje. Zonder een woord te zeggen, nam hij de kinderen één voor één

op en zette hen achter elkaar op den ezel.

‘Gaan we er nou heen?’ vroeg Lientje met een blij lachje op het nog altijd bleeke gezichtje.

‘Ja,’ riep van Bienen, ‘maar eerst zullen we nog wat ezeltje rijden. Prettig, hè? Kom, hup!’ en hij gaf het arme Grauwkje zoo'n geweldigen slag met zijn knuppel, dat het dier verschrikt op zij sprong en de kinderen van hun hooge zitplaats afvielen.

Gelukkig kwamen ze er goed af, maar dit ongeval bracht van Bienen toch erg uit zijn humeur. Daar hij bang was voor een tweede tuimeling, haalde hij een stevig touw uit zijn zak, zette de kleine zandruiters voor de tweede maal op Grauwktes bonkigen rug, bond hen eerst aan elkaar en toen aan den teugel vast en zei: ‘Ziezoo, ga nou je gang maar, kameraad, allo!’ waarop de ezel zoo hard als hij kon, aan 't draven ging.

Het was een echt treurige optocht - die magere langoor, de bleeke, angstige kindertjes en van Bienen, de ruwe, havelooze man, die altijd maar klaar was, Hans en Lientje te bestraffen, wanneer ze gingen huilen.

Nadat zij zoo een poosje voortgesjokt hadden, riep van Bienen opeens: ‘Halt!’ en dat liet de ezel zich geen tweemaal zeggen. Hij stond onmiddellijk stil, waarna van Bienen de tweelingen op den grond zette.

Zij waren nu op de plek gekomen, waar Kee en Liesbeth met 't grootste ongeduld op hen zaten te wachten. Ze waren bang achtervolgd te worden en vonden 't hoog tijd te vertrekken. Toen de vrouwen het aardige spannetje nog wat hadden gerustgesteld en de koopman zijn plan voor den verderen tocht goed in elkaar had gezet, werd Grauwkje weer ingespannen om het gezelschap naar de plaats van be-

stemming te brengen.

Daarna maakte Kee een plaatsje in de kar, zette de kleinen er in en - voort hobbelde men weer, totdat de duisternis gevallen was en ook de groote menschen naar rust verlangden.

Met heel veel moeite werd de wagen over een greppel en achter een kreupelboschje getrokken; daar voelden de boosdoeners zich pas veilig. De arme tweelingen moesten met een droog stuk brood tevreden zijn en toen ze dit met veel moeite hadden opgepeuzeld, kregen ze ieder een ouden doek om en zei Kee, dat ze dadelijk moesten gaan slapen.

‘Maar we zouden naar oma toe!’ riep Hans en driftig gooide hij den doek van zich af. ‘De man heeft 't ons zelf beloofd, en dan moet hij er ons toch ook heen brengen.’

‘Daar is 't nou veel te laat voor geworden, want we zijn een beetje verdwaald geraakt,’ zei de leugenachtige Kee. ‘Maar morgen zal hij 't doen!’

‘Ik heb nog niet eens een nachtponnetje aan, en Hans geen hansopje,’ huilde Lientje, dat een juffertje precies was.

‘O, dat is niemendal!’ riep de vrouw. ‘Zoo zul je ook wel slapen.’

‘En ik lig zoo lekker niet als in mijn eigen bedje!’ snikte Hans weer, die zich nauwelijks kon omkeeren.

‘Dat hoeft ook niet,’ snauwde Kee hem ongeduldig toe. ‘Wees blij, dat je wát hebt!’ Gezonde kinderen zooals jullie kunnen overal slapen! Zeur nou niet langer, hoor, en pas op, dat je niks breekt, want anders.’ - Dreigend hief zij den vinger op, terwijl haar oogen, volgens Hansje, net op kooltjes vuur leken.

Het duurde gelukkig niet lang of de arme kinderen

vielen, ondanks hun groot verdriet, lekker in slaap. Lientje had haar blond kopje tegen Hans' schouder gelegd. Het gaf haar een gerust gevoel, het lieve broertje zoo vlak naast zich te weten.

Met de gedachte, morgen zoo vroeg mogelijk naar de grootouders te gaan, waren ze ingedommeld. Arme kleintjes! hoe groot zou hun teleurstelling zijn.

VI. De bedroefde Grootjes.

Terwijl de kinderen daar nu zoo rustig liggen te slapen, zullen we eens kijken, hoe het met de oudjes op Vredelust gesteld is.

Mijnheer en mevrouw Verbeek waren tegen het gewone etensuur, klokke vijf, vroolijk en wel met hun gasten naar huis gereden en hadden een prettig dagje gehad.

Maar nu verlangden zij toch weer erg naar hun lievelingen, die zij, wat anders nooit gebeurde, sedert het ontbijt niet gezien hadden.

Zij waren op den terugweg niet uitgepraat geweest over de aardige maniertjes en de leuke grapjes van hun kleinkinderen, en ze twijfelden er geen oogenblik aan, of hun vrienden zouden hen ook heel aardig vinden.

‘En dan moet je dien kleinen dikzak met zijn appelwangetjes hooren babbelen. Hij verbeeldt zich al een heele wijsheid te zijn,’ zei grootvader.

‘Ja, en Lientje met haar fluweelen oogjes is een echt kind om te knuffelen,’ vertelde grootmama. ‘Voorals zij zit te vertellen, hoe zij en zij alleen mij zal oppassen, als ik oud ben en ziek. En als ze me dan niet beter kan maken, wil ze met haar grootvader gaan trouwen. O, ik weet zeker,’ voegde zij er met een gelukkig lachje bij, ‘dat er nooit liever kinderen geweest zijn. Zoo goed en zoo har-

telijk! Och, hadden hun ouders ze toch nog maar eens zóó kunnen zien!’

‘Ja, 't zijn een paar engelenhartjes,’ voegde de heer Verbeek er niet minder trots aan toe.

Die goede oudjes. Ze hadden eens moeten weten in welk treurig gezelschap hun lievelingen op dat oogenblik waren. Zeker zouden ze niet naar Vredelust terug gereden zijn, voor ze het tweetal weer in veilige haven hadden gebracht.

‘Nu zullen ze dadelijk wel als een paar echte kakkerlakken naar ons komen toespringen,’ zei mijnheer Verbeek, toen het rijtuig den laatsten hoek omsloeg.

‘K a k k e r l a k k e n !’ herhaalde zijn vrouw wel een beetje beleedigd over deze minder mooie vergelijking. ‘k Zou ze liever k i k v o r s c h noemen. Je bent een ondeugende grappenmaker, dat moet ik zeggen.’

‘Ook goed, kikvorschen dan,’ zei grootpapa met een schalksch lachje, want hij had er nog altijd heel veel plezier in, zijn vrouwtje te plagen, vooral waar het haar kleinkindertjes gold.

Eindelijk stond het rijtuig stil, maar er waren geen kinderen te zien.

‘Anna knapt ze zeker wat op,’ zei mevrouw Verbeek.

‘Of ze zijn nog in den tuin aan 't spelen en hebben ons niet gehoord,’ meende haar man, die braaf uitgelachen werd, omdat zijn voorspelling zoo slecht uitkwam.

‘Lach maar, jullie zult toch zien, dat 'k gelijk heb,’ zei hij, en hij was nog niet uit het rijtuig gestapt, of hij klapte in z'n handen en riep: ‘Waar blijf je, jongens? Sapperdekriek, zijn jullie zoo slecht op post?’

‘t Is of je een troep jonge hondjes roept,’ lachte zijn vrouw, ‘maar ik geloof, dat ze je al gehoord hebben, want op zij van 't huis komt wat aan. Die ondeugden, misschien hebben ze zich willen verstoppen?’

Maar toen, inplaats van de kinderen, Anna de familie tegemoet kwam, en geheel ontdaan vertelde, dat Hans en Lientje nergens te vinden waren, hadden de verschrikte grootouders eerst geen moed, verdere vragen te doen. Als er een ongeluk gebeurd was, zou het meisje 't misschien niet dadelijk vertellen, maar de oudjes zachtjes voorbereiden. Waren ze in 't water geraakt en verdronken? Allerlei narigheden haalden de grootouders zich in 't hoofd, maar ze begrepen, dat het beter was die voor elkaar te verzwijgen.

Met tranen in de oogen vertelde Anna eindelijk, dat ze alle kamers van 't huis had afgezocht evenals den tuin en de verschillende bergplaatsen. Eerst had ze gemeend dat de kinderen verstoppertje speelden, maar toen ze op haar roepen geen gehoor kreeg en 't steeds later begon te worden, begreep ze, dat de tweelingen op de wandeling waren gegaan, zonder haar of Mie van hun plannetje te vertellen. In den omtrek was er ook geen spoor van hen te vinden en ten einde raad hadden de meisjes den moed opgegeven en op de komst van de familie gewacht.

‘Maar er moet gezocht worden,’ riep mijnheer Verbeek zenuwachtig. ‘Net zoo lang tot zij er zijn!’ Stijf en stram als hij was van het lange rijden, ging hij zelf toch overal kijken - in alle kamers, in de keuken, in den kelder, in de kasten, op den zolder, ja, door 't heele huis. Toen hij niemand vond, liep hij alle paadjes van den tuin door, zocht achter alle struiken en riep de kinderen voortdurend bij hun naam.

Maar helaas, het was natuurlijk alles tevergeefs.

‘Kon Puck nu maar praten, want die ziet er uit, of hij er meer van weet,’ zei grootmama, toen het dier schuchter uit een der kasten te voorschijn kwam.

Maar Puck zou zijn kwaad niet hebben durven vertellen, omdat hij wel zeker wist, dat hij dan een leelijk standje zou krijgen.

‘Nu moet de vijver nog onderzocht worden,’ zei de heer Verbeek. ‘De mogelijkheid bestaat toch dat de kinderen er in zijn gevallen. ‘t Is anders vreemd, dat Mie noch Anna geschreeuw hebben gehoord, maar misschien hebben de stumpertjes van schrik geen geluid kunnen geven. O,’ jammerde de oude man, terwijl hij in zijn wanhoop de handen voor z'n oogen sloeg, ‘als ze...’

Doch hij eindigde den zin niet, want die vreeselijke gedachte durfde hij niet uitspreken. Maar zijn vrouw begreep hem en snikte:

‘Dat zullen ze niet, beste man. Ze wisten immers wel, de lievelingen, dat zij niet bij 't water mochten komen? Nooit deden zij iets dat wij verboden hadden!’ Och, in haar droefheid vergat het arme grootje alle ondeugendheidjes, die de kinderen gedurende hun verblijf op Vredelust al hadden uitgehaald.

‘En toch vertrouw ik het niet!’ zei mijnheer Verbeek wat kalmer en hij haalde de dreg om zelf aan 't visschen te gaan. Maar hij vond niets; alleen werden er wat blaadjes en wat kroos naar boven gehaald. De grijsaard durfde haast niet met dreggen ophouden, omdat hij telkens bang was een plekje vergeten te hebben. Maar eindelijk overtuigde de tuinman hem, dat 't nu verstandiger zou zijn, elders naar de tweelingen te zoeken.

Mijnheer Verbeek voelde wel, dat de baas gelijk had. De tijd verstreek en als 't straks avond werd, moesten de kinderen toch weer in hun eigen bedje liggen. Wat te doen? Hij wist werkelijk geen raad.

‘Zijn er ook soms mensen aan de deur geweest, van die landloopers of zoo?’ vroeg mevrouw Verbeek aan Anna, en zij dacht met schrik aan de eenzame ligging van het buiten. 't Was immers wel meer gebeurd dat zigeunervolk kindertjes meenam, vooral wanneer ze er lief uitzagen, zooals Hans en Lientje...

Maar Anna verzekerde haar, dat er geen enkele maal gebeld was, ja, dat zij zelfs den heelen dag niemand had zien voorbijkomen.

En dat was ook zoo. Maar och, was ze een paar uurtjes geleden maar eens eventjes de trap opgelopen, toen Mie tegen haar zei: ‘'t Is net of ik boven wat hoor, 't zullen toch de kinderen niet zijn? Toe, ga eens kijken.’ Dan zou er zeker niets gebeurd zijn, want dan had zij de kinderen juist gesnapt, toen zij met den spaarpot wegliepen.

Maar Anna had Mie maar laten praten. Ze was te veel verdiept geweest in 't maken van een tulband die 's middags ter eere van de gasten op tafel zou staan.

‘Zouden ze dan ook weggelopen zijn, omdat ze een bord gebroken hebben,’ jammerde mevrouw Verbeek, die de scherven in de kast van de kinderkamer had zien liggen. ‘Ze waren vanmorgen aan 't ontbijt ook al zoo ongewoon stil. Wie weet, hoe lang de kinderen al met dat plannetje rondgelopen hebben. Nu ze wisten, dat wij uit waren, zagen ze de kans schoon, een avontuurtje te hebben. Maar ik denk wel, dat 't niet hun bedoeling is geweest, zóó lang uit te blijven.’

‘Kom, dat geloof ik niet,’ zei haar man. ‘En dat ze weggelopen zijn uit angst voor straf, evenmin. Ze weten immers best, dat ze wel een potje kunnen breken en zoo gauw brommen we toch ook niet. Denk eens aan alle grapjes die ze al hebben uitgekuurd. Nee, ik houd het er voor, dat ze verdwaald zijn.’ En hij liep voortdurend bij zichzelf overlegend, hoe hij nu het beste handelen zou, voor de zooveelste maal door den grooten tuin om alle verborgen plekjes nog eens op te zoeken.

‘Vreemd, de tuindeur is toch ook dicht,’ mompelde hij, toen hij er vlak bij stond. ‘Als ze op slot is, kan er toch ook niemand uit.’ Om zich goed van de zaak te overtuigen, gaf hij er een duwtje aan en jawel hoor, daar viel de deur open. Nu twijfelde de oude heer er ook geen oogenblik meer aan, waar Hans en Lientje gebleven waren. Zich saampjes zoo prettig vrij voelend, hadden ze 't natuurlijk deftig gevonden, den grooten straatweg op te gaan. Had Doris, de tuinman, gedaan wat zijn plicht was, dan zou er niets gebeurd zijn. Hij was de man, die, zoodra hij 's middags om twee uur naar huis ging, de deur op slot moest doen. Ongelukkig genoeg was dit juist vandaag om de een of andere reden niet gebeurd en hadden de kinderen het natuurlijk weer gauw ontdekt.

‘t Beste is, dat ik dadelijk weer laat inspannen en naar de stad rijd,’ overlegde de grootvader bij zichzelf, toen hij op den eindeloos langen straatweg ook niets zag, dat op zijn kleinkindertjes geleek. Met gebogen hoofd en knikkende knieën liep hij naar huis terug, om aan zijn vrouw te vertellen, dat hij van plan was, het geval zoo gauw mogelijk bij de politie aan te geven.

‘Zeg vooral precies, hoe de kinderen er uitzien

en vergeet niet te vertellen, dat Lientje een bruin vlekje op haar voetje heeft,' riep ze, geheel uit stuur.

Het rijtuig was nog niet ingespannen, of mijnheer Verbeek klom naast den koetsier op den bok en trok in zijn gejaagdheid den man de leidsels uit de handen.

Nog nooit had hij zóó hard gereden, nog nooit zijn paarden zóó vaak den zweep laten voelen.

'Het komt er niet op aan,' zei hij, toen de trouwe koetsier hem daar opmerkzaam op maakte. Ze moeten zich nu maar eens bijzonder inspannen, de goede dieren. Als ik mijn lievelingen weer terug heb, zullen de bruintjes tot belooning, flink onthaald worden.'

Koos, de koetsier, keek zijn heer zijdelings aan en schudde droevig zijn hoofd, want nog nooit hadden de paarden het zoo zwaar moeten verantwoorden. De man had er werkelijk medelijden mee, maar durfde niets meer zeggen, uit vrees een minder prettig antwoord te krijgen.

Na een uur ongeveer, kwamen ze in het meest nabijgelegen stadje aan.

'Die groote meneer heeft zeker de honderdduizend uit de loterij getrokken en weet nou van dolligheid niet, wat hij doen zal,' zei een stokoud kereltje, dat juist zijn laatsten stuiver had uitgegeven.

'Of hij gaat den dokter halen voor zijn ziek kindje,' zei een armoedig gekleede vrouw, die naast hem stond. En ze drukte haar eigen bleek schatje, dat zij op den arm had, vast tegen zich aan.

'Dat heerschap mocht ook wel eens gestraft worden voor 't woeste rijden!' riep weer een derde, die nauwelijks gelegenheid had, zich nog bijtijds uit de voeten te maken. 'Die oude baas zou ons gauw

een ongeluk bezorgen!’

En zoo had iedereen wat te zeggen of aan te merken, maar niemand raadde het rechte. Niemand vermoedde dat die groote meneer ongelukkiger was dan de armste onder hen. De grootste schat, die hij en zijn vrouw op de wereld bezaten, werd uit zijn huis gemist en alles had hij willen geven om 't lieve tweetal weer terug te krijgen.

De commissaris van politie was niet in de stad en zou pas over twee uur terugkomen, dus was de oude heer wel gedwongen zoolang te wachten.

En dat deed hij dan ook, maar, o, het was haast niet om uit te houden. Want terwijl hij hier zijn tijd zoek bracht, hadden de kinderen alle gelegenheid nog verder te loopen en was 't ook best mogelijk, dat ze in verkeerde handen terecht kwamen.

Met groote stappen liep de arme grootvader de wachtkamer op en neer en dan stond hij plotseling weer stil, alsof hem opeens iets inviel. Voortdurend keek hij naar de klok, 't leek wel of de groote wijzer stilstond en er geen eind aan die twee lange uren zou komen. Anders ging de tijd hem veel te gauw en nu kropen de minuten om. Maar eindelijk, eindelijk hoorde hij den commissaris aankomen en kon mijnheer Verbeek hem over de zaak spreken.

De commissaris luisterde met de grootste aandacht naar het treurige verhaal, dat de grijsaard hem deed en beloofde, alles in 't werk te stellen, om de kinderen zoo gauw mogelijk op te sporen. ‘Er is tegenwoordig veel vreemd volk in den omtrek,’ zei hij. ‘Misschien hebben landloopers de kleuters met een mooi praatje overgehaald naar de stad te gaan. We zullen die schelmen wel leeren. Als ons de tijd er maar voor gelaten wordt.’

Daar het echter al avond was geworden, besloot

de commissaris zijn agent den volgenden dag pas weg te sturen. Zelf zou hij telegrammen verzenden, om de politie te waarschuwen en haar te verzoeken, verdachte personen aan te houden.

‘Als u er dan maar weer voor zorgen wilt, dat 't zoo vroeg mogelijk gebeurt, want u begrijpt, hoe we in angst zitten,’ zei de oude heer, de zweetdruppeltjes van z'n voorhoofd vegend.

‘Daar hoeft u geen zorg over te hebben, we zullen voor dag en dauw beginnen,’ en met deze belofte ging de grootvader weer naar huis.

Den volgenden morgen begon een agent dadelijk zijn onderzoekstocht. Maar hij werd al gauw op een dwaalspoor gebracht door een vrouw, die hem bij hoog en bij laag verzekerde, dat ze nog niet lang geleden een man met een heel wonderlijk gezicht had gezien, die den weg naar 't dorpje D. was ingeslagen. Hij had twee kindertjes bij zich, en die stumpertjes deden niet anders dan huilen. De agent dacht er geen oogenblik aan, dat de vrouw hem maar wat op de mouw speldde en liep uren lang, in de hoop, de tweelingen te vinden. Maar ongelukkig zag hij ze niet en dat was ook geen wonder, want van Bienen was met zijn gezelschap juist in de tegenovergestelde richting gegaan. Deze had dus gelegenheid gehad zijn weg ongestoord te vervolgen, wat den boosdoener uitstekend naar den zin was.

Zoo kwam het, dat de agent pas tegen 't vallen van den avond onverrichterzake naar 't stadje terugkeerde, om den volgenden dag weer ijverig aan 't zoeken te gaan.

VII. Een treurig ontwaken.

Intusschen waren van Bienen en zijn vrouw blij, dat ze ook den nacht met rust gelaten werden en toen ze 't zonnetje weer aan den hemel zagen, begon Kee het aardewerk netjes in de kar te schikken. Ze hadden de laatste dagen geen beste zaken gemaakt en 't gevolg hiervan was, dat ze om de minste kleinigheid uit hun humeur raakten.

Ook zij hadden, evenals de kinderen en Liesbeth en Piet, den nacht onder den blooten hemel doorgebracht, want geld voor een onderkomen bezaten zij niet. - Van Bienen had, tot zijn grooten spijt, den spaarpot aan den kant van den weg laten liggen, toen hij Lientjes hand zoo vlug en handig verbonden had.

Man en vrouw hadden het heel druk met elkaar en duidelijk hoorde Liesbeth, die al een poosje wakker gelegen had, haar broer zeggen: 'Hoe eerder ik ze kwijt ben, hoe liever. Ik heb rust noch duur!'

'Dan zullen we maar dadelijk aan vriend Scholten schrijven,' antwoordde Kee en zij stond op, om het noodige gereedschap uit de kar te halen.

't Spijt me anders wel de kinderen aan hem af te staan, man,' vervolgde ze, 'want heel best zullen ze 't niet bij hem hebben.'

'Kom, zeur niet, wij kunnen immers niemendal met

die lastposten beginnen,' bromde van Bienen en we doen er onzen kameraad een groot plezier mee. Als ze hun best maar doen, zal Scholten ze vriendelijk genoeg behandelen, daar hoef je geen zorg voor te hebben.'

Scholten, aan wien geschreven zou worden, woonde in België, maar hij was Hollander van geboorte. Hij huisde in een kermiswagen en trok met zijn gedresseerde apen en honden het land door. Ook had hij zijn beide kinderen allerlei kunsten geleerd, maar toen deze kort na elkaar gestorven waren, moest hij alleen met z'n dieren den kost verdienen. Soms had hij heel goede dagen en toonde het publiek groote tevredenheid, maar ook gebeurde het wel, dat hij slechts enkele stuivers ophaalde. Hij had zijn vriend van Bienen dikwijls zijn nood geklaagd en betreurde het, dat hij geen kinderen meer had, die aan de kostwinning konden meehelpen.

'Wie weet of er nog eens een paar van die kleuters te vinden zijn,' had van Bienen meermalen gezegd. En nu vond hij 't prettig, zijn vriend aan zoo'n aardig spannetje te kunnen helpen, al was hij in zijn hart ook wel wat bang, dat Scholten ze wat te hard zou aanpakken.

Er werden wonderlijke dingen van dien man verteld. Ja, men fluisterde onder elkaar, dat men in Holland niets van hem weten wilde en dat hij daarom naar België was getrokken. De meeste honden en apen had hij van spelbazen gestolen. Zelf had hij zich dus niet eens de moeite behoeven te geven, de keurig aangekleede dieren te dresseeren.

Hij vertoonde zich dan ook maar zelden over de Hollandsche grenzen en àls hij kwam, vermeed hij nog altijd de groote steden.

Een maand of wat geleden was hij eens op een

donkeren nacht bij van Bienen gekomen, en had hem verteld, dat hij van plan was, de vertooningen niet meer langs den openbaren weg te geven. Hij meende voordeeliger te doen er een tent op na te houden en daarin voorstellingen te geven. Maar daar hij geen geld had, om die groote plannen uit te voeren, vroeg hij van Bienen hem daarmee te helpen. Deze was echter al even platzak en kon geen duit afstaan. Het speet van Bienen wel, zijn vriend Scholten zoo te moeten afschepen en daarom was hij nu dubbel blij den kermisbaas van dienst te kunnen zijn. Hans en Lientje waren nog jong en daarbij lenig genoeg. Wie weet wat een goede zaken hij met de tweelingen maken kon.

Toen Kee, na lang zoeken, een vuil velletje postpapier en een couvert bij elkaar had, overlegde ze met haar man, dat Piet den bewusten brief maar moest schrijven. Zij had het nooit geleerd en van Bienen maakte zulke hanepooten, dat hij met een paar regels een velletje vol had.

Het was anders wel wat gewaagd den jongen met het geheim bekend te maken - alsof hij het al niet lang wist! - doch er zat nu eenmaal niets anders op. Scholten moest het toch weten.

‘Maar ik zal toch maken, dat Piet er niets van snapt, laat mij maar begaan,’ zei Keetje. ‘Zoo heel snugger is hij ook niet.’

‘En ik zal hem flink onderhanden nemen en hem vertellen, dat ik hem, ja - ik weet niet wat zal doen, als ik merk, dat hij uit de school geklapt heeft,’ zei Piets vriendelijke pleegvader. ‘Dus geen angst voor den tijd, vrouw.’

‘Ik zal den jongen gaan halen,’ zei Keetje beslist en ze liep op een sukkeldrafje naar Piet toe, die een eindje verder in het gras lag te slapen. Ze

deed alle moeite hem wakker te krijgen, doch haar pogingen waren tevergeefs.

‘t Is om tureluursch te worden,’ bromde ze bij zich zelf. ‘Hei, slaapkop, doe je oogen eens open.’ Ze ging naast hem op de knieën liggen en riep hem telkens bij z'n naam. Toen dit niet hielp, trok ze hem aan zijn haar en aan zijn ooren, aan zijn neus en aan zijn kin, aan zijn armen en aan zijn beenen, maar Piet deed z'n oogen niet open.

‘Vervelende jongen, moet ik je dan net zoo lang door elkaar schudden, tot je met je snorken ophoudt!’ riep Kee ongeduldig. ‘t Is om uit je vel te springen, als zulke apenkoppen zoo lui zijn. We zullen voor hem ook maar een plaatsje bij Scholten vragen, die weet er beter raad mee.’

‘Zit je daar bij dien lummel nou nog steeds je tijd te verteuten. Geef hem dan een flinke oorvijg en als je 't niet kunt, zal ik wel eens eventjes komen,’ riep van Bienen eindelijk. Hij schoof zijn voeten in de klompen, om zijn vrouw te helpen, maar op 't zelfde oogenblik sprong de jongen overeind en vroeg met een slaperige stem en een heel onnoozel gezicht, wat er aan de hand was. ‘Is dat een manier, een mensch zóó voor dag en dauw te roepen,’ mopperde hij.

‘Je moet een brief schrijven, allo, slaapkop!’ antwoordde de vriendelijke pleegmoeder en zij duwde hem het vuile velletje postpapier toe, dat ze in haar zak had gestoken en al aardig verfrommeld te voorschijn kwam. Daarna haalde ze een oude, verroeste pen voor den dag, die hij aan een stokje moest binden en een fleschje dikke, brijige inkt was ook present.

‘Ziezoo, nou begin je maar,’ commandeerde Kee, terwijl ze naast hem bleef zitten.

Piet was, volgens haar, een echte bolleboos in 't schrijven.

Hij had een paar jaar de school bezocht, waar hij allerlei kattedekwaad uitvoerde, en het op 't laatst zóó bont maakte, dat de onderwijzer geen raad meer met hem wist. Op zijn tiende jaar zat hij pas in de derde klas van de lagere school en nòg had hij de minste cijfers. Verder dan de vijfde kon hij het niet brengen, waarom hij dan ook van school werd genomen. Piet vond dit uitstekend en meende geleerd genoeg te zijn. Een behoorlijken brief had hij nog nooit geschreven, maar nu zou hij dan toch eens een proef van zijn bekwaamheid afleggen.

Met het schrijfgereedschap op de knieën, begon onze jeugdige secretaris op te krabbelen wat zijn welbespraakte pleegmoeder hem voorzei. Piet scheen 't nogal een moeilijk karweitje te vinden, want hij had er zijn tong bij uit den mond en op z'n voorhoofd stonden diepe rimpels.

‘Lieve friend,’ - zoo schreef hij, - ‘nou hep ik een mooie verasing voor je. Je mot namelijk weten, dat we twee liefe kindertjes heppen gevonden, een jongen en een meissie, allebij even oud en gelijke groot. 't Binne schatjes en als je er nou zin in hep, mag jij ze present heppen. Ze zijn vrij wat mooier dan je honden en apen, en mirakel fijne kunsten zal je ze kunne leeren. Kom maar es gouw kijke bij je friend van Bienen.’

‘Hè,’ zuchtte Piet, toen hij na ongeveer een uur het laatste woord had gezet, ‘da's klaar,’ en hij veegde zich het zweet van 't voorhoofd af. Want brieven schrijven is lang geen gemakkelijk werkje, hoor, vooral niet voor een bolleboos als hij.

Maar hij had er dan ook alle eer van, het velletje zag er echt naar z'n zin uit. Wel waren er hier en daar een paar inktvlekken op en had hij bijna om het andere woord iets doorgeschrapt, maar je kon de woorden grif lezen. Piet had 't een toer gevonden, de letters precies op de lijntjes te zetten en wel twintig keer was de pen door 't papier gegaan, maar een kniesoor die daar op lette. Stijl en spelling waren in ieder geval niet te verbeteren.

‘Je leert toch 'n hoop op zoo'n school,’ zei Piet, die nauwelijks kon gelooven dat hij 't werk gedaan had. ‘Wat zou meester er wel van zeggen, als hij 't zag. Vast kreeg ik een reuzenpluim.’ Ook Kee scheen er bijzonder mee in haar schik te zijn, hoe een mensch met gewone handen zoo iets klaar kon spelen.

‘Je wordt nog eens minister, jongen, ja dat word je,’ riep ze grinnkend, ‘en dan zullen we nog eens groote dingen zien gebeuren.’ Toen haalde ze uit haar beurs een vuil postzegeltje, dat ze eerst op haar tong legde, en even later onderstboven op den brief plakte. Op 't adres kwam met dikke letters te staan: Aan Jan Scholten. Kermusklant in Turnhout in België.

‘Zoo is 't mooi, zoo is 't mooi!’ riep Kee verrukt en ze droeg haar man op, den gewichtigen brief zelf naar 't naaste postkantoor te brengen. Dit toch vertrouwde zij den toekomstigen ‘minister’ niet toe.

‘Ziezoo,’ overlegde ze bij zichzelf, ‘als ie nou vlug is, dan kan ie vannacht nog bij ons zijn, en raken we dat kleine goedje bijtijds weer kwijt.’

Intusschen was ook Lientje wakker geworden. Ze kon zich maar niet begrijpen waar ze was, want alles scheen haar zoo vreemd toe. Anders had ze een

lekker donzen kussentje onder haar hoofdje en lag ze op een zacht matrasje, maar nu had ze overal pijn, omdat haar bed een bos stroo was.

Brr, echt koud had ze 't zonder dekens! Een doek alleen lag over haar heen en wat gek dat ze de blauwe lucht zoo maar dadelijk boven haar hoofd had. Wat beteekende dat? Zou oma's dak van oma's huis gewaaid zijn met dekens en al er bij? En wat had zij een naren droom gehad van een man met kroeshaar en roloogen, die haar meegepakt had naar een donker bosch en door elkaar geschud, toen zij huilde! Hu, ze was er nog griezelig van! Maar zou ze misschien nog droomen? Nee, want ginds hoorde ze echt praten, en 't was toch een vreemde stem. Maar zou dan die vreeselijke man ook echt zijn? Zou... Het arme Lientje rilde van angst, want daar zat hij, naast zijn vrouw. Ze babbelden druk over een brief, dien de man zoo juist gepost had, maar Lientje kon lang alles niet verstaan. Toen ze zich oprichtte en rondkeek, zag ze ginds ook den ezel en den jongen bij de kar met aardewerk.

Nu herinnerde zij zich alles weer wat er gisteren gebeurd was en een paar dikke tranen rolden langs haar neusje.

Maar Hansje had ze tenminste nog bij zich en dat was een heele troost.

Met gebalde vuistjes, alsof hij van plan was te gaan vechten, lag hij te slapen. Lientje had hem graag een zoentje op zijn blozend wangetje gegeven, maar ze durfde niet, bang hem wakker te maken. Nee, ze wou zoo stil zijn als een muisje, tot Hans uit zich zelf de oogjes open deed.

Ze bleef nog wel een kwartier wachten, maar toen Hans zich omkeerde, blijkbaar met de bedoeling

nog een dutje te doen, besloot Lientje hem toch eens even bij z'n wipneusje te pakken.

‘Broer!’ riep ze, terwijl ze zich voorzichtig over hem heen boog, ‘broer, hoor eens, heb jij ook zoo'n pijn van dat akelige bed? Toe, word nou eindelijk eens wakker, want ik verveel me zoo.’ Maar Hans' oogjes bleven gesloten en hij lachte even in zijn slaap.

Maar hiermee was Lientje niet tevreden en begon ze, eerst voorzichtig en toen wat hardhandiger, zijn kuifje te strijken. Zoo nu en dan trok ze er eens even aan, in de hoop dat de slaapkop zou gaan piepen, maar de jongen scheen er niet eens wat van te voelen.

Nadat zij dit grapje een keer of wat herhaald had, begon ze in zijn ooren te toeteren, met 't gevolg, dat 't ventje verschrikt opsprong en met een erg slaperig stemmetje vroeg wat zus toch wou en waarom zij hem zoo midden in den nacht plaagde?’

‘Omdat ik me zoo verveel en ik wou weten, of hij er ons nou heen zou brengen,’ zei zus.

‘Dat denk ik wel,’ fluisterde broer, die zich alles opeens weer levendig herinnerde. ‘De man heeft 't gezegd en hij zal toch wel niet zoo jokken als... als wij,’ voegde hij er bedrukt bij, terwijl hij aan zijn arm rood oortje voelde.

Hier werden zij gestoord door vrouw van Bienen, die hun kwam zeggen, dat het tijd was op te staan.

‘En gaan we er dan ook eerlijk heen? Naar oma bedoel ik. Heel, heel eerlijk?’ vroeg Hansje met een stralend gezicht.

‘Nou moet je niet langer zeuren,’ zei Kee, die wel wat medelijden met de kinderen had. ‘Bij ons blijf je niet, dat geef ik je op een briefje.’

In een wip sprongen de kinderen op en toen merkten ze pas, hoe stijf en pijnlijk hun armpjes en beentjes waren. Hansje wreef telkens eens over zijn elleboog en zette een benauwd gezichtje. ‘t Doet zeer!’ schreide hij, ‘maar oma en opa zullen ons wel weer gauw beter maken en jou vingertjes ook, Lien.’

Maar Lientje stond onderwijl haar gekreukt jurkje van alle kanten te bekijken en riep: ‘Wat zal Anna wel van m'n leelijke kleertjes zeggen? Maar da's niks,’ liet zij er dadelijk op volgen. ‘Als we eerst maar thuis zijn en op grootvaders knie mogen zitten.’

‘Dacht je dat je deze kleertjes aanhield, beste kind,’ zei Kee. ‘Nee, dat zal je tegenvallen, ze zijn veel te mooi voor zoo'n lange reis.’ Meteen liep ze weg en haalde een hoop lompen uit de kist, die onder de kar hing. ‘Deze plunje is beter geschikt,’ riep ze Lientje toe. ‘Kom maar, dan zal ik je verkleeden.’

Met groote, verschrikte oogen staarde Lientje de vrouw aan, toen deze de bonte vodden op den grond uitspreidde. Het witte japonnetje, nog pas nieuw, werd verwisseld voor een jurk die vol gaten zat en het kind gewoon op de hielen hing. Het broekje met de geborduurde strookjes en de hagelwitte rokjes mocht ze ook niet aanhouden, want Kee beweerde, dat al die lichte spulletjes veel te gauw smoezelig werden. Een zwarte broek hoefde immers lang zoo gauw niet gewasschen te worden en rokken waren bij zoo'n lange jurk overbodig.

Ook werden de aardige, hoge veterschoentjes uitgetrokken en voor een paar oude, vuile klompjes verruild. En toen, of 't al niet mooi genoeg was, bond zij het arme schaap een dikken doek om 't

hoofd, zoodat er niets van haar te zien was, dan een paar mooie blauwe kijkers en een allerliefst wipneusje.

Het arme ding hilde verschrikkelijk en stampte driftig met haar voetjes op den grond, maar daarmee kreeg ze toch haar zin niet. ‘t Kan niet anders, kleintje, en speel maar niet zoo op,’ fluisterde Kee. ‘Als de baas je hoort, legt hij je over de knie, dat voorspel ik je.’

Met Hans, die in stomme verbazing naar dit tooneeltje had staan kijken, ging het al niet veel beter. Ook hij moest zijn truitje, z'n schoentjes en al het andere uittrekken, en zich in een pak steken, dat eenmaal van Piet was geweest, doch dat er nu zóó oud en versleten uitzag, dat Hansje er de tong naar uitstak.

Natuurlijk was alles veel te groot en te wijd. Doch daar wist Kee wel raad op, want vlug sloeg zij de mouwen van het buis een heel eind om. Hetzelfde deed ze met de pijpen van den hier en daar wat al te doorzichtige broek en bond hem toen een riem om 't lijf, bang dat de plunje zou afzakken.

‘Nou zie je er uit, of je zoo pas van den kleermaker komt,’ zei Kee, hem van alle kanten beijkend. ‘Maar nee, er mankeert nog wat aan,’ vervolgde ze en op een drafje liep ze naar den wagen, haalde er een zwarte, stoffige pet uit en zette die op z'n mooien, blonden krullebol. Daarna trok zij hem nog een paar oude klompen aan, en Hansje was klaar. ‘Om te stelen ben je, allebei, zoo waar als ik hier sta,’ lachte Kee. ‘Vertoon je nu maar eens aan mijn man, 'k weet zeker dat hij schik in jullie zal hebben, want van die opgedirkte stadskinderen houdt hij niemendal.’

Voetje voor voetje en hand aan hand deden de

tweelingen wat hun gezegd werd.

‘Prachtig zie je er uit, hoor,’ lachte van Bienen. ‘Zeg maar aan m'n vrouw, dat ze er eer van heeft!’ Nog gauw even trok hij Hansje's pet met geweld naar beneden en zei ondeugend: ‘Je mocht anders eens kou vatten, mijn jongen!’

‘Maar mijn oortjes kietelen zoo en nou kan ik er niet bij!’ riep het ventje.

‘Dat kan geen kwaad,’ antwoordde van Bienen. ‘Dan moeten ze maar kietelen, maar de oortjes blijven er onder. Hoe minder er van jullie snuitjes te zien is, hoe beter, want je ziet er zoo beschreid uit. De menschen zouden denken, dat we je kwaad hadden gedaan.’

‘Da's waar ook,’ riep Kee opeens. ‘Daar bedenk ik me wat! Ze moeten nog gewasschen worden, hoe kon ik toch zóó dom zijn. Kom maar even hier, jongens!’ Wel wat hardhandig trok zij de kinderen, die niet anders dachten, dan dat ze lekkertjes gepoedeld zouden worden, naar zich toe. En dat vonden ze heerlijk, want ze hadden hun badje erg gemist.

Maar wat was dat? Geen kuip met frisch water en lekkere reukzeep kwam er voor den dag. Zelfs niet eens een gewone kom en handdoek, maar wel een flesch met vreemd bruin goed, waarvan Kee een tamelijk groote hoeveelheid op haar groote hand gooide. ‘Kom maar hier,’ zei ze tegen Lientje en voor het kleine ding er op bedacht was, werd haar gezicht er mee ingesmeerd.

‘Maar nou ben jij Lientje niet meer!’ riep Hans, zijn zusje verschrikt aankijkend. ‘Je lijkt wel een schoorsteenveger, zoo vies zie je er uit. Kon je maar eens in den spiegel kijken, zus, dan zou je niet gelooven, dat je 't heusche Lientje bent.’

En toen dezelfde bewerking ook op hem werd

toegepast, zei het kleine meisje, niet wetend of zij lachen of huilen zou: ‘En nou ben jij ook m'n boertje niet meer, maar wel een echt nikkertje! Grootvader en grootmoeder zullen ons vast niet meer kennen, als we strakjes thuis komen. Misschien zien ze ons wel voor zwarten Piet van Sinterklaas aan.’

‘k Wou dat we maar vast gingen, 't duurt zoo lang,’ zuchtte de kleine vent. ‘Mie wil ons misschien niet eens binnenlaten, omdat we ook wel op bedelkinderen lijken. Wat zal dat grappig zijn, ze zoo te foppen.’

Bij die gedachte gingen de kinderen zoo aan 't dansen, dat hun klompjes een eind wegvlogen en Lientje bijna over haar sleepjapon viel.

Na een tamelijk haastig ontbijt - ze kregen geen ‘kaasboterham’ of ‘suikerthee’ vanmorgen - ging men weer verder, want het dorpje, waar men den vriend hoopte te vinden, lag op grooten afstand van de plek, waar het gezelschap overnacht had.

Het loopen viel Hans en Lientje in 't begin erg moeilijk, want de doek en de pet, die hoe langer hoe lager gezakt waren, beletten hun, goed voor zich uit te zien. Ze waren ook niet gewend, op die lastige klompjes te loopen en telkens schopten zij ze uit of struikelden er over.

‘Kom, jullie moeten flink voortstappen,’ zei Kee. ‘t zal wel gauw wennen,’ en zij lachte de stumpers uit, toen zij hen daar met pijnlijke voetjes voor zich uit zag strompelen.

Maar wie er lachte, Piet niet, want hij had innig medelijden met de tweelingen. Hij begreep best, dat hun lang geen prettig leventje te wachten stond, als zij bij zijn baas bleven of in handen van den kermisklant vielen.

Wie deze laatste was, wist hij niet, maar hij was

bang, dat die vriend niet veel beter zou zijn dan zijn baas.

Ook Liesbeth keurde 't niet goed, dat haar broer zoo met de kinderen deed en 't speet haar, gisteren niet anders gehandeld te hebben. De kleintjes hoorden immers niet in een ruwe omgeving, daarvoor waren ze veel te lief en gedwee. De stakkers verlangden bovendien zoo naar huis, dat zij hen wel dadelijk weer terug had willen brengen.

Daarbij kwam nog, dat ze dadelijk aan haar eigen vroeg gestorven kindje dacht, toen ze Lientje in de 'nieuwe' kleertjes had moeten bewonderen. 'Kijk, nou is het net mijn Grietje, toen die voor het eerst ook zoo aangekleed was,' riep ze met tranen in haar oogen. 'Wat voelde ze zich groot en wat zag ze er aardig in uit!'

Onwillekeurig had Liesbeth zich alles weer voor den geest gehaald en ze dacht aan dien guren Novemberdag, waarop haar kindje ziek werd. In haar verbeelding zag ze weer die doffe oogjes, de bleeke wangetjes en ze hoorde dat zwakke stemmetje huilend roepen: 'Moesje! Moesje!' als het kind dacht, dat haar moeder haar van de pijn kon afhelfen. Maar dat ging helaas niet. De moeder kon haar niet eens wat lekkers geven, want ze hadden al in een paar dagen niemendal verkocht! Het eenige, dat ze voor haar had, was een korstje oud brood, maar dat wou het zieke kindje niet hebben, dat gooide ze weg. O, wat keek het toen droevig en wat bibberde het. En toch waren er geen dekentjes om de kleine toe te dekken. Alleen had Liesbeth een oud, versleten rokje, dat vol gaten zat. En toen begon de koorts erger te worden en stierf het kleine Grietje.

Nooit, nooit zou Liesbeth den dag vergeten, waar-

op haar lieveling werd weggebracht.

De arme moeder moest altijd huilen als ze er aan dacht. Zij had haar eenig kindje hartelijk lief en was er heel goed voor geweest.

En nu had ze zich stellig voorgenomen, ook goed voor Lientje te zijn en haar te helpen.

Als zij zag, dat het kind wat moe werd, nam zij het op en plukte de mooiste bloempjes voor haar. Ja, ze liep zelfs een paar keer met het kind naar den waterkant toe, om het ‘kleine vingertje van gisteren’ af te wasschen, dat telkens weer opnieuw begon te bloeden.

Gelukkig hoefden de tweelingen niet, zooals den vorigen dag, den heelen tijd in de onmiddellijke nabijheid van den baas of Kee te blijven. Nu 't gevaar minder groot was, dat ze teruggehaald zouden worden, mochten ze vrij loopen, had van Bienen gezegd. Als ze maar flink doorstapten.

Alleen als er in de verte iemand aankwam, die hem wat verdacht scheen, werden de kinderen opgepakt en in de kist onder de kar gestopt, waar zij dan doodstil moesten blijven liggen, tot de weg weer veilig was. Van Bienen begreep natuurlijk wel, dat hij er niet best zou af komen, als hij gesnapt werd.

Kwamen de kleuters dan eindelijk weer, rood en warm, alsof ze in een oventje gezeten hadden, uit het donker te voorschijn, dan haalden zij hun shade dubbel in en liepen als haasjes, zoodat de klompjes soms een heel eind voor hen uitvlogen. Maar dat was niets, zeiden ze, want zooveel te eerder waren ze op Vredelust en bij hun best grootvadertje en grootmoedertje.

Och, ze begrepen niet, de arme kleintjes, dat iedere stap, dien zij deden, hen verder van hun vriendelijk tehuis bracht.

Tegen den middag hield men weer stil op een afgelegen plekje, daar er wat gegeten moest worden.

Er werd wat hout gesprokkeld en een vuurtje gemaakt, waarop weldra een groote, ijzeren pot stond te dampen.

Hans en Lientje hadden dolle pret, want alles was nieuw voor hen. Maar toen hun het maal, bestaande uit harde, witte boonen en een taai stukje spek werd voorgezet, verdween opeens al hun vroolijkheid. Ze hadden niets geen zin in dat kostje en konden de droge boonen haast niet weg slikken.

‘Hè, hadden we nou onze lekkere melk met beschuitjes nog maar!’ fluisterde Lientje haar broertje in 't oor en Hansje smakte met z'n tongetje, toen hij aan die heerlijkheid dacht.

Van Bienen, die, evenals de anderen, uit den algemeenen schotel zat te pikken, alsof het een koningsmaal was, werd kwaad, toen hij de kinderen zoo zag kieskauwen. Hij zei, dat zij zich wat moesten haasten en alles moesten opeten, wat hij hungegeven had, al zouden zij het er ook inproppen. ‘En anders zal ik het doen,’ voegde hij er met een dreigend gebaar bij en hij maakte een beweging, alsof hij al dadelijk aan den gang wou gaan.

‘Als opa en oma zagen dat je zoo slecht at, zouden zij jullie niets lief vinden,’ zei Kee. ‘Je moet je bolle wangetjes houden, want 't staat niets aardig, zoo bleek en mager te zijn. Verbeeld je, als je grootouders je niet terug kenden, wat dan?’

Deze gedachte, meer nog dan de angst voor van Bienen, deed hen besluiten, alles zoo gauw mogelijk op te eten, hoeveel moeite het ook kostte.

Tegen den avond werden zij weer onder allerlei leugenachtige beloften uitgekled en naar hun armoedig bedje gebracht, waarin ze, na alle vermoeie-

nissen van den dag, weer gauw slapen.

Piet moest ook 'als de wind maken dat ie naar de koets kwam,' zei papa van Bienen en hij wees hem een heel eind verder een plek aan, waar hij languit kon gaan liggen, en waar de takken en bladeren der boomen zijn bedgordijnen waren!

Maar de jongen had bij zich zelf besloten, heel gehoorzaam te gaan, en toch papa's zin niet te doen, dat wil zeggen - n i e t te gaan slapen. Hij wou Scholtens komst afwachten, om zoo mogelijk af te luisteren, wat er met de kinderen gebeuren zou. Onze Piet was wel niet nieuwsgierig, maar wou toch graag alles weten.

Het was heusch geen gemakkelijke taak, voor luistervink te spelen, want hij had veel geloopt dien dag en verlangde er naar lekker te gaan slapen.

Telkens vielen zijn oogen dicht, maar hij zorgde wel, goed wakker te blijven, opdat hem niets van 't gesprek zou ontgaan.

Iederkeer, als de slaap hem overviel, keerde hij zich om en dan kneep hij zich maar eens flink in zijn arm of been. Hielp dat niet genoeg, dan wreef hij zich met het natte gras in 't gezicht, en dat grapje maakte hem voor een heel poosje weer klaar wakker.

Op deze manier had hij al een paar uur gewaakt, zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

Papa en mama van Bienen schenen plan te hebben, den heelen nacht op te blijven, en ook Liesbeth maakte geen haast naar bed te gaan. Het drietal zat dicht bij elkaar en zoo nu en dan werd er eens een woordje gewisseld, waarvan Piet tot z'n spijt niets verstond.

Maar eindelijk kon hij het niet langer uithouden; hij begon te gapen en knipte voortdurend met zijn

oogen. Zoo kreeg, na lang worstelen, Klaas Vaak hem toch te pakken, en voor de dorpsklok in de verte twee uur had geslagen, lag Piet zoo te snorken, dat de hazen en konijntjes van schrik in hun hol kropen.

VIII. Het nachtelijk bezoek.

Ook de anderen werden langzamerhand slaperig, gaapten en wreven zich de oogen eens uit. Telkens meenden ze voetstappen te hooren en verwachtten ze, dat vriend Scholten eindelijk uit de duisternis te voorschijn zou komen. Maar 't bezoek bleef nog steeds uit.

‘Als hij ons nu maar niet met de kinderen laat zitten,’ zuchtte Kee, die steeds onrustiger begon te worden. ‘Wanneer Scholten den brief niet gekregen heeft, wat dan? Straks zullen we nog achtervolgd worden en dan heb je de poppen aan 't dansen.’

Bij ieder geluid sprong ze verschrikt op, zelfs een onschuldig vogeltje, dat het flauwe licht der maan voor dat van de zon aanzag en het een liedje wilde toezingen, joeg haar een rilling door de leden.

Eindelijk toch meende Kee in de verte iemand te hooren, en gejaagd riep ze: ‘Sst, daar komt wat!’

Allen luisterden aandachtig en angstig keken zij elkaar aan. Kee durfde haast niet adem halen, want liep het verkeerd en bleek het een onwelkome gast te zijn, die op verkenning uitging, dan was het met hun lieve vrijheid gedaan en wachtte hen de gevangenis. Hu, de gedachte aan dat groote, sombere gebouw maakte haar geducht van streek.

Hoe nader de voetstappen kwamen, hoe benauwder de deugnieten werden. Alleen Liesbeth hield zich kalm, omdat zij ook de minste schuld voelde.

‘Laten we ons achter een boom verstoppen,’ stelde Kee voor. ‘Daar kan niemand ons vinden.’ Van Bienen knikte toestemmend en had nog juist den tijd een goed plaatsje uit te zoeken.

‘Hm!’ hoorden ze opeens iemand kuchen en een groote figuur, die behoedzaam rondkeek, bleef op den weg staan.

‘Hij is het!’ fluisterde Kee, die even om 't hoekje gegluurd had. De groote man met dien langen baard, waarop de maan juist scheen, kon niemand anders zijn dan vriend Scholten.

Toch vond van Bienen het raadzaam nog even te wachten, voor hij zich vertoonde. ‘Men kan nooit weten,’ zei hij, ‘de politie is soms zoo uitgeslagen. Die heeft allerlei slimme streken, om je in de val te lokken!’

Maar toen van Bienen opnieuw hetzelfde: ‘Hm! hm!’ hoorde, kroop hij heel behoedzaam op handen en voeten voort en riep stillletjes: ‘Pst! Pst!’

In een wip voegde Scholten, want die was het, zich bij hem en zei heel kwaad:

‘Is me dat laten loopen, 't lijkt wel of je niet goed bij je verstand bent.’ Hij haalde een rooden zakdoek te voorschijn, waarmee hij zich het zweet van 't voorhoofd veegde.

‘'t Is ook erg, wat wou je dan?’ vroeg van Bienen. ‘Dat 'k je een vierspannetje tegemoet had gestuurd voor je lieve beentjes? Ha! Ha! Kom, ga maar gauw mee naar m'n vrouw, die heeft al lang genoeg in angst gezeten.’

Na ook een allervriendelijksten welkomstgroet van Kee ontvangen te hebben, vroeg Scholten: ‘En heb

je een paar aardige plaatsvervangertjes voor mijn arme kindertjes?’

‘Nou, dat zal waar zijn! Dat mot je maar eens zien!’ zei Kee. Eigenlijk zijn ze veel te lief voor een kermisklant, maar zie je, omdat je ons vroeger zoo vaak geholpen hebt...’

‘En waar komen ze vandaan? Zag je ze op straat loopen en heb je ze toen maar meegenomen? ’t Zijn zeker bedelkinderen?’

‘Nee, nee, niks van dat alles, hoor!’ riep van Bienen beleedigd. ‘’t Is iets heel bijzonders, daar kun je van opaan. Rijkelui's kinderen! Ze schijnen ergens op een afgelegen buiten te wonen, maar omdat ze den weg niet konden vinden en wij alleen in den omtrek waren... Nou ja, de rest kun je wel begrijpen, als je tenminste wat slim bent,’ voegde hij er heel geheimzinnig bij.

‘En ik heb hem een handje geholpen,’ riep Kee. ‘’t Is een heele toer zulk een klein volkje op sleeptouw te nemen.’

‘En heeft niemand jullie achtervolgd?’ vroeg Scholten.

‘Niks van gemerkt, hoor! We zijn veilig onzen weg gegaan,’ vertelde van Bienen. ‘En je hoeft ook niet bang te zijn, want dat buiten is hier een heel eind vandaan. Niemand zal de kinderen zoo ver zoeken.’

‘Dan is ’t goed, dan is ’t goed,’ zei Scholten gerustgesteld. ‘k Ben blij weer...’

Eensklaps legde Kee haar vinger op den mond. Ze hoorde een ritselend geluid. ‘Wat 's dat?’ fluisterde ze. ‘’t Zal Piet toch niet zijn?’

‘Wel nee,’ bromde van Bienen, ‘die slaapt als een os!’

Maar nu sloeg de koopman in pannen en potten

de plank toch leelijk mis. Als hij voorzichtiger was geweest en eens even omgekeken had, dan zou hij gezien hebben, dat die 'slapende os' klaar wakker was en op handen en voeten voortkroop, om luistervinkje te spelen.

'Wat zijn 't voor kinderen?' vroeg Scholten, nadat alles weer stil was geworden. 'Lijken ze je erg verwend en vertroeteld of kunnen ze een stootje lijden?'

'Nou, wat zal 'k je zeggen?' antwoordde van Bienen en hij stak zijn lippen een beetje vooruit. 'Zoowat van allebei, geloof ik, want eerst hebben ze braaf om oma en opa geroepen. We hadden er heel wat spul mee, dat beloof ik je, want ze waren dat leventje van ons niet gewend. Maar toen heb ik ze m'n tanden eens laten zien en zijn ze zoet geworden. Over 't algemeen,' voegde hij er geruststellend bij, 'zal 't wel gaan, ze zijn gauw onder een hoedje te vangen en niet erg ondeugend.'

Scholten lachte spottend en riep: 'Daar ben ik anders niet bang voor, want in twee dagen heb ik ze onder den duim. Een kermisbaas heeft wel slag z'n volkje te dresseeren, als je m'n honden en apen maar ziet, weet je al genoeg. Ze zijn zoo gehoorzaam als lammetjes en in een ommezien heb ik ze alles geleerd.'

Vol bewondering keek van Bienen zijn kameraad aan en terwijl hij z'n hoofd maar al heen en weer schudde, zei hij: 'Je bent een knappe vent, hoor! Maar hoe krijg je dat toch zoo gauw gedaan?'

'Och, kerel, dat is zoo eenvoudig,' antwoordde Scholten en hij knipte geheimzinnig met zijn oogen, die koele, blauwe oogen, die van zooveel wreedheid getuigden. 'Weet je hoe ik m'n leerlingen klein krijg?' grinnikte hij, en hij haalde een dun rietje te

voorschijn, dat hij onder z'n jas verborgen had gehouden. 'Dit dingetje bewijst me uitstekende diensten. Ik hoef 't maar even te vertoonen, of de oproerige klantjes zijn tot bedaren gebracht. Hoe zou ik ze ook anders kunnen onderwijzen? En dan heb ik thuis nog een karwats, waarvoor ze haast nog banger zijn.'

Het ezeltje, dat bij den wagen met aardewerk stond, balkte en zei: 'I-a!' als wilde het zijn afkeuring te kennen geven. En bij zichzelf dacht het: 'Nee, hoor, dan ben ik nog maar liever een grauwtje dan zoo'n wreed mensch.'

'Hoor nou zoo'n levenmaker eens aan, vooruit geef hem wat brood!' snauwde Van Bienen zijn zuster toe, want hij voelde zich hier toch allesbehalve veilig.

Tegen haar gewoonte in, deed Liesbeth dadelijk wat haar bevolen werd, en meteen liep ze even naar de kinderen toe, om te zien, of de stumpertjes zich ook bloot gewoeld hadden.

'Wanneer denk je weer naar België te gaan?' vroeg Kee, die maar 't liefst wou, dat hij zoo gauw mogelijk met de tweelingen verdween.

'We zullen eens kijken, me dunkt, dat we eerst een eind samen kunnen gaan,' zei Scholten. 'Morgen, tegen den middag, misschien. In 't donker kan ik er 't beste mee over de grenzen komen.'

'Pas maar op, als ze je te pakken krijgen, ben je er bij,' waarschuwde Kee hem. Het zou de eerste maal niet zijn, dat 't verkeerd met je afliep, en als de politie je meenam, waar moesten dan de kinderen blijven? Als je maar weet dat wij van alles af zijn, als je ze van ons hebt overgenomen.'

Scholten pluke met z'n vingers in zijn baard en scheen even na te denken.

‘Je zult toch dadelijk niet met de schapen de kermissen gaan afsjouwen en ze kunsten laten maken?’ vroeg Liesbeth.

‘Dat zal van de kinderen zelf afhangen,’ antwoordde de sluwe kermisbaas. ‘Als ze wat bij de pinken zijn en gauw aanleeren, dan zou ik niet weten waarom niet. Voor mijn plezier geef ik ze niet den kost. Zooals je weet, heb ik ook nog een oude moeder te onderhouden, die dicht bij Brussel woont. In ieder geval zullen ze wat motten doen, al is 't ook maar met 't bakje rondgaan en centen ophalen. Maak je dus maar niet ongerust, Liesbethje. Op hun stoel zal ik ze niet laten zitten, geloof dat maar vrij. Of dacht je soms, dat ik ze zoo maar voor de aardigheid meenam? We hebben toch allemaal geleerd ons brood te verdienen?’

‘Ja, maar deze kinderen zijn er veel te teer voor en als ik mijn zin had, bracht ik ze weer naar huis terug,’ antwoordde Liesbeth nijdig. ‘Je honden en apen hebben 't al slecht genoeg bij je, dat heb ik straks uit je verhalen gemerkt. Je moest je toch eigenlijk schamen zulke weerlooze dieren zoo te mishandelen.’

‘Hoor nu toch zoo'n dom gebabbel eens aan, was je misschien van plan, me de les te lezen? 'k Ben anders oud en wijs genoeg, om te weten wat ik doen moet,’ snauwde Scholten haar toe. ‘En als je me de kinderen niet toevertrouwt, waarom heb je ze dan meegenomen en me hier laten komen?’

‘Vraag dat maar aan m'n broer, 't is mijn werk niet geweest,’ antwoordde Liesbeth, bevend van boosheid. ‘Je eigen kinderen zullen 't ook wel niet zoo heel plezierig bij je gehad hebben. Ja, 't is misschien maar een geluk voor de stakkertjes, dat ze er niet meer zijn.’

In 't vuur van haar praten merkte Liesbeth niet, dat Kee haar telkens een duwtje gaf, om haar 't zwijgen op te leggen. Ze vond dat gekibbel op dit oogenblik al heel gevaarlijk en daarbij was ze bang dat Scholten nog zonder kinderen zou opstappen.

Zijn oogen rolden als vurige kolen in zijn hoofd en had van Bienen 't niet belet, dan zou hij Liesbeth z'n vuisten hebben laten voelen. Deze was echter niet bang voor haar tegenstander en ze was blij, den man, aan wien ze zoo'n hekel had, eens flink de waarheid gezegd te hebben.

'k Wou dat jullie toch eens een poosje je mond hield, want 'k hoor weer wat,' riep Kee. 't Is warempel of ieder blaadje hier leeft!'

'Dat is je kwaad geweten,' zei haar man, terwijl hij toch voor alle zekerheid maar eens opstond, om te zien of er misschien onraad was.

Maar nee, hij ontdekte niets. Piet lag nog rustig te slapen met het gezicht naar den boom toe en hij snurkte nog veel harder dan een half uurtje geleden.

'Dat dacht ik ook wel,' mompelde van Bienen. 'Maar 'k heb hem ook gezegd, dat ik hem anders leeren zou. - Lastig, dat die vrouwen altijd wat bijzonders hebben en waarom moet die Liesbeth zich nou met de zaak bemoeien?'

Maar toen hij, volkomen gerustgesteld, zijn hielen weer gelicht had, richtte Piet zich op en terwijl hij z'n vuist tegen zijn vijand balde, mompelde hij: 'Jou nare vent, wou jij die twee aardige kinderen aan een kermisbaas geven? Maar dat zal ik beleten, als ik kan! 'k Wou, dat de politie jullie allemaal te pakken kreeg. Jongens, wat zou ik dan in mijn vuistje lachen. M'n heelen spaarpot gaf ik er voor, als dat grapje gebeurde en 't eind van 't liedje zou

zijn, dat jullie minstens een jaartje achter slot en grendel werd gezet.

Toen Piet zijn pleegvader in 't donker zag verdwijnen, liet hij zich weer op zijn hard bed neervallen en hield zich doodstil, om zoo mogelijk, nog meer van 't gesprek af te luisteren.

IX. De nieuwe Papa.

Intusschen had Liesbeth zich van 't gezelschap afgezonderd en een plaatsje naast de kar gezocht. Ze was 't gekibbel al lang moe en de verhalen van Scholtens heldendaden konden haar geen zier schelen. Ja, ze ergerde er zich maar aan. Ze kon niet begrijpen, dat Kee er nog zoo hartelijk om lachte, maar onder den invloed van van Bienen was ook zij hard en liefdeloos geworden. Hoe zou ze 't anders kunnen verdragen, dat die twee onschuldige kindertjes onder Scholtens hoede kwamen? Ze wist immers heel goed dat ze een akelig leven bij haar zoogenaamde vriend zouden hebben.

‘Ik zou die twee kabouters wel eens even willen zien,’ hoorde ze Scholten opeens zeggen. ‘Waar zijn ze?’

‘O, hier vlak bij,’ zei van Bienen, verlangend om te hooren, wat zijn kameraad er van zeggen zou.

Met de pijp in den mond en de handen op den rug stapten beiden naar de slapende kinderen toe, die achter een boschje verborgen waren.

‘Zoo, zoo, zijn ze dat?’ zei Scholten met een tevreden lachje. Hij stond de kleinen een tijd lang zwijgend te bekijken en schudde goedkeurend het hoofd.

Maar hoe kon het ook anders? De kinderen toch waren in die half liggende, half zittende houding, met de armpjes om elkaars halsjes geslagen en een klein blosje op de wangen, allerliefst om te zien. 't Leken wel een paar engeltjes die pas uit den hemel gekomen waren.

En ze schenen erg prachtig te droomen, want Hansje lachte telkens in zijn slaap en op Lientje's gezichtje lag zoo'n vriendelijk en tevreden trekje, alsof ze onder haar eigen warme dekentjes lag.

'Maar,' en hij trok een leelijk gezicht, 'er is een klein meisje bij. Dat is gek, want jongens kan ik vrij wat beter gebruiken.'

'Wat, ben je nu nog niet tevreden, ik dacht nog wel dat ik zoo mooi voor je gezorgd had,' zei van Bienen, bang dat hij Lientje niet zou willen meenemen. 'Een meisje is dikwijls veel handiger en je kunt haar later huishoudelijk werk laten doen.'

Een blijde uitdrukking kwam op Scholtens gezicht en vroolijk riep hij: 'Daar zeg je zoo wat! Knap bedacht, hoor! Ja, dat zal ik haar bijtijds leeren. Maar wat lijken die twee op elkaar, zeker tweelingen? Ja, ja, dat is ook zoo kwaad niet, afijn, ze komen me best te pas.' Terwijl Scholten dit zei, sloeg hij met de handen op zijn zakken, waarmee hij te kennen wou geven, dat de kinderen geld genoeg zouden opbrengen. 'Als ik jou nu ook weer eens van dienst kan zijn, dan heb je 't maar voor 't zeggen,' zei de kermisbaas recht in zijn nopjes. 'Je keus is volmaakt, maar hoe komt het dat ze zulke bruine snuitjes hebben?'

'Jou domme baas,' riep van Bienen. 'Heb je me dan zelf verleden dat goed niet gegeven en gezegd, dat ik het gebruiken moest, zoo gauw we wat voor je gevonden hadden?'

‘Da's waar ook!’ riep de vriend.

‘We hebben er nog een heeleboel van,’ zei Kee, die intusschen ook was komen aanwandelen. ‘Dat mot jij nou maar weer nemen, dan kun je ze er heelemaal mee insmeren. Dat vinden ze toch zoo prettig. En 't is ook goed om de menschen te misleiden, want 't kan natuurlijk gebeuren, dat er nog naar de kinderen gezocht wordt.’

‘Ja, zeker, zeker,’ lachte Scholten. ‘Mooi dat je daaraan denkt. Dat vrouwje van jou weet het, van Bienen. Nikkertjes zullen we er van maken, van top tot teen. Maar een blank velletje is anders ook wel aardig. Dat zien de lui eigenlijk nog veel liever.’

‘Smeer ze dan om den anderen dag in,’ zei Kee, die op alles raad scheen te weten. ‘Die pret kun je ook hebben. 't Kost je niemendal. Je stopt ze maar even in een kuip met water of houdt ze onder de pomp en klaar ben je, - 't goed vliegt er af.’

Dat wou Scholten dadelijk eens probeeren, en, zijn rechter wijsvinger flink nat makend, begon hij het kleursel van Lientjes wangetje te wrijven.

Kee had gelijk, 't blanke velletje kwam al heel gauw te voorschijn. Scholten had er zelf schik in en daarom bleef hij nog een beetje wrijven.

Maar hij scheen het wat hard te doen, want het kleine ding schudde ongeduldig met haar kopje, sloeg van zich af en riep boos: ‘Weg! - Laat dat!’

‘Nou, nou, kribbekatje, bedaar wat!’ riep Scholten en hij ging kalm voort.

Was Lientje niet zoo moe geweest na den langen tocht dien ze achter den rug had, dan zou ze zeker wel klaar wakker zijn geworden. Wel draaide ze zich ook nu en dan eens om en wreef met haar

handje langs haar wang, maar de oogjes bleven toch gesloten.

‘k Wou dat ik die kornuiten maar vast veilig thuis had, 'k heb er nog een heel eindje mee te marcheeren,’ zei Scholten. ‘t Beste is, dat ik ze om de beurt maar op mijn rug neem, als ze niet meer voort kunnen. Maar ze moeten beginnen zich flink in 't lopen te oefenen, er zal nog heel wat meer van hun beentjes gevraagd worden. Van den jongen kan een aardig kunstenmakertje groeien, dat heb ik al lang gezien.’ Hij nam den doek weg, die voor deken dienst deed en trok het afgezakte kousje van Hans uit. ‘Een paar stevige kuitten heeft de jongen en hij is goed gebouwd,’ bromde de man voor zich heen. ‘Als de wil nu ook maar goed is. Hoe jonger de kinderen zijn, hoe beter je ze alles kunt leeren. Ik zal er meer plezier van hebben dan jullie van je luien Piet. Op zoo'n kostganger zou ik niet gesteld zijn,’ vervolgde hij, zich tot van Bienen wendend. ‘Je moet dien lummel aan 't werk zetten.’

‘Ja, het ergert me al genoeg,’ antwoordde van Bienen, een blik naar de plek werpend, waar de jongen zijn bed had gespreid. ‘Als 't nog langer zoo moet voortduren, jaag ik hem weg. Dan moet hij maar zien, z'n kost ergens anders op te halen.’

‘Of je gelijk hebt,’ zei Scholten, ‘hoe eerder je 't doet, hoe beter.’

Onder het praten trok hij Hansje's kousje weer aan, maar dit deed hij zoo ruw en onhandig, dat 't kind er wakker van werd. Toen hij mannenstemmen hoorde, riep hij blij: ‘Wat! - is hij gekomen? Is opa heusch gekomen?’

‘Ja, heusch,’ jekte de nieuwe vader. ‘Kijk maar eens goed.’

Hansje schrok. Wat! - was dat opa? Zijn eigen

lieve opa? Nee, dat kon niet. Zóó had hij hem nooit gekend, zoo groot en zoo leelijk. Met een ruk maakte het ventje zich los uit zijn handen en riep schreiend: ‘Nee, dat is niet waar. Je jukt! Je bent m'n opa niet, maar wel een leelijke, rooie Blauwbaard!’

Van Bienen en zijn vrouw schrokken er van en wilden hem klappen geven, omdat Hans zoo brutaal was, maar dat belette Scholten, die het kind al weer stevig beet gepakt had. ‘Och,’ zei hij, ‘laat hem maar, die deugniet. 't Zal gauw genoeg uit zijn, als ik hem meeneem. 'k Heb den stok bij de hand. 't Is in elk geval een bewijs, dat er pit in zit.’

‘Wie ben je eigenlijk, de dokter misschien?’ vroeg Hansje wat vriendelijker, terwijl hij den man onderzoekend aankeek. ‘Waarom heb je mijn kousje uitgetrokken, 't beentje is toch niet ziek?’

‘Nee, ik moest alleen maar eens kijken, of je stevige kuiten had, anders kan ik je niet gebruiken,’ antwoordde Scholten.

‘Dat hoeft ook niet, we willen weer naar huis, naar grootmoedertje toe!’ riep het ventje angstig. ‘Die andere baas heeft ons beloofd dat hij ons heusch zou wegbrengen.’

‘Ja, maar bij mij zul je 't ook goed hebben, als je maar lief en gehoorzaam bent. 'k Heb van allerlei aardige grappenmakers die kunsten vertoonen, honden en apen en...’

‘O, dan weet ik wat we doen,’ viel Hansje hem in de rede. ‘We gaan met ons drietjes naar Vredelust terug en nemen alle kunstenmakers mee. Grootvader en grootmoeder houden nog best van een grapje, al zijn ze ook oud.’

‘Toe, doe je 't?’ drong 't kereltje aan, toen er

geen antwoord op zijn voorstel volgde.

‘Nee, we gaan de kermis op en geld verdienen,’ zei Scholten kortaf.

De kleine jongen begreep er niets van. De kermis op, wat beteekende dat? En mocht hij dan geld verdienen, net als alle groote menschen? Het booze gezicht van zijn overbuurman joeg hem wel wat schrik aan, maar toch waagde hij nog te vragen: ‘En als ik nou echt geld verdien, mag ik dat dan in mijn eigen steenen varkentje doen om er een presentje voor te koopen? Lientje wil zoo erg graag een popje hebben, zie je, en...’

‘En nou hou jij je mond,’ klonk 't opeens driftig en in zijn boosheid gaf Scholten het arme kind zoo'n gevoeligen klap om zijn oor, dat de stumperd gilte van pijn.

Liesbeth, die nog steeds bij de kar zat, was al opgestaan om de kleine te hulp te komen, maar toen Kee haar vóór was, en 't manneke medelijdend naar zich toe trok, werd hij dadelijk stil.

‘Als je denkt, dat de kinderen met klappen en slaan naar je pijpen zullen dansen, dan heb je 't, geloof ik mis, kameraad,’ zei Kee verwijtend. ‘k Ben ook niet zoo week uitgevallen, maar nou deed 't kind toch geen kwaad.’

‘Wacht maar, 'k zal 't hem later wel betaald zetten, ja, dat zal ik,’ riep Scholten woedend. ‘Dacht je dat ik me door zoo'n dreumes liet ringelooren? Z'n lief zusje is zeker van 't zelfde soort, hè?’ Zonder verder een woord meer te zeggen, pakte hij Lientje bij haar kleertjes vast en lichtte haar als een veer in de hoogte.

Het kleine meisje, op zoo'n ongewone manier in haar slaap gestoord, zette verbazend groote oogen op en hief, toen ze daar zoo in de lucht zweefde,

zulk een vervaarlijk geschreeuw aan, dat zelfs van Bienen een oogenblik medelijden met haar kreeg.

‘Ha, ha!’ riep de plaaggeest, ‘maak maar niet zoo'n leven, ik zal je geen kwaad doen,’ en hij lachte hartelijk om het angstig gespartel van het kind.

‘Zeg, ben jij - - de reus - van - Kleinduimpje en eet jij - de kinderen op?’ vroeg Hansje opeens met een bevend stemmetje, terwijl hij Scholten aan de slip van zijn jas trok.

‘Ja,’ riep Scholten, ‘ik ga jou ook opeten, - hap!’ en hij opende den mond zóó wijd, dat Hans en Lientje tegelijk begonnen te gillen. ‘Laat me los, leelijke, groote reus, laat me los!’ riep Lientje en angstig keek ze rond, in de hoop, dat iemand haar zou komen verlossen.

‘Wacht, ik zal jou leeren, dacht jij, dat ik me door zoo'n notedop zou laten uitschelden,’ bulderde Scholten. In een oogenblik haalde hij den stok voor den dag, die hem bij 't dresseeren van de honden en apen zulke goede diensten bewees, en gaf het arme Lientje een paar slagen.

‘Zie zoo, klein nest, hijgde hij van inspanning, nu weet je meteen met wie je te doen hebt. Brutaal volkje duld ik niet, begrepen? Schreeuw nou verder maar zoo hard als je wilt.’

Hansje had bij die strafoefening de handjes voor zijn oogen gehouden. en nog durfde hij haast niet te kijken, toen zijn zusje eindelijk weer veilig op den grond stond.

Och, hadden mijnheer en mevrouw Verbeek geweten in welke slechte handen hun lievelingen waren gevallen, dan zouden ze geen minuut meer in hun kasteel hebben kunnen blijven.

Juist had Scholten het kind losgelaten, toen Piet,

die zich steeds slapende had gehouden, uit het bosch te voorschijn kwam en vlak voor den kermisbaas ging staan.

‘k Snap niet, dat je je niet schaamt, zoo'n kleine stumperd zoo te mishandelen,’ zei hij, bevend van woede. ‘Maar je zult je belooning voor je mooi werk ook wel eens krijgen, baasje. Als je maar geduld hebt.’

Een oogenblik van stilte volgde; niemand begreep hoe Piet den moed had, zijn vijand op die manier aan te spreken. Maar de jongen toonde zich geen oogenblik bang en gaf ook geen kik, toen van Bienen hem een oorvijg gaf, die zóó raak was, dat Piet er van duizelde. Scholten scheen het niet de moeite waard te vinden zich op den jongen te vermoeien, maar wierp hem een blik toe, die in de toekomst niet veel goeds voorspelde.

Intusschen had Liesbeth 't gewaagd, de kinderen stilletjes bij zich te roepen. Om ze een veilig plaatsje te geven, zette ze de tweelingen achter de kar, en bleef zelf bij hen, om ze zoo noodig tegen verdere aanvallen te beschermen.

‘Droog je traantjes maar af,’ zei ze tegen het bibberende Lientje en doe nu voortaan maar precies wat hij zegt, dan geeft hij je misschien ook geen klappen meer.’

‘Brengt hij ons dan naar huis?’ - vroeg Hansje angstig. ‘We mogen nou toch heusch naar oma toe?’

‘Nee nog niet,’ antwoordde Liesbeth eerlijk. ‘Later misschien, als je een heeleboel van dien man geleerd hebt.’

‘Geleerd, van dien akeligen man?’ - riep 't ventje ongeloovig. ‘Als ie Lientje zoo slaat wil ik geen sikkepit van hem weten.’

‘Ssst, een beetje zachtjes,’ klonk 't vermanend en voor alle zekerheid boog Liesbeth zich voorover, om onder de kar door te zien, waar de boosdoener gebleven was.

Gelukkig had hij zich een heel eind verder een plaatsje aan den boschrand gekozen en Kee hield hem gezelschap.

Hij was er trotsch op, dat hij de kinderen zoo had aangepakt en beweerde, dat zoo'n kleine kastijding in 't begin geen kwaad kon. Integendeel, zijn streng optreden bracht er wat ontzag in.

‘Wanneer ben je nou eigenlijk van plan met de kinderen op stap te gaan?’ vroeg Kee, voor den tweeden keer. ‘t Zou toch werkelijk verstandig zijn. Van Bienen wil liefst zoo gauw mogelijk 't Zuiden in, dus kunnen we hier wel weer opbreken en onzen tocht een eind vervolgen.’

‘In elk geval wil ik de kinderen een flink tijdje meegemaakt hebben, voor ik mijn eigen weg met hen ga, want je begrijpt, dat ik 't tweetal niet op sleeptouw neem, als ik zie, dat ze me geen voordeel kunnen aanbrengen,’ antwoordde Scholten.

‘O wacht, nou krabbel je weer terug,’ zei Kee nijdig, ‘en eerst was je zoo tevreden over onze keus. Maar je moet niet gelooven dat ik de kinderen weer naar hun eigen huis terug breng, dat zaakje mag jij dan opknappen. Als we met de politie te doen krijgen, zijn we er vooreerst nog niet van af.’

‘Bedaar maar, bedaar,’ lachte Scholten, die al lang van plan was de kinderen mee te nemen, maar nog graag wat bij z'n vrienden bleef. ‘Je begrijpt toch zeker wel, dat ik 't erg plezierig vind weer eens in Holland te zijn. Ginds ben ik altijd op m'n eentje, of bij m'n ouwe moeder en omdat ik meestal

reizend en trekkend ben, maak ik geen kennissen. 't Is geen prettig baantje de kermissen langs te gaan, maar ik verdien er een mooi duitje mee.'

'Waren wij ook maar zoo gelukkig,' zuchtte Kee, 'onze potten en pannen brengen niet veel op. En als je van je verdiensten Liesbeth en Piet ook nog moet onderhouden, schiet er geen duit meer voor je zelf over. Je kon ons ook eigenlijk wel een kleine belooning geven voor de moeite, die we voor je gedaan hebben. Een enkele gulden is voor jou een kleinigheid.'

'Later zul je wat hebben, als ik met de kinderen wat gelukkig ben,' beloofde de slimme Scholten haar, 'Maar wanneer ik er op moet toelagen, krijg ik zeker een vergoeding van jou?'

'Natuurlijk,' lachte Kee, 'van Bienen zal dan wel met je afrekenen.'

Juist had ze dit gezegd, toen haar man van achter de struiken te voorschijn kwam. Hij was weer in den omtrek op verkenning uit geweest, omdat hij steeds meer 't gevoel kreeg, achtervolgd te worden. Zijn geweten liet hem niet met rust en hoe minder hij de kinderen zag, hoe liever het hem was. Daarom vond hij 't ook best, dat Liesbeth ze onder haar hoede had genomen en ze, nu ze toch niet meer slapen konden, prettig bezig hield. Hun verdriet was langzamerhand weer vergeten en zoo nu en dan klonk het vroolijk gelach van de kinderen door 't bosch.

Toen de torenklok in de verte zeven doffe slagen liet hooren, stond Kee op om voor 't ontbijt te zorgen. In een blikken kannetje had ze wat koffie bewaard en tusschen de pannen en potten lag het brood, dat haast niet meer te eten was, omdat het al een paar dagen in de kar had gelegen. Maar

Scholten hapte er gretig in en was zoo vriendelijk, ook het deel van de tweelingen te verorberen, die de droge brokken onmogelijk door hun keel konden krijgen. Wat kon het hem schelen, dat ze met een leege maag den dag begonnen. Als ze honger hadden, zouden ze immers wel eten.

Nu de man zoo edelmoedig was, de kinderen door hun ontbijt heen te helpen, begonnen ze wat vriendelijker over hem te denken. Zijn gezicht stond ook lang zoo boos niet meer en toen hij naar Hansje toekwam en hem ook een slokje koffie uit 't kannetje liet proeven, kreeg het kind weer meer vertrouwen in hem. 't Was ook zoo'n eer als een groot mensch behandeld te worden, al vond Hans 't wel wat gek, dat er geen kopjes gebruikt werden. Bij oma ging 't ook heel anders, die zou brommen als je 't tuitje zoo maar aan den mond zette.

't Smaakt niet erg lekker, maar neem 't toch maar,' fluisterde het manneke zijn zusje in 't oor, toen zij, na Liesbeth, aan de beurt kwam. 't Is precies een drankje.' Natuurlijk wou Lientje even kordaat zijn als haar broertje en nam een grooten slok uit 't kannetje. Maar toen ze 't bittere vocht in den mond kreeg, zette ze zoo'n vies snuitje, dat Hans het uitschaterde van 't lachen.

Scholtens gezicht betrok weer en hij had een leelijk woord op z'n lippen, maar hij hield zich in. Hij had zich voorgenomen, nu maar wat vriendelijker te worden, anders zouden ze te veel spektakel maken, als ze vanavond met hem mee moesten. 't Afscheid van Liesbeth en Piet zou nog niet zoo gemakkelijk gaan, want Scholten had al lang begrepen, dat die twee hem tegenwerkten en zich het lot van de kinderen aantrokken. Vooral Piet vertrouwde hij niet, die keek hem telkens zoo minachtend aan, en

hield de kinderen steeds in 't oog.

‘Luister nou eens goed, kleine meid,’ zei hij, terwijl hij Lientje onder haar kinnetje streek. ‘Je hebt gezien, niet waar, wat er gebeurt met kindertjes, die stout zijn en brutaal. Pas dan maar op, dat je het niet weer doet, want 't zou me spijten, m'n dochtertje weer te straffen.’

Lientje keek den man, onder wiens gezag ze zoo ineens geplaatst was, verbluft aan en vroeg:

‘Maar wie ben je dan?’

‘Ik ben - zooveel als je vader,’ antwoordde Scholten.

‘Hè?’ zei Lientje en ze zette groote oogen op. ‘Ons paatje?’

‘Ja.’

‘Hans!’ riep toen het kind, ‘hoor je dat? Hij zegt, dat hij ons paatje is!’ en ze wees op Scholtens grooten neus.

‘En oma heeft ons verteld dat ons echt paatje in den hemel is, bij onzen lieven Heer,’ zei de jongen ongeloovig. ‘En dat is toch heel, heel ver?’

Lientje trok de schouders op, want ook zij begreep er niets van, maar toen Scholten de kleintjes stellig verzekerde, dat het echt waar was, zie, toen moesten zij het toch wel gelooven. En aarzelend vroeg Lientje, nog denkend aan haar treurige ondervinding in den vroegen morgen:

‘Een lief paatje dan toch?’

‘Nou, dat zul je maar eens zien!’ riep Scholten en hij gaf van Bienen een knipoogje.

‘Maar,’ vroeg Hans, nog altijd even verbaasd: ‘ben jij dan ons paatje, die eerst levendig was en toen dood is gegaan?’

‘Dezelfde,’ lachte Scholten.

‘Ben jij dan ook generaal?’ vervolgde Hans, die

het met de rangen niet zoo nauw nam.

‘Nou, òf ik. En een echte ook, hoor! En over wàt aardige soldaatjes!’

‘En heb jij dan ook een cachot, een echt pikstikdonker cachot?’

‘Dat zal waar zijn, 't krioelt er van de ratten en muizen. Boeh!’ - en de vent rilde zóó, dat de kinderen van den weeromstuit mee begonnen te rillen.

‘Ja, nu moest 't toch wel waar zijn, als hij een cachot had met ratten en muizen! En toch, had oma niet altijd gezegd, dat zijn eigen, zijn echt papaatje zwart haar had en geen baard?’

Hans keek den leelijken man nog eens onderzoekend aan en vroeg weer: ‘Zitten jou haren dan aan jou kin geplakt, of heb je een mombakkes voor? Mag ik er eens aan trekken? Want zie je, ik weet best dat vadertje zoo'n leelijken, rooien baard niet had.’

‘En dat weet ik ook!’ riep Lientje. ‘Jij jokt ons zeker maar zoo'n heel klein beetje voor, stouterd!’

Scholten had het kind wel door elkaar willen schudden, zoo boos werd hij, maar toch bleef hij uiterlijk kalm en hield vol, dat hij de werkelijke papa was.

‘Nou, dan zullen we 't ook maar gelooven, want groote menschen jokken niet,’ zei Hans en vroolijk danste onze kleine vriend met zijn zusje in 't rond, totdat hij over zijn klompjes viel en 't tweetal holderdebolder over den grond tuimelde.

‘Hoera! we hebben ons paatje weer!’ juichte Lientje, ‘hoe lang ben je wel weggeweest, een -’

Maar hier werd zij in de rede gevallen door Scholten, die zei, dat zij nu vooreerst niets meer vragen mocht. ‘Kindertjes moeten al vroeg leeren

te hooren, te zien en te zwijgen,' zei hij. 'En vooral' hier hief hij zijn rechter wijsvinger in de hoogte, 'geduldig te verdragen, wat er met hen gedaan wordt.'

Dit klonk haar al heel gek in de ooren en wantrouwend keek zij hem aan, zonder echter den moed te hebben, nog een woord te zeggen.

Maar toen hij even zijn hielen had gelicht, kropen de kinderen samen achter een boschje en zeiden zacht tegen elkaar, dat hun vader dan toch lang niet zoo lief en aardig was als oma vroeger gezegd had.

X. Wat Scholten vertelde.

Tegen een uur of twaalf maakte het gezelschap zich klaar te vertrekken en de kinderen waren, hoe vreemd het misschien ook lijkt, zoo uitgelaten vroolijk, dat ze 't hoogste woord hadden.

Ze klaagden niet meer over moeheid en schenen werkelijk al aan dit zonderlinge leventje te wennen. En eigenlijk vonden ze 't wel heel gemakkelijk, geen mooie kleertjes meer te dragen, want nu hoefden ze niet bang te zijn voor scheuren en winkelhaken, zooals thuis. Ook dachten ze er niet eens meer aan dat ze 's morgens niet gewasschen waren en met vuile snoetjes rondliepen. Hier kwamen geen deftige dames op bezoek, aan wie ze zich moesten vertoonen. En met smaak aten ze, vóór hun vertrek de harde witte boonen op, want langzamerhand hadden ze braaf honger gekregen.

Vol moed waren ze weer den tocht begonnen, maar als ze onderweg oude menschen tegenkwamen, die hen o, zoo erg aan grootvader en grootmoeder deden denken, ja, dan kwamen wel even de waterlanders te voorschijn en dachten ze een oogenblik aan Vredelust.

‘We moeten niet huilen, anders denkt ons vadertje, dat we niet blij met hem zijn,’ zei Hans een keer, toen ze een gladharig hondje zagen, dat pre-

‘Luister nu eens goed, kleine meid,’ ...

cies op Puckie leek. ‘Papa's zorgen altijd goed voor hun kindertjes en vooral pas nieuwe papa's, want die zijn veel te blij, dat ze hun schatjes weer terug hebben. En wij zijn schatjes, dat heeft oma vaak genoeg gezeid.’

Als het broertje zoo babbelde, was Lientje dadelijk getroost en lachte hartelijk mee om de grappige verhalen, die Scholten van de kermis deed. Het troepje scheen onderweg uitgelaten vroolijk te zijn, maar Piet en Liesbeth deelden blijkbaar niet in de pret. Ze bleven, telkens als zij er kans toe zagen, een heel eind achter, om, zoo het scheen, over iets heel gewichtigs te praten, want nu eens keken zij elkaar heel ernstig aan en dan weer schudden zij bedenkelijk het hoofd.

‘Ze hebben zeker geheimpjes,’ zei Hans, ‘of ze zijn moe net als wij. We hebben ook al een uur geloopt en dan nog wel op klompervoetjes.’

‘Ik kan ook haast niet meer,’ bekende de kleine zus.

Scholten had al gezien dat het kind steeds struikelde en toen ze eindelijk aan den weg ging zitten, riep hij: ‘Kom maar hier, dan zal papa je wel een eindje dragen.’ Meteen bukte hij zich en nam beide kinderen op z'n breede schouders.

Zóó hoog in de lucht te zitten, vonden zij heerlijk.

‘Nou ben jij ons paard en geef ik jou de sporen!’ riep Hansje en hij trommelde zóó hard op ‘Bruintje's’ borst, dat hij er zelf moe van werd.

Bruintje liet dit, o wonder, geduldig toe, ja, hij riep zelfs lachend: ‘Ga je gang maar, jongen, later draaien we 't om, want dan word jij mijn paard en dan geef ik jou de sporen.’

In dit blijde vooruitzicht kneep hij zoo hard in

Hansje's armen, dat de kleine ruiters gilde van pijn en riep dat Bruintje een vals paard was.

Toen was natuurlijk alle aardigheid van 't rijden af en zeiden ze een poos geen van drieën een woord meer.

‘Ik kan een mooi kunstje!’ riep Lientje eindelijk, ‘een echte ooievaarskunst!’ en zij liet zich naar beneden glijden, om haar heldenkunst te vertoonen.

Doch de kunst lukte niet, hoe zij er ook haar best voor deed. Het beentje wou maar niet in de hoogte blijven, zoodat ze telkens haar evenwicht verloor en het ten slotte moest opgeven.

‘Da 's niks! Dat zal later wel beter gaan,’ zei Scholten, ‘als je je iederen dag oefent, leer je nog veel moeilijker kunsten. Ik heb wel kinderen gezien die met één been op een dun koord stonden. Daarvoor moet je op de kermis zijn. Als je maar geduld hebt, kindertjes, dan zul je nog eens wonderen zien gebeuren.’

‘Maar ik kan ook wat!’ riep Hans, ‘en iets heel, heel moeilijks. Ik kan kopje duikelen, kijk maar!’ Dadelijk wou hij z'n kunstje vertoonen, maar dat kwam hem duur te staan, want in een oogenblik lag hij met z'n neus op den grond.

‘Ja, nou wil het niet, omdat iedereen er naar staat te kijken, maar anders gaat 't altijd goed,’ hilde Hans.

‘En dan komen er zeker ook geen tranen bij te pas,’ zei Scholten plagend. ‘Flinke jongens huilen niet.’

‘Ook niet als er bloed komt?’ vroeg de onhandige kunstenaar, die op dit punt al even bang was als zijn zusje.

‘Wel nee!’ klonk het antwoord. ‘t Staat zoo flauw!’

Dit laatste woord scheen tooverkracht te hebben, want dadelijk werden de traantjes gedroogd met een paar knuistjes zóó vuil, dat zijn gezicht wel een gevlekte landkaart geleek.

‘Maggen jou soldaten dan ook nooit huilen?’ vroeg hij na een poos.

‘Wel nee!’ riep Scholten.

‘Maar als ze het nu toch doen?’

‘Dan leer ik het hen af!’

‘Hoe?’

‘Wel, door ze te straffen, want wie wat verdient, krijgt ook zijn deel, dat heb je zelf ondervonden.’

‘Wat voor straf?’ vroeg de jongen, die maar liever niet meer over het geval van dien morgen praten wou.

‘O, allerlei. Cachot, water en brood, klappen, of een onderdompeling.’

‘Wat is dat, onderdompeling?’

‘Een koudwaterbad, dat ze krijgen, als ze boos zijn geweest of zich driftig hebben gemaakt.’

‘Weer keken de kinderen den man wantrouwend aan, want had men hun niet verteld, dat hun vadertje altijd zoo lief voor de soldaten was geweest en hen bijna nooit strafte? Dolgraag hadden de kinderen Scholten weer willen vragen, of hij zich niet vergiste en wel heel zeker wist, dat hij hun echt papaatje was. Doch wijselijk hielden zij hun mond.

‘En wat doen al die soldaten?’ vroeg Hans.

‘En hoe heeten ze?’ zei Lientje.

‘En hoe oud zijn ze wel?’

‘O, o!’ lachte papa en hij stopte zijn ooren dicht, ‘wat 'n vragen tegelijk! Wees maar stil, ik zal 't jullie vertellen. Ze doen van alles en nòg wat, maar 't zijn geen menschen.’

‘Wat dan?’ vroeg Lientje verbaasd.

‘Ze hebben allerlei leuke namen,’ ging Scholten voort. ‘Bijvoorbeeld Jim is een aardig, klein aapje dat alle dagen in een tonnetje moet kruipen. Rakkertje is een stoute poedel met een groen jasje aan en daarbij heeft hij zoo'n grooten stroohoed op, dat er niets meer van zijn zwarten krullekop te zien is. Ik gooi hem soms als een bal in de hoogte en vang hem dan weer in mijn armen op. O, 't is zoo'n aardig dier en schrander, dat weet je niet. In een oogenblik heeft hij weer een kunstje geleerd, je zult eens zien, hoe grappig hij op z'n achterste pooten kan lopen. 't Is net een jongeheertje, als je hem zoo netjes aangekleed op de wandeling ziet gaan.’

‘k Wou dat hij maar hier was!’ riep Hansje die ademloos had staan luisteren. ‘En wat vind ik “Rakkertje” een komieken naam.’

‘Eekhoortje,’ vertelde Scholten, ‘is weer een aapje, dat zoo vlug is als water. Hij moet iederen dag voor me in een paal klimmen en daar dan doodstil blijven zitten, tot ik hem permissie geef er uit te komen. Dat had ik op 'n keertje vergeten, en het kleine dier had geen moed naar beneden te gaan. Dat was flink van hem. Maar een taks, je weet wel, zoo'n bruin hondje met korte, kromme pootjes, is m'n grootste vrind en daarmee verdien ik ook 't meeste geld.’

‘Wat doet die dan voor moois?’ vroegen de kinderen allebei tegelijk.

‘Die trekt een koetsje met witte muizen voort,’ zei Scholten. ‘En op den bok van 't rijtuig zit een groote rat, die de teugels vasthoudt.’

‘O-o-o! als jij m'n paatje niet was, dan zou ik denken, dat je heel erg jokte,’ zei Hans ongeloovig. ‘Wij hebben thuis ook een hond, maar die doet zulke knappe dingen niet. En we hebben hem toch een

heeleboel geleerd, is 't niet. Lientje?’

Het zusje durfde haast niet antwoorden, want ze was bang, dat Scholten boos zou worden. Die Hans was niks benauwd uitgevallen en zei maar alles wat hij dacht.

Papa was ditmaal echter heel geduldig en maakte zich niet driftig meer, waarom Hans ook steeds vrijmoediger werd.

‘En als die taks er nou eens voor bedankte, om zoo'n koets te trekken, wat dan?’ vroeg de kleine man na een poosje.

‘Dan weet hij wat er op zit,’ was het koele antwoord. ‘Dan gaat hij over de knie, net als de kleine kindertjes die niet willen.’

Dat vonden de kleintjes al heel gek. Een hond die over de knie ging en klappen kreeg! Zoiets hadden ze nog nooit gehoord.

‘Een heb je nog meer van die beesten?’ vroeg Lientje, die, niettegenstaande het vreemde van 't geval, of misschien juist daarom, hoe langer hoe nieuwsgieriger werd.

‘Zeker, Zeeleeuwje is er ook nog. 't Is een zwart, gladharig hondje, o, zoo aardig, dat van een heele hoogte neerploft in een tobbe met water, waar hij dan een poosje in moet rondzwemmen.’

‘Maar doet dat ploffen hem geen zeer?’

‘Dat weet ik niet, daar vraag ik niet naar. Als hij maar oppast, dat hij geen ongeluk krijgt, want dat zou me spijten. 't Is zoo'n lief beestje - en zoo licht als een veer. Ik laat hem ook wel eens op een soort kanonnetje zitten, terwijl ik het afschiet.’

‘En wordt hij dan niet bang?’ vroeg Lientje bezorgd. ‘Dat lijkt wel op een echt soldaatje, als 't tenminste geen hondje was!’

‘Nee, want hij weet wel, dat hem dat slecht be-

komen zou. Hij mag zelfs niet eens met zijn oogen knippen. Maar 't is koddig om te zien, hoe zijn heele lichaam trilt, als het schot valt. En dan,' vervolgde de wreede man 'heb ik nog twee lastposten, die me heel wat verdriet aandoen. Voor mijn part mochten ze gerust verdwijnen.'

'En hoe heeten die?'

'Gans en Uilskuiken.'

'Wat doen ze dan? Maken ze je aan 't huilen?' vroeg het goedhartige Lientje.

'Nee,' lachte Scholten, 'dat moest er nog bij komen.'

'Waarom vin je 't lastposten, vertel 't dan ook,' zei de kleine jongen ongeduldig.

'Wel, omdat ze zoo dom zijn en zoo lui en nooit hoog genoeg springen naar mijn zin. En daarom laat ik ze den stok vaak voelen, maar 't helpt niet genoeg. Ze vragen wel om eten, maar als 't op werken aankomt, bedanken ze ervoor.'

'Hè, als wij voor papa moesten springen,' riep Hans, 'dan zouden we wel ons best doen, geloof je ook niet, Lien?'

'Nou òf we,' zei het kleine ding.

'We zullen zien,' zei papa, 'en anders -'

Maar hij sprak zijn bedreiging niet uit en begon iets van Duivelstoejager te vertellen, die hij weer had afgeschaft.

'Wat is dat nou voor een beest?' vroeg Hans weer, die zich niet herinnerde, ooit dien naam gehoord te hebben, als opa hem uit zijn dierenboek voorlas.

'Dat was ook al zoo'n stumper, waarmee ik geen zier beginnen kon,' zei Scholten een beetje kriegel. 'Ik had hem zoo graag iets moois willen leeren, iets, dat nog nergens vertoond was, maar de domoor kon

het niet vatten, hoe dikwijls ik het hem ook liet overdoen.'

'En wat deed je toen?'

'Wel, ik gaf hem een kleine straf in den vorm van een pak slaag en nam hem daarna in mijn bijzonderen dienst, dat wil zeggen, ik stelde hem aan als boodschaplooper. En toen moest hij op mijn wenken vliegen, maar 't ging me toch niet vlug genoeg.'

'Had hij dan vleugels?' vroeg het onnoozele Lientje.

'Nee, natuurlijk niet, 't was een jongen van een jaar of twaalf, een neefje van me. Z'n ouders leven nog, dus heb ik hem al lang weer naar huis terug gestuurd.'

'En heb je dan nog meer?'

'Nog één hondje en dat is m'n grootste vriend van 't heele troepje. Daar heb ik 't meeste plezier van. Het heet Snuffeltje. 't Beestje heeft een ruigharig velletje en is zoo goed gedresseerd, dat iedereen schik in hem heeft. Hij snuffelt bijvoorbeeld alles op, wat ik wegstop, loopt altijd op z'n kop en danst de polka.'

'Op z'n kop?' schaterde Lientje.

'Op z'n pooten,' zei Scholten, het kind grimmig aankijkend. 'Je moet niet zulke malle vragen doen, want dan zou ik je al evenmin kunnen gebruiken als den anderen domkop.'

'En heeft die Snuffeltje ook een staart?' vroeg Lientje onverstoord verder.

'Dát zal waar zijn! En wat mooi ook. Een echt pluimstaartje.'

'En kan hij daar ook mee kwispelen?'

'Ja, want ik heb er een touwtje aan gebonden, dat hij altijd in één van zijn voorpooten vasthouden

moet. En 't is grappig om te zien, hoe vlug hij het ding heen en weer laat gaan, als ik hem eens prijs, of hoe druilig hij het hangen laat, als ik kwaad op hem ben.'

'En likt hij de borden ook af net als onze Puckeman?' vroeg Hans.

'En breekt hij ze ook?' wou Lientje weten, 'want,' voegde zij er met heel veel trots bij, 'dat doet onze Puck!'

'Breken mag hij ze niet, aflikken wel, dat m o e t hij zelfs doen, want 't haalt tijd uit, de anderen gebruiken ze dan zóó weer.'

Lientje trok haar kleinen wipneus op en stak haar tong uit, terwijl Hans vroeg, of die Snuffel dan niks anders kreeg.

'Ja, zeker, als hij goed opgepast heeft, dan mag hij onze klieken opeten.'

Weer trok Lientje een vies gezichtje en riep: 'Bah, die zou ik niet lusten.'

'En eet hij die heusch graag op?' klonk 't weer uit Hansje's mond.

'Ja, natuurlijk.'

'Laat jij wel eens wat op je bord over, ik dacht, dat papaatjes dat net zoo min mochten als wij,' fluisterde Lientje den grooten man in 't oor.

Scholten gaf er maar geen antwoord op en luisterde alweer naar den kleinen jongen, die vroeg wat Snuffeltje nog meer moest doen.

's Nachts in een hokje de wacht houden vóór mijn bed en alles, wat ik hem toegooi, in zijn bek opvangen -'

'Mond!' verbeterde Lientje hem.

Maar dat lesje kwam haar duur te staan, want papa gaf haar zoo'n geduchten tik op haar wang, dat 't kind vooreerst geen woord meer durfde zeg-

gen. Alsof er niets gebeurd was, ging Scholten weer bedaard voort: ‘Alles dus opvangen wat ik hem toegooi en mij altijd, waar ik ook heenga, op de hielen volgen. Maar het aardigste van alles is, dat hij, als hij eens iets gedaan heeft, wat niet mag, uit eigen beweging de karwats al gaat halen, waarvoor hij, en niet zonder reden, heel erg bang is. Met z'n staart tusschen de pooten komt hij dan naar me toe, legt de karwats vóór me neer en kijkt me aan met een paar oogen of hij zeggen wil: ‘Sla er nou maar op, want ik heb wat verdiend.’

‘En doe je 't dan ook?’ vroeg Hans met een angstig vragend gezichtje.

‘Natuurlijk,’ antwoordde de ruwe baas, ‘ik spaar hem niet. Maar 't is voor z'n bestwil. Als ik hem nu en dan eens niet strafte, zou hij niet zoo'n goed Snuffeltje zijn.’

‘Wat vreeselijk!’ riep Lientje, die 't nu toch erg moeilijk vond, haar mond te houden.

‘Ja, dat scheen hij zelf ook te vinden,’ hernam Scholten. ‘Eerst kon of wou hij dat kunstje maar niet leeren. Telkens vergat hij het weer. Maar toen ik hem eens een paar keer duchtig had laten voelen, dat hij daardoor de zaak veel erger maakte, koos hij eieren voor zijn geld. En nu doet hij het trouw.’

De kinderen werden onwillekeurig stil na dit verhaal en vroegen niets meer.

‘Maar vertel me eens, baasje,’ zei Scholten, zich tot Hans wendend, ‘hoe oud ben je wel?’

‘Zes!’ riep de jongen. ‘We zijn allebei zes, en op denzelfden dag jarig.’

‘Ja, zie je, de ooievaar is gekomen en die heeft mij en zus tegelijk in zijn bek gepakt en ons toen zoo bij mama gebracht. We lagen met ons beidjes in één wiegje en niemand kon zien, wie Hans en

wie Lientje was. Vin-je dat niet grappig?’

Doch Scholten liet er zich niet over uit, hoe hij het vond, want hij was met heel andere gedachten bezig. 't Zou zoo mooi zijn als hij later met reuzenletters op groote papieren kon laten drukken:

‘Hier vindt men het grootste wonder van de wereld! Nooit zag men zulke bijzondere tweelingen als Jum-Jum en Jo-Jo. Allebei even oud en even groot en even dik en even zwaar!’

al was dat ook allemaal niet precies waar.

‘Hoor je me niet?’ vroeg de kleine vent na een poosje.

‘Jawel,’ zei de lieve papa eindelijk, ‘maar zie eens, wat een eind de anderen ons voor zijn. Een beetje aangestapt, hoor!’ en hij nam de kinderen bij de hand en zette het op een loopen.

Ze durfden nu vooreerst niets meer vragen, en draafden zoo hard ze konden.

Weldra kwam men in een meer bewoonde streek en daar Scholten wist, dat de weg zich hier in tweeën verdeelde, vond hij het raadzaam niet bij elkaar te blijven. Daardoor liepen zij wellicht minder in 't oog en was dus het gevaar voor ontdekking niet zoo groot.

De van Bienens en hij gingen met Hans den éénen kant uit, terwijl Liesbeth en Piet met het kleine meisje het andere pad insloegen.

Lientje was niets op haar gemak, nu zij zoolang van 't broertje af moest en keek voortdurend alle kanten heen om te zien of hij nog niet terugkwam. Doch zij vond het heerlijk, dat die man met de roloogen eens een poosje weg was. Hij had haar wel erg prettig verteld en was haar paatje ook wel,

maar zij vond hem toch zoo erg griezelig, zoo - ja, ze wist zelf niet precies hoe.

‘Jou vind ik wel lief,’ zei ze tegen Liesbeth, die haar op den rug genomen had. ‘En ik zou wel altijd bij jou willen blijven, maar 'k was toch nog véél, véél liever bij opa en oma. - Dat mag toch ook wel?’ voegde zij er met een allerliefst stemmetje bij, alsof ze bang was dat Liesbeth haar haar openhartigheid kwalijk zou nemen.

‘Wel, natuurlijk, kind!’ lachte Liesbeth.

Piet danste telkens eens vooruit en maakte allerlei dwaze bokkesprongen. Dit deed hij om Lientje plezier te doen en haar eens hartelijk aan 't lachen te maken.

Nu en dan kwam hij eens even naar Liesbeth toe, en fluisterde haar iets in 't oor, waarvan het kind maar de helft verstond. ‘Lekkertjes op hun neus kijken, - een aardig kooltje stoven, - betaald zetten,’ hoorde Lientje hem zeggen, maar natuurlijk begreep ze er geen sikkepit van. En als Liesbeth dan goedkeurend met haar hoofd knikte, ging Piet voor paljas spelen en duikelde zoolang over z'n hoofd, tot hij van moeheid niet meer kon.

XI. In de schuur.

Tegen het vallen van den avond kwamen de twee troepjes weer bij elkaar, zonder moeilijkheden gehad te hebben.

Wat waren de kinderen blij, toen zij elkaar weer zagen, want ook Hansje had zijn zusje erg gemist en telkens geroepen, dat hij nooit weer zoo lang van haar af wou.

Daar het weer er niet mooier op was geworden, en er zware wolken hingen, die regen voerspelden, werd er besloten, een boer te vragen, of hij voor één nacht zijn schuur aan hen wilde afstaan.

Scholten zou het gezelschap op dit schitterend logies tracteeren.

Hij zelf stapte er op af, om met den boer te onderhandelen en zonder eenige moeite werd hem zijn verzoek toegestaan.

Er was ruimte genoeg in de schuur, zoodat er ook voor de kar met aardewerk een veilig hoekje kon worden gevonden. De kippen, die boven in de hanebalken zaten, vonden dat onverwachte bezoek maar half goed, doch ze waren te slaperig om hun ongenoegen te kennen te geven.

‘Kom, nu gaan we eerst wat eten,’ zei Kee, terwijl ze een homp roggebrood en kaas voor den dag haalde en aan 't verdeelen ging.

Ieder kreeg een aardige portie, maar de kinderen mochten maar een klein stukje hebben, zei Scholten, omdat hij, voor dat ze gingen slapen, nog een mooi plannetje met hen had.

‘Wat wil je dan?’ vroeg van Bienen.

‘Straks moet ik ze nog eens onderhanden nemen, en zien of ze nog al wat durven, want dat is van groot belang. Hè,’ ging hij voort, terwijl hij een groot stuk brood in zijn mond stak, ‘als ik die twee daar zoo zie zitten, komt mijn kunstenaarshart weer boven. Dan kan ik 't haast niet langer uithouden, en zou 'k wel dadelijk met hen aan 't werk willen gaan.’

Maar papa bedwong zich en ging voort met kauwen.

Toen hij z'n portie op had, ging hij in de boerderij aan den overkant een kijkje nemen. Allicht was 't daar vrij wat gezelliger dan in de donkere schuur.

‘De kinderen mogen niet gaan slapen,’ zei hij, ‘Kee, zul je er aan denken?’

‘Papa heeft nog eene kleine verrassing voor de kleuters, als hij terugkomt.’

Dit bericht vonden de tweelingetjes niet zoo erg prettig, want ze verlangden naar hun bedje, omdat ze zulke stijve beentjes van 't loopen hadden. Maar ze waren ook al gauw weer getroost en verdiepten er zich in wat de verrassing toch wel zou zijn.

De een dacht dat het een pop, de ander dat het een bal zou wezen. ‘Of,’ riep Hans, ‘misschien is 't ook wel niks!’ want na al het gebeurde was zijn vertrouwen in papa wel een beetje aan het wankelen gebracht. Na een poosje kwam Scholten terug. Hij was slecht gehumeurd, dat kon men wel zien, want diepe rimpels stonden op zijn voorhoofd

en z'n oogen keken grimmiger dan ooit. Zeker had hij een druk gesprek in de boerderij gehad en was 't op onaangenaamheden uitgelopen.

Dat beloofde dus niet veel goeds en de kinderen hadden wat graag gewild, dat hij maar stilletjes was weggebleven.

'Goedenavond,' zei hij toen hij binnenkwam, 'waar zijn de tweelingen?' Door de duisternis misleid liep hij tegen Grauwte aan, die hem begroette met een onvriendelijk: 'I-a!'

Het gediensstige Keetje wees hem terecht en, met de handen op den rug, stapte hij naar de plek toe, waar de kinderen nog altijd op de verrassing zaten te wachten, al was het dan ook niet meer met die spanning en die blijdschap van een uur geleden.

'Ha zoo! zoet opgebleven?' riep hij de kinderen toe, die, zoo gauw zij z'n stem hoorden, angstig in elkaar kropen. Dat valt me al vast mee. Komen jullie eens gauw hier.'

'Wat moeten we dan?' vroegen ze allebei met een bevend stemmetje.

'Doen wat papa zegt,' antwoordde hij. 'Maar geen waterlanders hoor, want anders!' en hij hief zijn rechterarm in de hoogte en zwaaide hem als een molenwiek boven de kinderen rond.

'Jullie hoeft anders in 't geheel niet bang te zijn,' begon hij toen weer.

'Je kijkt zoo kwaad,' huilde Hansje en we hebben zoo'n slaap; we moeten iederkeer maar gapen.'

'En ik heb zoo'n honger in m'n maagje,' vulde Lientje aan.

'O, van kunstjes maken word je wakker en als je werkt, voel je ook geen honger meer.'

'Moeten we dan ku-ku-kunstjes maken?' vroeg de kleine vent, die in zijn angst haast niet uit zijn

woorden kon komen.

‘Ja - en dansen hoog in de lucht!’

‘En vliegen ook, met de vliegmachien?’ riep Lientje, die in zoo'n luchtreisje toch nog wel plezier scheen te hebben.

‘Dansen is dunkt me al mooi genoeg,’ bromde Scholten. ‘Zulke apenkoppen vragen altijd weer meer.’

‘Maar krijgen we dan ook mooie kleertjes aan net als op een partijtje?’ waagde Lientje te vragen. Ze was een echt ijdeltuitje en kon zich geen danspartij voorstellen zonder mooie kleertjes.

‘Zeker,’ antwoordde Papa. ‘Hansje krijgt een mooi pak met bellen en kwasten en jij een witte jurk met bloemen er op. Een sjerp krijg je om 't middel en een krans om 't hoofd, is dat niet naar je zin?’

‘Heerlijk, dolletjes!’ juichte het kind en zij klapte in de handen. Moeheid, honger en verdriet schenen ineens vergeten.

‘En dan mag je buigingen maken, kushandjes geven en centen ophalen,’ ging papa in één adem door en hij klopte op zijn zakken.

Dat laatste vond Lientje erg vreemd, want ze herinnerde zich niet, op een kinderpartijtje om centen gevraagd te hebben.

Maar opeens scheen zij zich te bedenken, want zij trok haar wenkbrauwen samen en vroeg: ‘Maar opa en oma dan?’

‘O, die,’ lachte Scholten, ‘die willen niks meer met jullie te doen hebben. Ik heb daar net de boodschap gekregen.’

‘Dat is niet waar!’ riep het kind en er sprongen dikke tranen in haar oogen.

‘Jokkebrok,’ huilde Hans. Hij stampte zóó hard

op den grond, dat zijn klompje aan stukken vloog.

Het was gelukkig, dat die twee zoo vlug ter been waren, want anders had de man ze stellig leelijk te pakken genomen.

‘En daarom,’ ging hij even later doodkalm voort, ‘neem ik jullie mee naar 't mooie land, waar al mijn andere kunstenmakertjes zijn.’

‘Kunstenmakertjes? En je hebt laatst soldaatjes gezegd!’ riep Hans.

‘Nou ja, dat is hetzelfde,’ meende papa.

‘En jij slaat ze!’ riep Lientje.

‘Dat doe ik om ze goed te maken,’ antwoordde Scholten. ‘Dat is de plicht van ieder verstandig man. Maar,’ ging hij ongeduldig voort, ‘nou niet langer gezeurd, laat eens kijken of je armen goed gespierd zijn, dan weet ik, of je geschikt bent voor den dienst. Want teere poppetjes kan papa niet gebruiken.’

De kinderen begrepen niet best wat hij bedoelde en keken elkaar vragend aan.

‘Stroop je mouwen maar eens op, kindje,’ zei Scholten tegen Lientje, ‘jij lijkt me nog al een flinke meid.’

Het kleine ding gehoorzaamde, doch kon de knoopjes van 't boordje niet los krijgen.

‘Kom maar hier, vrouwtje, ik zal je wel helpen!’ riep Liesbeth.

Doch dat vond Scholten niet goed. Als er geholpen moest worden, zei hij, dan zou hij 't wel doen. Op die manier raakten vader en dochter al vast wat aan elkander gewend, en hij trok zoo hard aan de knoopjes dat ze allebei op den grond vielen.

Met een boos gezicht sprong Liesbeth op en zocht de knoopjes bij elkaar. ‘Jij naait ze er zeker ook wel weer aan, hè,’ snauwde ze Scholten toe. ‘Je

bent toch zoo knap!’

Maar ze kreeg geen antwoord en terwijl de kermisbaas het mouwtje opstroopte zei hij goedkeurend: ‘Kolossaal, wat een flinke spieren heeft dat nest, 't lijkt zoo'n niemendalletje als je haar ziet, maar 't valt aardig mee. Zoo'n soldaatje kan ik best in m'n troep gebruiken, als 't maar weet te gehoorzamen. Hij kneep nog eens stevig in haar armpje en boog en strekte het, tot het er rood van zag.

Dat Lientje dit onderzoek niets prettig vond, laat zich best begrijpen en ze gaf dit dan ook te kennen, door nu en dan eens een gillette te geven en papa allesbehalve vriendelijk aan te kijken.

Doch wanneer ze maar een kijke liet hooren, werd ze gestraft met een gevoeligen tik. 't Kon papa niet schelen, of hij haar pijn deed, Lientje moest zoet zijn en daarmee uit.

Daarna begon hij het gezichtje van 't arme kind weer met dat bruine goed in te wrijven, het neusje, de oortjes, de wangetjes, alles kreeg een beurt, en toen ze klaar was, zette hij haar op den grond.

Och, wat zag ze er uit! 't Was of ze zoo pas uit 't binnenland van Afrika was gekomen. 't Mankeerde er nog maar aan, dat haar krullen zwart geverfd werden.

‘'t Is net een moortje,’ zei Scholten voldaan. ‘Zoo zal ze op de kermis een mooi figuur maken. Hier kleine pop,’ vervolgde hij tegen het kind, ‘trek je jurk maar eens uit en doe dit kleedingstukje aan.’

‘Wat is dat?’ vroeg Lientje huilend en het ding van alle kanten bekijkend.

‘O, een zwembroek!’ lachte Hans, ‘kijk, er zijn geen pijpjes en geen mouwtjes aan.’

‘Een hansop, jou kleine domoor!’ riep Scholten.

‘Maar dat is geen mooie jurk met bloemen en die heb je me toch beloofd,’ snikte Lientje. In haar groot verdriet lette ze er niet op dat ze haar armpjes in de openingen stak, die voor de beentjes bestemd waren.

‘O, die komt later,’ zei de plaaggeest. ‘Eerst moet je nog 'n poos een klein jongetje voorstellen, zoo'n aardig broekmannetje, zie je.’

‘Maar dat kan immers niet!’ riep Hans. ‘Want kijk maar, ze heeft een hoop lange krullen en ze heet Zus. Dat zou àl te gek zijn, hè Lien?’

‘Ja,’ knikte het kleine meisje en er kwam een glimlach van hoop op het behuild gezichtje.

Doch toen werd Hansje aan het verstand gebracht, dat a l l e s kon wat Papa wou, en dat zus voortaan geen z u s meer heette maar Jo-Jo. Hans zou in 't vervolg Jum-Jum genoemd worden, want, voegde Scholten er met heel veel wijsheid bij, dat was nog eens iets bijzonders. ‘Vooruit, laat eens hooren hoe 't klinkt en zeggen jullie elkaar nou eens bij je nieuwe namen goeden dag.’

‘Dag Jo-Jo!’ riep Jum-Jum uit volle borst, want hij vond dit een aardig grapje.

‘Dag,’ - zei het zusje, maar toen kwam zij niet verder en, haar blauwe kijkers smeekend tot papa opslaande, vroeg zij: ‘Hoe was 't ook weer?’

En toen noemde hij haar ‘Jo-Jo de Domoor,’ en liet haar den moeilijken naam een paar keer achter elkaar zeggen, opdat zij hem niet weer vergeten zou. Daarna ging hij haar mooie blonde krulletjes afknippen, maar dat was een heel werk, want de schaar die hij gebruikte, had hij in de schuur gevonden en kon eigenlijk geen dienst meer doen. Bij ieder lokje, dat op den grond viel, rolde een dikke traan over Lientjes wangetjes, want zij wist, hoe trotsch groot-

vader er op geweest was en hoe vreeselijk grootmoedertje het zou vinden, als haar bolletje net zoo kort geknipt was als dat van haar broertje.

Toen Lientje klaar was, werd Hans onderhanden genomen. De kleine vent vond 't heel leuk, zoo nauwkeurig onderzocht te worden en steeds z'n armen en beenen te moeten buigen en strekken. Bij Lientje hadden de oefeningen veel korter geduurd en daarom vond Hans zich op dat oogenblik een bijzonder gewichtig persooentje.

‘Ik kan ze best gebruiken,’ zei de keurmeester eindelijk tegen van Bienen. ‘Ik ben jullie heel dankbaar voor je vriendelijkheid.’

‘De eene dienst is de andere waard, brave vriend,’ antwoordde van Bienen leukjes. ‘Jij maakt betere zaken dan wij, dus moet je er maar op rekenen, dat we nog wel eens bij je komen aankloppen. Een kleine belooning zou ook nu niet te veel gevraagd zijn.’

‘t Is toch maar altijd om de dubbeltjes te doen, zelfs bij je beste kameraden,’ bromde Scholten, terwijl hij z'n hand in zijn broekzak stak en er een geldstuk uithaalde.

‘Hier, neem dit dan voor de moeite,’ zei hij kortaf tegen van Bienen, ‘meer kan ik niet missen.’

De koopman in pannen en potten liet met een tevreden lachje den blinkenden rijksdaalder in zijn vestjeszak glijden en fluisterde Kee in 't oor wat hij gekregen had.

‘t Duitje komt ons best te pas, man,’ zei ze blij, ‘maar we hebben er ook heel wat voor gewaagd. 'k Wou nou maar dat we met goed fatsoen van hem af waren.’

‘Sst, laat hij 't niet hooren, je bent veel te onvoorzichtig,’ mompelde van Bienen. ‘We loopen nu

geen gevaar meer ontdekt te worden en we weten immers dat hij hier in 't land niet blijven kan.'

Kee knikte, maar ging toch naast Scholten staan, om wat meer zekerheid te krijgen.

'Hoe kom je nou met de kinderen over de grenzen?' vroeg ze.

'O, laat mij daar maar voor zorgen, je vriend Scholten is slim genoeg. Ik stop de tweelingen in een grooten zak, daar kraait immers geen haan naar.'

Kee wou hem beteren raad geven, maar opeens hield ze op, omdat ze Liesbeth achter zich hoorde lachen.

'Waarom heb je zoo'n plezier?' vroeg Kee kwaad.

'Om dien zak,' jekte Liesbeth en zij gaf Piet stilletjes een duwtje.

'k Geloof dat je maar wat vertelt,' bromde Kee. 'Jullie hebt zeker een geheimpje met elkaar, dat wij niet weten mogen. Maar we zijn er niks nieuwsgierig naar, want 't loopt toch op niemendal uit. Dan doen mijn man en ik 't beter en jullie eten er mee van. Maar dat luieren begint me hartelijk te vervelen en als 't zoo doorgaat, moet je maar zien zelf aan den kost te komen. Dacht je, dat ik 't niet merkte, dat jullie je den heelen dag afzondert en wat in den zin hebt.'

'Och je zeurt,' zei Liesbeth, 'wij hebben immers geen zier met Scholten en de kinderen te maken. Als we ons even met de stumpers bemoeien, is 't ook niet goed. Voor mijn part loopen jullie allemaal vierkant naar de maan.'

Deze vriendelijke wensch maakte de stemming niet beter en daarom besloot Kee, haar schoonzuster en Piet verder aan hun lot over te laten. Last had ze er niet van en in de schuur kon zij ze steeds in 't oog houden.

XII. Vrienden in nood.

Intusschen was 't geheel donker geworden en viel er door de kleine ruitjes geen enkel lichtstraaltje meer naar binnen. Kee had een oliepitje aangestoken en zette dit op een van de balken, dicht bij de kinderen neer.

't Was treurig om die twee kleintjes daar, vlak naast elkaar, op een omgekeerde emmer te zien zitten. Lientje had haar kaal geknipt kopje op Hans' schouder gelegd en nu Scholten hen even met rust liet, zei ze verdrietig tegen haar broertje, dat ze 't zoo griezelig vond in de schuur. 'k Wou maar dat we nooit gejojkt hadden, want daar komt 't allemaal van,' schreide ze.

'Ja, van dat ééne kleine leugentje maar,' zuchtte Hans. 'Ik vind wel, dat de straf heel erg groot is voor 't beetje dat we gedaan hebben.'

'Maar jokken is geen beetje. Oma zegt, dat het zoo verkeerd is en die kan 't toch weten,' beweerde Lientje.

Hansje knikte en bibberend van kou kroop hij nog dichter tegen zijn zusje aan.

De schuur was ook zoo groot en hol en de hansop, hun eenig kleedingstuk, gaf geen warmte. Het gezonde kleurtje op de wangetjes was verdwenen en de dunne lipjes waren blauw. Niemand, die hen

daar zóó had zien zitten, zou gezegd hebben, dat dit dezelfde vroolijke levenslustige kinderen waren, die nog geen twee dagen geleden zoo blij lachend in den tuin van Vredelust hadden rondgehuppeld.

‘t Lijken wel een paar parkietjes, die twee bleekneusjes daar,’ lachte Kee. ‘Ze moesten al lang in bed liggen.’

‘Jammer, dat we er geen portretje van kunnen maken,’ zei haar man. ‘t Is zoo'n leuk spannetje en 't zou me werkelijk spijten als ze 't niet goed bij Scholten hadden.’

‘Och, 't is allemaal nog ongewoonte, maar 't zal later wel wennen, niet waar jongens?’ riep Kee en ze keek de kinderen lachend aan.

Maar de ‘jongens’ antwoordden niet en bleven treurig voor zich kijken.

Alleen in Piet en Liesbeth hadden ze nog wat vertrouwen. Hans en Lientje voelden dat die twee 't goed met hen meenden. Piet had hen in 't voorbijgaan zelfs toegefluisterd dat ze maar moed moesten houden, omdat 't wel gauw gedaan zou zijn. Maar... mondje dicht, had hij er waarschuwend bijgevoegd, anders loopt 't mooie plannetje nog mis. De kinderen waren op dat oogenblik te slaperig geweest om hem te begrijpen en gaven er geen antwoord op.

Daar Scholten wel merkte, dat de kleintjes doodmoe waren, zag hij af van zijn voornemen, nog aan 't werk te gaan en de tweelingen een kleine proef van hun bekwaamheid te laten afleggen. Hij vergenoegde zich dus alleen maar met Hans, of eigenlijk ‘Jum-Jum’ een paar keer in de hoogte te gooien, het kind dan in z'n armen op te vangen en hem eindelijk zoo vaak in 't rond te draaien, tot hij er duizelig van werd.

Ook Lientje moest er nog even aan gelooven, hoe benauwd ze ook keek. Papa wou alleen maar een paar grapjes met haar doen, zooals hij zei en keerde haar hoofdje zóó ver naar achteren, dat Lientje volgens haar bewering, op haar eigen rugje kon zien.'

Toen ook dit kunstje nog al naar wensch was afgeloopen - want de kinderen hadden geen kik durven geven - zei hij:

'Nou krijgt papa zeker een kusje tot besluit,' en hij beval de kinderen tegen hem op te klauteren.

'Maar ik kan niet bij je komen, want jij bent zoo groot als een reus,' riep Hans teleurgesteld, nadat hij al een paar maal tevergeefs gepoogd had, tegen den grooten man op te klimmen. 'Als je je bukt, dan is 't een makkelijk kunstje.'

Maar dat ging niet, zei papa, omdat de jongen zich dan veel te weinig moest inspannen. 't Was juist de bedoeling dat hij z'n spieren eens flink liet werken.

Dus moest het kind opnieuw probeeren.

De knopen van Scholtens jas waren erg hard en deden het ventje pijn, maar toch gelukte het hem eindelijk, tegen de borst van papa op te klauteren. De kleine acrobaat werd even op de schouders gezet en moest zelf weer probeeren veilig op den grond te komen. Hans begreep zelf niet hoe hij het kunstje zoo gauw klaar speelde en hij was niet weinig in z'n nopjes, toen hij een pluimpje voor 't knappe werk kreeg.

'En nu gaan we morgen naar 't beloofde land,' zei hij, terwijl hij de kinderen allebei een nachtzoen gaf. 'Je zult eens zien, hoe prettig 't daar is.'

'Maar ik wou liever naar oma,' hilde Lientje.

‘Och kom, kleintje, wou je dat?’ plaagde papa. ‘Jij bent een slimmerd. Maar daar kan niks van komen, hoor. Je bent bij mij en je blijft bij mij. Maar als je nou heel zoet bent, dan geef ik je ginds ook een oma,’ en hij dacht aan zijn oude moeder, van wie de kindertjes mogelijk wel zouden houden, omdat ze nog al goedig was. ‘Maar,’ ging hij voort, ‘dan wil ik van je grootouders op Vredelust ook nooit, nooit meer hooren.’

‘Mogen Hans en ik er met ons beidjes ook niet over praten, zoo achter ons handje, zonder dat jij er een woordje van hoort?’ vroeg Lientje verbaasd.

‘Nee, ook niet!’ bromde Scholten en hij keek haar dreigend aan. ‘Laat ik het nooit merken. Pas op, het zal je berouwen.’

‘Ben jij dan nou heelemaal de baas over ons?’ vroeg de kleine jongen. ‘En mag jij nou alles met ons doen, wat je wilt?’

‘Ja, alles,’ lachte Scholten. ‘Al wou ik je ook met huid en haar opeten,’ en hij hapte geweldig naar hen.

Verschrikt vloog Hansje achteruit en riep:

‘Nou maar, als oma dat dan toch wist!’

Een klap om zijn ooren legde hem dadelijk het zwijgen op en nu moest hij met z'n zusje dien vriendelijken meneer en juffrouw van Bienen een zoentje brengen, omdat de kinderen 't aan hen te danken hadden, dat ze bij hun lief papaatje waren. Als dat gebeurd was, moesten ze een, twee, drie, naar bed. Hans en Lientje vonden die boodschap allesbehalve prettig, maar er was niets aan te doen, 't moest gebeuren.

Wat waren ze blij toen ze eindelijk op het hoopje stroo lagen, dat de boer daar onlangs voor een afgedwaald lammetje neergegooid had.

‘Hè, wat heb ik nou een lekker bedje!’ riep het ventje en hij nestelde zich zóó diep in het stroo, dat er bijna niets meer van hem te zien was.

Ja, Lientje vond 't ook heerlijk. Dankbaar sloeg zij haar armpjes om broertjes hals en kuste hem.

‘Als we met ons beidjes zijn, ben jij nooit “Jo-Jo” maar wel zus, hoor,’ fluisterde Hans haar in 't oor en hij zei verscheiden keer: ‘Zus, zus,’ alsof hij bang was, zich toch nog te vergissen.

‘Komiek, hè, “Jo-Jo,” ging hij nadenkend voort, “hoe zou hij aan dien mallen naam komen?”

‘Jum-Jum,” vind ik nog veel gekker, zoo heet de olifant in een dierentuin ook,’ zei Lientje.

‘Nietwaar, ‘Jumbo,’ verbeterde haar broertje. ‘En nou kunnen we ook lekkertjes over oma en opa praten,’ lachte hij.

Het heele gezelschap had de schuur verlaten en was naar de boerderij gegaan, dus voelden de kinderen zich zoo vrij als vogeltjes in de lucht Hans trok de vodden, waarmee Liesbeth de kinderen had toegedekt, hoog op en begon allerlei lievigheidjes van de oudjes op te noemen, terwijl Lientje weten wou, over wie zij nu wel bedroefder moesten zijn, over hen zelf of over de grootouders.

Dat wist de jongen ook niet recht, maar als 't er op aankwam, vond hij zich zelf toch 't meest te beklagen.

‘Misschien zoeken ze allemaal wel naar ons, opa en oma, en Mie en Anne...’ zei hij treurig. ‘Maar hier in dit donkere hoekje zouden ze ons vast niet kunnen vinden. Puckie misschien wel, want die heeft een goeien neus. ‘Was ons hondje maar bij ons,’ zuchtte hij, ‘dan kon hij tegen papa opblaffen en hem flink in de beenen bijten. Wij zouden dan stilletjes wegloopen, zus. Maar,’ vervolgde hij, ‘ik

vind het toch wel prettig met die honden en apen te wonen. Misschien worden 't wel allemaal vriendjes van ons en kunnen we er fijn mee spelen.'

Lientje verheugde zich minder in 't vooruitzicht, ze had aan 't gezelschap van haar broertje genoeg en zag er bovendien erg tegen op, van Liesbeth afscheid te nemen. Die zei zoo nu en dan nog eens een vriendelijk woordje.

'Ja, ze lijkt wel een beetje op grootmoedertje,' beweerde Hans al gapend.

Die vergelijking was wel wat mal en bracht een flauw glimlachje op het gezichtje van Lientje. Met een pieperig stemmetje zei ze: 'Je moet zachtjes praten, want als ze ons hooren, komen ze weer aanzetten. 't Is juist zoo leuk met ons beidjes.'

Hans keek in de richting waar Grauwte stond te knikkebollen en wees zijn zusje op een openstaand raampje, dat gedeeltelijk achter een balk verborgen was.

'Als we daar nou eens doorheen kropen, wat zou er dan met ons gebeuren?' vroeg hij.

'Dan gingen we dood,' klonk 't besliste antwoord.

Hans schrok er van en bracht 't gesprek gauw op een ander onderwerp.

'Heb je ook zoo'n honger? - ik kan 't haast niet meer uithouden,' klaagde hij.

'Dan doe je maar zóó,' zei 't zusje, en zij stak, ouder gewoonte, beide duimpjes in haar mond. Ze zoog er op, of 't de lekkerste zuurtjes waren. 'O, 't helpt zoo, doe 't ook, broer,' raadde ze hem.

En de jongen deed het, maar hij vond, dat 't niet veel gaf.

'Zeg, ik geloof onze papa toch niet!' riep Lientje opeens weer geheel wakker geworden. 'Hij is toch

een echte jokkebrok. Bedenk je maar eens goed, hij heeft zoo'n boel gezegd en er is allemaal niks van waar. Soldaatjes zal hij thuis ook wel niet hebben.'

Lientje kreeg geen antwoord meer, want Hans had, al zuigend op z'n duimen de oogen dicht gedaan en sliep als een roos. En nadat de kleine babbelaarster nog even wakker gelegen had, omdat ze muisjes hoorde, die misschien wel aan haar beentjes zouden komen knabbelen, ging ook zij in den dut en hoorde men, behalve het geritsel van de muisjes, niets meer dan de geregelde ademhaling van de arme tweelingetjes.

In de boerderij ging het intusschen vroolijk toe, want Scholten was in een goeden luim en dadelijk bereid de vrienden op koffie en koek te tracteeren.

Alleen Piet kreeg niets. Deze mocht, had de kermisbaas gezegd, op een stukje hout knabbelen, als hij er zin in had.

Maar daar bedankte onze Pieter hartelijk voor, het slimme baasje wist toch wel wat te krijgen, want telkens als de gulle gastheer zich in 't vuur van zijn gesprek even omkeerde, nam de deugniet den kop, zette hem aan zijn mond, en dronk er een flinken slok uit. Van 't booze gezicht van van Bienen trok Piet zich al bitter weinig aan en telkens gaf hij Kee en Liesbeth een knipoogje om haar te beduiden dat ze hem niet verraden moesten.

'k Geloof dat die kop lek is! 't Ding is ieder oogenblik leeg!' had Scholten al een paar keer verteld.

'Wie weet,' zei Piet met het leukste gezicht van de wereld, en dronk er een oogenblik later weer uit.

Liesbeth had pret in 't geval en moedigde den jongen steeds aan, haar vijand voor 't lapje te hou-

den. Zij zelf bedankte er voor door hem onthaald te worden, omdat hij misschien niet eens op een eerlijke manier aan 't geld gekomen was. Bovendien wou ze later het verwijt niet hooren, iets van hem aangenomen te hebben, want tot zoo iets was Scholten best in staat.

Zooals gewoonlijk had hij ook nu weer 't hoogste woord en voor de zooveelste maal moesten de vrienden zijn lange verhalen aanhooren. Kee kon niet laten nu en dan eens flink te gapen en ook van Bienen had moeite niet in slaap te vallen. Ze kenden Scholtens heldendaden immers al op een duimpje en ook begrepen ze al lang dat er veel onwaar was van 't geen hij vertelde. Maar toch hadden van Bienen en zijn vrouw ontzag voor hem en daarom keurden ze 't ook erg af, dat Liesbeth of Piet zoo brutaal tegen hem waren.

Al een paar maal had Kee voorgesteld, naar de schuur te gaan, maar haar man en Scholten wilden er nog niets van weten. Ook Liesbeth en Piet schenen geen plan te hebben, eerder op te stappen, hoe vreeselijk de praatjes van den kermisbaas hun ook verveelden.

Telkens gaf Liesbeth den jongen een wenk en dan knikte Piet veelbeteekenend met zijn hoofd alsof hij zeggen wou: 'Heb nog maar even geduld.' Maar toen de uren verstreken en Liesbeth niet zag gebeuren wat ze wenschte, schoof ze haar stoel naast dien van Piet en begon zachtjes met hem te babbelen.

'k Ben bang dat 't niet lukken zal,' zei ze bezorgd.

'Als hij nou maar kwam,' klonk 't zenuwachtig terug.

Aanhoudend keken ze naar de deur, maar toen

het eindelijk tien uur was geworden en de bedoelde persoon nog niet verscheen, werd Liesbeth zoo onrustig, dat ze voortdurend opstond en door de kamer wandelde.

‘Blijf toch op je stoel zitten,’ beet Piet haar toe, ‘strakjes zullen ze nog merken dat we iets in den zin hebben.’

Maar Liesbeth kon 't onmogelijk langer uithouden. Zij sloop naar den boer toe, die in een hoekje zat te knikkebollen en schudde hem wakker.

‘Zeg eens, baas, komt Hannes hier niet meer. Die Hannes, waar ze ook wel Lobbes tegen zeiden, Lobbes Goedbloed? Hij had de gewoonte, hier altijd tegen den avond een praatje te komen maken en hij was vrachtrijder van beroep.’

‘Jawel,’ zei de boer, ‘maar hij heeft soms veel bestelgoed, en dan wordt het wel eens laat! Maar komen doet ie zeker!’

Het bleek, dat de man waarheid had gesproken, want een oogenblik later ging de deur open en kwam er iemand binnen, die veel op een wandelenden boonenstaak geleek.

‘Genavend, saam!’ zei hij met een heel schorre stem, en meteen liet hij zich vrij onzacht in een grooten stoel neervallen. Daarop wischte hij zich het zweet van het voorhoofd en begon te rooken, alsof hij van plan was, alles om zich heen in den kortst mogelijken tijd onzichtbaar te maken.

‘Dag, Hannes!’ fluisterde Liesbeth, nadat zij op haar teenen naar hem toegesloopen was en haar handen op zijn schouders had gelegd.

‘Lieve tijd!’ riep de vrachtrijder niet weinig verbaasd. ‘Jij hier?’

‘St!’ waarschuwde de vrouw, haar hand op zijn mond leggend en angstig omkijkend, want zij was

bang, dat men iets achter deze ontmoeting zoeken zou.

Doch toen zij zag, dat dit niet het geval was, zei ze, hem bij de mouw van zijn jas trekkend: 'Loop eens even mee naar buiten!'

Hannes keek, alsof hij dit maar half prettig vond, maar hij had den moed niet te weigeren, en liet zich heel goedig door Liesbeth naar buiten trekken.

En daar vertelde zij hem toen van de twee kinderen, die stilletjes meegenomen waren en van het treurige lot, dat hen nu wachtte. Ze smeekte hem, ter wille van de vriendschap, die er altijd tusschen hen had bestaan, een mooi plannetje te helpen uitvoeren. 'Met je kar en paard zou je de kinderen vannacht nog naar de familie kunnen brengen,' fluisterde ze. 'Of anders, als je zoover niet komen kunt, naar het naaste dorp.'

Maar Hannes schudde het hoofd. 'Daar kan niets van komen,' zei hij, 'want er zijn allerlei bezwaren. De kar is nog lang niet leeg, en daarbij is Bles veel te moe en kreupel bovendien. Mijn vrouw zal 't ook niet goed vinden en ik zelf verlang veel te veel naar bed.'

'Kom, kom,' drong Liesbeth aan, 'al die bezwaren zijn toch gemakkelijk uit den weg te ruimen!'

Hannes bleef met zijn hoofd schudden en scheen er geen plan op te hebben.

Maar toen Liesbeth eindelijk over Hannes' eigen kindertjes begon te praten en vroeg, hoe hij het zou vinden, als zij n kleintjes hem stilletjes afgenomen werden, ja, toen keek hij erg verdrietig en zei, dat hij dan geen raad zou weten.

'Precies, en zou je dan ook niet graag geholpen worden?' vroeg Liesbeth. 'Kom, je bent zoo'n beste baas en je zult 't toch zeker niet over je hart kun-

nen verkrijgen, dat zulke kleine, onschuldige stompertjes van zes jaar in handen van een booswicht komen? Je k u n t helpen en je m o e t helpen, Hannes,' zei Liesbeth beslist. 'En ook zoo gauw mogelijk.'

De voerman voelde zich nu wel genoodzaakt toe te geven en beloofde Liesbeth te doen, wat ze van hem verlangde.

XIII. Weer veilig thuis.

Intusschen was men op Vredelust nog steeds in de grootste onrust en nu de kinderen al zoo lang weg waren, twijfelde men er niet aan, of ze moesten door iemand zijn meegenomen. Aan een ongeluk werd niet meer gedacht, want was de kinderen iets overkomen, dan zou 't al lang bekend geworden zijn. Bovendien werd er nog altijd in den omtrek gezocht en vond men geen spoor van de tweelingen.

De arme grootouders stelden zich de verschrikkelijkste dingen voor, dingen, die veel en veel erger waren, dan zij in werkelijkheid bestonden. Want, zooals we weten, waren de kinderen, niettegenstaande de treurige behandeling die zij ondervonden, nog frisch en gezond als hoentjes, en nu en dan hadden ze toch ook nog wel eens pret.

Ook maakten de oudjes zich voortdurend de ergste verwijten, dat zij niet beter gezorgd hadden voor hun lievelingen, die, nu ze weg waren, hun nog oneindig liever toeschenen dan vroeger.

‘Och,’ zuchtte grootmama, ‘waren wij maar niet uitgegaan dien morgen!’

‘Of hadden we hen maar meegenomen,’ klaagde haar man.

Zelfs de dienstboden vonden, dat zij te kort waren geschoten in hun plicht, och, ze hadden wel

alles willen geven, om de zaak ongedaan te maken.

‘k Zal 't mezelf nooit vergeven, dat ik de trap niet ben opgelopen, toen ik wat hoorde,’ zei Anna tegen Mie. ‘t Zijn de kinderen stellig en vast geweest.’

En Dorus, de tuinman? Hij trok zich het geval zóó aan, dat hij al sedert twee dagen ziek was en zijn werk niet kon doen.

Ook 't hondje was allesbehalve op zijn gemak. 't Leek wel, of hij begreep, dat hij mee oorzaak was van al 't verdriet. Hij zat maar voortdurend strak voor zich uit te kijken, vroeg niet om aangehaald te worden, kwispelde niet met z'n staart en maakte geen enkel dartel sprongetje.

Och, het was treurig om te zien, hoe het heele huis als uitgestorven scheen en alle menschen hun vroegere vroolijkheid hadden verloren.

De politie had ook nog niets te weten kunnen komen, hoe ze daar ook haar best voor gedaan had. Telkens weer waren de agenten door valsche berichten op een dwaalspoor gebracht en moesten dan eindigen met de schouders op te trekken en te verklaren, dat ze er niets van begrepen.

Nu Hannes eenmaal overgehaald was om een handje te helpen, kreeg hij zelf schik in 't geval. Hij had met Liesbeth en Piet afgesproken, dat hij, zoodra Scholten en de van Bienens in diepe rust waren, aan de schuur zou kloppen, waarop Liesbeth hem dan de tweelingen brengen zou.

Piet verklaarde zich bereid de kinderen te vergezellen en hij had Liesbeth in vertrouwen verteld, dat hij niet van plan was, weer terug te komen.

Het kostte heel wat moeite Scholten te overtuigen, dat het nu eindelijk tijd werd om te gaan

slapen. Hij had nog veel te veel te vertellen, beweerde hij en bovendien zaten ze zoo gezellig bij elkaar, dat 't jammer zou zijn, nu al een eind aan 't genoegelijke avondje te maken. 'Morgen is 't feest uit en nemen we afscheid van elkaar,' riep hij van Bienen toe. 'Wie weet hoe lang 't zal duren eer we elkaar weer terugzien.'

Maar zijn vriend dacht er anders over; de praatjes van Scholten begonnen ook hem hartelijk te vervelen en morgen zouden ze weer een heel eind moeten afleggen. Kee zat ook met zulke kleine oogjes voor zich uit te kijken, dat 't hoog tijd werd, naar de schuur te gaan. 't Was een wonder dat de gastvrije boer het vreemde volkje zoo lang in zijn kamer duldde, maar 't ging ook moeilijk, het gezelschap de deur uit te jagen.

'Als jij wilt blijven zitten, mij best, maar ik stap op,' zei van Bienen en nu was Scholten wel gedwongen, mee te gaan. In de schuur bleef hij nog even bij het hoopje stroo staan, waarop de kinderen lagen te slapen. 't Is leuk zoo'n spannetje er bij te hebben,' mompelde hij. 'Maar 't zal nog heel wat geduld kosten eer ik ze zoo ver heb, dat ze kunsten kunnen vertoonen.'

Na nog een wandeling door de schuur gemaakt te hebben, om te zien, of alles in den haak was, liet Scholten zich met een zucht op een bos stroo neervallen.

Al heel gauw lag hij te snurken, alsof hij nooit meer wakker zou worden, terwijl ook van Bienen en zijn lieve Keetje in diepe rust waren.

Na een klein half uurtje werd er op de schuurdeur geklopt, doch zóó zacht, dat Liesbeth het nauwelijks hoorde.

'Hij is 't,' fluisterde Piet, die was opgebleven,

‘nou aan 't werk, Liesbeth!’

‘St, 'k ben er al,’ klonk 't even zacht terug en op haar teenen sloop Liesbeth naar de plaats waar de tweelingen sliepen. ‘Hans, Lientje, wordt eens wakker!’ riep ze aan hun oor.

‘Waarom nou al?’ vroeg Lientje, die nog zoo'n slaap had. ‘t Is alles nog zwart!’

‘Stil,’ fluisterde Liesbeth. ‘Hannes en Piet zullen je naar oma brengen. Maar laat hij het niet hooren!’

‘Wie is Hannes nou weer, ook een paatje?’ vroeg het kleine ding angstig.

‘Nee, Hannes is een beste man, heusch waar, en hij brengt je zoo gauw mogelijk naar huis.’

‘Maar broer dan toch ook?’ vroeg het kind met gedempte stem.

‘Ja zeker, maar wees vooral stil!’

Lientje sloeg haar handjes voor haar mond, maar gaf toch, ondanks deze voorzorg, een klein gilletje, waardoor ze bijna alles verraden had. Want ginds in den hoek werd Scholten even wakker, keerde zich om en riep: Je mond houden, anders...’

Foei, wat schrikte Liesbeth, zij durfde bijna geen adem meer halen.

Maar toen het gevaar voorbij was en Scholten weer rustig sliep, maakte zij ook Hans wakker, die het heerlijke nieuws eerst niet gelooven wou, omdat de menschen hem al zoo dikwijls wat wijs gemaakt hadden.

Maar toen Liesbeth hem verzekerde, dat het nu héél echt waar was, zie, toen kon ook hij zich nauwelijks inhouden. Onder 't aankleeden hield Liesbeth ze met moeite stil, vooral toen Lientje merkte, dat ze de oude spulletjes weer moest dragen. Ze begreep immers ook niet dat haar eigen kleertjes in 't donker niet te vinden waren.

‘Hier zijn ze,’ zei Liesbeth, toen ze buiten bij Hannes kwam, ‘Piet gaat met je mee.’

‘Jullie brengt ze maar bij den burgemeester van 't naaste dorp en vertelt hem alles. Hij zal dan wel verder voor de tweelingen zorgen! - Nou, dag kleintjes, goeie reis en gezondheid! Dag Piet, dag Hannes!’

Maar toen de kinderen al een eind op weg waren, bedacht Liesbeth zich nog iets en liep de kar hard achterna.

‘Hier!’ riep ze. ‘Dit had ik nog bijna vergeten!’ en zij haalde een paar centen uit haar zak, die zij den vorigen dag blank geschuurd had, om ze in 't oog van de kinderen zoo mooi mogelijk te doen lijken.

‘Hier, neem die,’ zei ze gejaagd, ‘ze kunnen misschien nog te pas komen, als je honger krijgt. 't Is wel niet veel, maar meer bezit ik zelf ook niet.’

Toen liep ze terug en raapte, in de schuur gekomen, zorgvuldig iets van den grond op, drukte het aan haar lippen en verborg het onder haar armoedige plunje.

Het was het jurkje van Grietje, het jurkje, dat het gestorven kindje eenmaal zoo lief had gestaan.

Dat had zij niet kunnen missen, de arme moeder, want het was het eenige, wat zij nog van haar lieveling bezat.

Inplaats van dit jurkje had zij Lientje haar eigen dunnen omslagdoek omgeknoopt, opdat het kind toch maar geen kou zou vatten.

Daarop ging zij weer naar bed en sliep wàt lekker, want zij was doodmoe en had bovendien het heerlijke gevoel, een goed werk gedaan te hebben.

Maar toen Scholten een paar uur later, gelijk met de kippen, wakker werd en merkte, dat zijn vogeltjes

gevlogen waren, balde hij z'n vuisten van woede. Hij draafde als een dolleman door de schuur, in de hoop, de kinderen nog te vinden, doch toen hij merkte dat ze werkelijk verdwenen waren, gaf hij de van Bienens de schuld en zei, dat ze hem leelijk bedrogen hadden.

Deze hielden echter vol, dat ze nergens iets van wisten en hielpen hem, ook buiten de schuur, zoeken.

Toen Scholten 't eerst weer naar binnen ging, kon hij zijn oogen niet gelooven, toen hij daarginds op de deur een stuk papier vond aangeplakt, waarop met vaardige hand een poppetje was geteekend, dat heel oneerbiedig een langen neus trok en de tong uitstak. Daaronder stond met groote letters te lezen: 'De bedrieger bedrogen,' - Piet. Ja, nu wist hij het meteen, die lummel van 'n Piet had hem dit kooltje gestoofd.

Aan Liesbeth dacht hij niet, want die zat zoo leuk te kijken, alsof ze nergens van wist. Maar inwendig verkneuterde zij zich en telkens rekende ze uit, hoe ver de kar nu al kon zijn. Verbeeld je, als Scholten eens in 't hoofd kreeg de tweelingen te achtervolgen, wat dan?

Toen van Bienen en zijn vrouw tot de ontdekking kwamen dat ook Piet gevlogen was, waren zij niet minder woedend dan hun kameraad en samen namen ze zich stellig voor het drietal te achterhalen.

'En als we ze te pakken krijgen, dan -' zei Scholten, doch hij sprak zijn bedreiging niet uit en vergenoegde zich alleen maar met een paar keer achter elkaar het bewuste rietje heen en weer te zwaaien.

Intusschen hotsten en botsten de kinderen heel gezellig in de vrachtkar voort. Zij waren wel wat koud maar, daar klaagden ze niet over, omdat ze 't

veel te prettig vonden weer naar huis te gaan. Ze voelden zich zoo veilig onder de hoede van Hannes en Piet, en hun mondje stond dan ook niet stil. Vooral Hans hield niet op met vragen, want hij was niet tevreden voor hij wist wie dit plannetje bedacht had.

‘Als Liesbeth bij ons was, zou ik haar duizend kusjes geven,’ zei de jongen, toen hij hoorde aan wie hij zijn vrijheid voornamelijk te danken had. En voor jou heb ik er ook nog een heeleboel in m'n mondje, hoor Piet.’

‘Wacht maar, strakjes kom ik ze allemaal bij je opeischen,’ lachte de goedge jongen, die niet minder in z'n nopjes was, dan de kinderen. Hij had een gevoel of hij de heele wereld had vrijgemaakt en zat daar zoo parmantig op den bok van de kar, of hij de koning zelf was.

Nu en dan keerde hij zich eens even om en knikte de tweelingen vriendelijk toe. Hij vroeg of ze nu geen pret hadden en ging dan weer met Hannes over alles en nog wat zitten babbelen.

Wat er eigenlijk met hem gebeuren moest, als hij de arme zwervelingen bij den burgemeester van 't naaste dorpje had gebracht, wist hij zelf niet, maar naar Van Bienen teruggaan, dat deed hij niet, want overal, dacht hij, zou hij beter behandeld worden dan daar.

Na een ritje van ongeveer twee uur kwamen zij in het bewuste dorpje aan.

Alles was er nog in diepe rust, geen kip zelfs liep op straat, maar Hannes was toch maar zoo vrij naar het huis van den burgemeester te gaan en er aan te bellen.

Truitje, de meid, vond het allesbehalve prettig, zoo vroeg uit haar bed gehaald te worden en na

een haastig toilet ging ze al brommend naar beneden.

Hoe verbaasd was zij echter, toen zij daar inplaats van den bakker onzen goedigen vrachtrijder zag staan, die haar vertelde, dat hij een paar gevonden kindertjes bij zich had en den heer burgemeester noodzakelijk moest spreken.

In de eerste opwelling van haar boosheid zei Truitje, dat hij maar tegen tien uur met de kinderen naar 't gemeentehuis moest gaan, waar de burgemeester tegen dien tijd zitting hield.

Doch toen Hannes haar vertelde, dat de kinderen al zoo lang in de kar gezeten hadden en ijskoud waren, kwam haar medelijdend hart toch boven en zei, ze dan maar bij haar te laten. Mevrouw en meneer zouden dat stellig goed vinden, want 't waren zulke beste menschen. Maar Hannes en den jongen kon zij niet gebruiken, die moesten later maar eens weer terugkomen.

Hans en Lientje waren dadelijk met de dienstbode aan 't babbelen gegaan, want nu was ze meer dan vriendelijk voor de tweelingen.

Ze legde een vuurtje in de keuken aan en zette ze bij de kachel. 'Ziezoo, warm jullie nou eerst je verkleumde pootjes maar eens,' zei ze medelijdend. Daarna maakte ze een boterhammetje klaar en schonk voor beide kinderen een groot glas melk in. Hans en Lientje keken er met begeerige oogen naar en het dienstmeisje hoefde hen heusch niet aan te moedigen met eten te beginnen.

Hans hield met beide handjes z'n boterham vast, en Lientje nam zulke groote happen, dat ze er bijna in stikte.

'Bedaard maar aan, hoor,' lachte Truitje, die plezier had in 't gulzige tweetal. 'Als 't op is,

kun je nog meer krijgen.’

O, wat smulden ze in 't lekkere wittebrood en wat was alles gauw verdwenen. Er bleef ook geen droppeltje melk in 't glas. Zij konden zich nu niet begrijpen, hoe ze er nog maar drie dagen geleden hun neusje zoo vies voor opgetrokken hadden. En toch was het zoo.

Toen de burgemeester eindelijk beneden kwam, was hij niet weinig in zijn schik, de verloren schaapjes zoo gezellig met Truitje te hooren praten. Hij merkte wel, dat ze al dikke vrienden met het keukenprinsesje geworden waren.

De burgemeester had bericht gekregen, dat de kinderen vermist werden en alles gedaan om ze terug te vinden. Geen wonder dus dat hij blij was, de kleuters ongedeerd naar Vredelust te kunnen laten brengen.

Doch daar de kinderen hem natuurlijk weinig inlichtingen konden geven, liet hij Piet, die met Hannes in de buurt was gebleven, onmiddellijk bij zich komen. De jongen vertelde alles wat hij wist en maakte zoo'n goeden indruk op den burgemeester, dat deze geen oogenblik aan de waarheid van z'n woorden twijfelde.

De beschrijving, die men van de verloren kinderen gegeven had, kwam, met uitzondering van de blonde krulletjes en de kleertjes zoo goed uit, dat de burgemeester geen oogenblik meer wachtte de tweelingen onder goed geleide naar Vredelust terug te sturen.

Ze konden hun oogen niet gelooven, toen ze, na lang rijden, het roode dak van 't huis boven de boomen zagen uitsteken. Hans stond te dansen in 't rijtuig en Lientje liep werkelijk gevaar in z'n omarming plat gedrukt te worden.

‘Maar nou hebben we dat bord nog niet!’ riep de jongen opeens verschrikt.

‘O, ja, 't bord, bah, dat akelige bord, 'k had 't gewoonweg vergeten,’ zuchtte Lientje. ‘Hoe moeten we daar nou aankomen?’

Maar toen Piet, die ook nu weer was meegegaan, hun lachend vroeg, of zij lust hadden het bij van Bienen te gaan halen, keken ze allebei zoo benauwd, dat hij medelijden met hen kreeg en groote moeite had, ze weer tot bedaren te brengen.

Gelukkig straalden hun gezichtjes weer, toen ze de breede laan van Vredelust opreden en wie kwam hen het eerst tegemoet? Puckie, de kleine, trouwe kameraad. Luid blaffend sprong hij om 't rijtuig heen en hij was zoo dol van vreugde, dat hij Hans en Lientje haast geen gelegenheid gaf, uit 't rijtuig te stappen. Na de eerste begroeting rende hij het huis in, zeker met de bedoeling de grootouders te waarschuwen, die dan ook dadelijk megingen, om te zien, wat er voor bijzonder aan de hand was.

Maar de kinderen waren het hondje op een drafje gevolgd en kwamen de oudjes in de gang al tegemoet.

‘Dag opa, dag oma, daar zijn we weer!’ riepen ze met hun hooge stemmetjes en voordat mijnheer en mevrouw Verbeek begrepen, wat er eigenlijk gebeurde, hingen de kleintjes al om hun hals.

Dat was een vreugde! Aan de omhelzingen en kusjes kwam geen einde, en toen Anna en Mie de ongewone drukte in huis hoorden, kwamen ze dadelijk aanloopen om te zien wat er te doen was. Met open mond en de handen in de zij bleven ze in de kamerdeur staan, zoo'n verrassing hadden ze niet verwacht. ‘Dag schatteboutjes, dag lieverdjes!’ riep Mie, schreiend van blijdschap, terwijl Anna er nog

allerlei lieve naampjes aan toevoegde.

‘Krijgen we nou alleen kusjes en geen straf, grootmoedertje?’ vroeg Lientje, toen ze eindelijk rustig bij het gelukkige oudje op schoot zat.

‘Nee, mijn schat,’ zei mevrouw Verbeek, terwijl ze met haar hand hoofdschuddend over het kaal geknipte kinderbolletje streek, ‘ik weet zeker dat je al genoeg narigheid gehad hebt.’

‘Maar nou zullen we ook nooit meer jokken, want daar is het allemaal van gekomen,’ zei Hans, nadat hij, bijgestaan door Lientje, al stotterend en stamelend van den koopman in pannen en potten en den griezigen kermisbaas met de roloogen verteld had.

‘Dat hoop ik, beste jongen,’ zei grootmoeder ernstig. ‘t Is honderdmaal beter het kwaad dat we doen, eerlijk te bekennen, dan er om te jokken. Grootvader en ik hopen, dat jullie in deze treurige dagen een les hebt gehad, die je nooit meer vergeten zult.’

‘Weet u wat, als ik iets zeggen wil dat eigenlijk niet precies waar is, zal ik dadelijk maar aan dien man met de honden en apen denken,’ beloofde Lientje. ‘En ikke ook!’ riep Hans, ‘dan blijven we altijd zoet.’

En zoo gebeurde het ook. Als ze eens in de verzoeking kwamen een ondeugendheidje te verbergen, dan was de gedachte aan die drie treurige dagen voldoende, om hen van hun verkeerd voornemen af te brengen.

‘En hoe liep het met Scholten af?’ hoor ik mijn kleine lezers al vragen.

Wel, de burgemeester was, door de aanwijzingen, die hij van Piet ontvangen had, de van Bienens en vriend Scholten al heel gauw op 't spoor. Hij liet ze dadelijk gevangen nemen en daar ze natuur-

lijk niets tot hun verontschuldiging konden aanbrengen, kregen ze een zware straf.

Alleen Liesbeth werd vrijgesproken en, evenals Hannes, ruim door den heer Verbeek beloond.

Piet bleef op Vredelust, waar hij als tweede tuinmansjongen werd aangesteld en later den ouden Dorus verving.